

யாழ்ப்பாணத் தமிழர் வாழ்வியற் பண்பாட்டுச் சுவடுகள் - 02

அற்யவரங்கு கட்டுரைகளின்
தொகூப்பு நூல் - 2019/2020

வெளியீடு :

யாழ் மாவட்ட கலை, கலாசாரப்பேரவை,
மாவட்ட செயலகம், யாழ்ப்பாணம்.

யாழ்ப்பானேத் தமிழர் வாழ்வியற் பண்பாட்டுச் சுவருகள் - 02

**நூய்வரங்கு கட்டுரைகளின்
தொகுப்பு நூல் - 2019/2020**

தொகுப்பாசிரியர்கள்:
கணபதியிள்ளை மகேசன்
மா.அருள்சந்திரன்

வெளியீடு :
யாழ் மாவட்ட கலை கலாசாரப்பேரவை,
மாவட்ட செயலகம், யாழ்ப்பாணம்.

தலைப்பு:	யாழ்ப்பாணத் தமிழர் வாழ்வியற் பண்பாட்டுச் சுவடுகள் - 02
விடயம்:	ஆய்வரங்கு கட்டுரைகளின் தொகுப்பு நால் - 2020
தொகுப்பாசிரியர்கள்:	கணபதிப்பிள்ளை மகேசன் மா.அருள்சந்திரன்
பதிப்புரிமை:	யாழ் மாவட்ட கலைகலாசாரப் பேரவை
வெளியீடு:	யாழ் மாவட்ட கலை, கலாசாரப்பேரவை, மாவட்ட செயலகம், யாழ்ப்பாணம்.
அனுசரணை:	பண்பாட்டலுவல்கள் திணைக்களம், வடக்கு மாகாணம்
பக்கங்கள்:	82
பிரதிகள்:	200
அச்சப்பதிப்பு:	எவகிறீன் அச்சகம் இல.693, கே.கே.எஸ் வீதி, யாழ்ப்பாணம். தொ.பே. 021 221 9893

யாழ்ப்பாணம் தீவகம் மேற்கு
ஊர்காவற்றுறை தம்பாட்டியைச் சேர்ந்த
கலைஞரும் சமூக சேவையாளரும்
யாழ்மாவிட்ட கலை, கலாசாரப் பேரவையின்
செயற்குழு உறுப்பினருமான
அமரர் கணக்கந்தரம் ஜயக்குமார்
அவர்களுக்கு இந்நால் சமர்ப்பணம்

பொருளாடக்கம்

வாழ்த்துச்செய்திகள்	5 - 8
முன்னுரை	9 - 11
அரசுக்கு திறப்புரை	12 - 16
தலைமையுரை	17 - 19
யாழ்ப்பாண வாழ்வியலில் வீரு:	
கிணவரைவியல் பகுப்பாய்வு	20 - 31
யாழ்ப்பாணத்து	
வாய்மொழி இலக்கியம்	32 - 39
யாழ்ப்பாணத் தமிழர் கிராமியச் சடங்குகளில்	
தொட்டுணர முடியாத சடங்குகளின் வகிபாகமும்	
நிலைமாறு காலத்தில் அதன் கிறுப்பியல்	
நிலையும் ஒர் ஆய்வு	40 - 60
யாழ்ப்பாணத்து ஆடை அணிகலங்களும்	
பின் காலனியச் சுழலும்	61 - 68
யாழ்ப்பாணப் பண்பாட்டுன்	
சிறப்படையாளமாக மடக்கட்டாக்கலை	69 - 82

“யாழ்ப்பாணத் தமிழர் வாழ்வியற் பண்பாட்டுச் சுவடுகள்”

ஆய்வரங்கு நூல் சிறப்புதன் வெளிவரு வாழ்த்துக்கள்

யாழ்ப்பாணம் பண்பாட்டின் உயரிய நடத்தைகளை கொண்ட ஒரு பிரதேசமாகும். மனித விழுமியங்களுக்கும் அறத்தின்பாற்பட்டதான் வாழ்வியலுக்கும். ஆன் மீகத்திற்கும் முக்கியத்துவம் அளிக்கும் வாழ்விய கையே யாழ்ப்பாணத்தின் அடையாளமாகக் கொள்ள வாம். இத்தகைய ஒரு பண்பாட்டுச் சூழலில் எமது பண் பாட்டு விழுமியங்களை வருகின்ற தலைமுறை யினருக்கு அறிமுகம் செய்யும் நோக்கில் மாவட்ட பண்பாட்டுப் பேரவை யினால் வருடாவருடம் பண்பாட்டுப் பெருவிழா நிகழ்வு நடைபெறுகின்றது.

யாழ்ப்பாணக் குடாநாடு என வரலாற்றில் சிறப்பித்துக் கூறப்படும் யாழ்ப்பாண மாவட்டமானது கல்வி, பொருளாதாரம், பண்பாடு என அனைத்துத் துறைகளிலும் உலகிற்கு முன்னுதாரணமாக செயற்படும் மாவட்டமாக விளங்கி வருகின்றமை குறிப்பிடத்தக்கது. யாழ்ப்பாணப் பண்பாடு என உலகத்தவர்களால் போற்றப்படும் அளவிற்கு தனித்துவமான பண்பாட்டினையும் வாழ்வியல் அம்சங்களையும் கொண்டமைந்திருக்கும் மாவட்டத்தின் பண்பாட்டு மேம்பாட்டில் யாழ் மாவட்ட கலை, கலாசாரப்பேரவை தொடர்ச்சியாக நடத்தி வருகின்ற “யாழ்ப்பாணத் தமிழர் வாழ்வியற் பண்பாட்டுச் சுவடுகள்” என்னும் ஆய்வுப் பொருளில் பேரவையின் உப தலைவரான முதறிஞர் சோ.பத்மநாதன் அவர்கள் தலைமையில் யாழ்ப்பாணத்தின் மிகச் சிறந்த ஆய்வாளர்களை உள்ளடக்கிய ஆய்வரங்காக 2019.07.26 ஆம் நாள் யாழ் இந்து மகளிர் கல்லூரியில் நடத்தியிருந்தமை குறிப்பிடத்தக்கதுடன் சமர்ப்பிக்கப்பட்ட கட்டுரைகளைத் தொகுத்து ஆய்வரங்கு நூலாக வெளியிட முயன்றுள்ளமை பாராட்டத்தக்கதாகும்.

இவ்வாய்வரங்கில் யாழ்ப்பாணத்து வாழ்வியலில் வீடு, இனவரைவியல் பகுப்பாய்வு, யாழ்ப்பாணத் தமிழர் வாய்மொழி இலக்கியங்கள்,

யாழ்ப்பாணத் தமிழர் கிராமிய வழக்காறுகளில் தொட்டுணரா சடங்கு களின் வகிபாகமும் நிலைமாறு காலத்தில் அதன் இருப்பும், யாழ்ப்பாணத் தமிழர் பாரம்பரிய ஆடை, அணிகலன்களும் பின்காலனித்துவச் சூழலும், யாழ்ப்பாணத்துப் பண்பாட்டின் சிறப்படையாளமாக மடங்கள் ஆகிய ஆய்வுக் கட்டுரைகள் சமர்ப்பிக்கப்பட்டன.

இத்தகைய உயரிய முயற்சியில் மாவட்ட பண்பாட்டுப் பேரவை செயற்படுவதையிட்டு பெருமகிழ்வடைவதுடன் இந்த முயற்சியில் இணைந்திருக்கும் அனைத்து உத்தியோகத்தர்களுக்கும் எனது வாழ்த்துக்களைத் தெரிவிப்பதுடன் இம்முயற்சியானது மேலும் வளரவும் தொடரவும் கலை இலக்கியப் பணியில் சிறப்புடன் விளங்கவும் வாழ்த்து கின்றேன்.

க.மகேசன்,

அரசாங்க அதிபர்/மாவட்ட செயலாளர்.

தலைவர். யாழ்.மாவட்ட கலை,கலாசாரப் பேரவை.

மாவட்ட செயலகம், யாழ்ப்பாணம்

பணிப்பாளரின் வாழ்த்துச் செய்தி

தொன் மையான பண் பாட்டுக் கூறுகளையும் வாழ்வியல் விழுமியங்களையும் பேணி வருகின்ற மரபார்ந்த யாழ்ப்பாண மாவட்டம், அமைதிக்கு வழி காட்டும் வழிபாட்டிடங்களுடன் வானளாவிய இயற்கை வளர்களையும் ஆண்மீக நிலையங்களையும் தனக் குரியதாக்கி நிலவளத்தாலும் நீர்நிலைகளாலும் எழி லமைந்த பிரதேசமாக விளங்குவது மட்டுமல்லாமல் கல்வி, அறிவியல் துறைகளில் மேதைகளை உருவாக்கி தேசியப் பொருளாதார வளர்ச்சியில் நடுநாயகமாகத் திகழ்ந்து தனித்துவமான பண் பாட்டுக் கூறுகளையும் கல்விக் கேண்மைகளிலும் மரபார்ந்த கலைகளும் கலைகளின் வழியே வாழ்வியலுமாக மக்கள் இருப்பியலில் கலை, கலாசார, சடங்கு முறைகள், வாழ்வியல் முறைகள், உணவு வகைகள் என தனித்துவமான மரபுசார்ந்த ஒழுங்கமைவில் யாழ்ப்பாண மாவட்டம் இன்றும் வாழ்ந்து கொண்டிருக் கின்றது.

இத்துணை பன்முகப் பண்புடை மாவட்டத்தின் கலை, கலாசார செயற் பாடுகளை முன்னெடுப்பதற்காக எமது தினைக்களத்தின் வழிகாட்டு தலைவரான செயற்பட்டு வருகின்ற யாழ்மாவட்ட கலை, கலாசாரப் பேரவையின் 2019 ஆம் ஆண்டு நடைபெற்ற ஆய்வராங்கின் கட்டுரைகளைத் தொகுத்து வெளிவருகின்ற யாழ்ப்பாணத் தமிழர் வாழ்வியற் பண் பாட்டுச் சுவடுகள் தொகுதி - 2 என்னும் நாலுக்கு வாழ்த்துச் செய்தி வழங்குவதில் மகிழ்வடைகின்றேன்.

வடமாகாண பண் பாட்டலூவல் கள் தினைக் களத் தின் நிதி ஒதுக்கீட்டிலும் வழிநடத்தவிலும் யாழ் மாவட்ட கலை, கலாசாரப் பேரவையானது பண் பாட்டு மேம்பாட்டிற்கான பல்வேறு நடவடிக்கைகளை முன் ணெடுத்து வருகின்றமை வரவேற்கத்தக்கதும் பாராட்டிற்குரியதுமாகும். அந்த வகையில் யாழ் மாவட்டத்தில் காணப்படும் மரபுரிமைச் சொத்துக் களில் சிலவற்றினை தெரிந்தெடுத்து பண்டிகைகள், கொண்டாட்டங்கள்

என்பவற்றிற்கு வாழ்த்து அனுப்புகின்ற தபால் அட்டை வெளியீடும் ஆய் வரங்கு முயற்சிகளும் குறிப்பிடத்தக்க முன்னேற்றகரமான செயற்பாடுகள் என்றால் அது மிகையாகாது.

அதன் தொடர்ச்சியாக யாழ்ப்பாணத்தில் வாழ்ந்து வருகின்ற மூத்த பேராசிரியர்கள், தலைசிறந்த ஆய்வாளர்கள், ஆர்வலர்கள் என அனை வரையும் அரவணைத்து மிகச் சிறந்த முறையில் கட்டமைக்கப்பட்ட ஆய்வரங்கில் சமர்ப்பிக்கப்பட்ட கட்டுரைகளின் செம்மைப்படுத்தப்பட்ட வடிவங்களை தொகுத்து நூலாக வெளியிடுவது பாராட்டிற்குரியதாகும். இம் முயற்சியானது ஒவ்வொர் ஆண்டும் தொடர வேண்டுமென்பதுடன் இன்னும் பல ஆக்கபூர்வமான பண்பாட்டுச் செயற்பாடுகளை முன் ணெடுத்து முன்னுதாரணமாய் செயற்படுவதற்கு என் மனம் நிறைந்த வாழ்த்துக்களை தெரிவித்துக் கொள்கின்றேன்.

திருமதி சுஜீவா சிவதாஸ்,
உதவிப் பணிப்பாளர்,
பண்பாட்டலுவல்கள் தினைக்களாம்,
வடக்கு மாகாணம்.

முன்னுரை

யாழ் மாவட்ட கலை கலாசாரப் பேரவை யாழ் மண்ணின் கலை மேம்பாட்டிற்காக செயற்பட்டு வருகின்ற அமைப்பாகும். இவ்வமைப்பானது மாவட்ட அரசாங்க அதிபரை தலைவராகக் கொண்டு கலை மேம்பாட்டில் பல்வேறு முன்னேற்றகரமான நடவடிக்கைகளை ஏற்படுத்தி வருகின்றமை குறிப்பிடத்தக்கது. அந்த வகையில் மாவட்டத்தில் வாழ்கின்ற மூத்த கலைஞர்களை கௌரவிக்கும் வகையில் “யாழ்முத்து” என்ற விருதுகளையும் இளம் கலைஞர்களின் கலைச் செயற்பாடுகளை ஊக்குவிக்கும் வகையிலான “இளம் கலைஞர் விருது” என்பவற்றுடன் அரசாங்க அலுவலர்களிடையே காணப்படுகின்ற கலையறிவினை வெளிப்படுத்தும் நோக்கிலான அரசு அதிபர் வெற்றிக்கிண்ணம் என்னும் போட்டியினையும் நடைமுறைப்படுத்துவதுடன் யாழ் பாணத்தின் பூர்வீகத் தொன்மையினை வெளிப்படுத்தி ஆவணப்படுத்தும் நோக்கில் ஆய்வரங்கினை நடத்துகின்ற முறையையினை 2018 ஆம் ஆண்டு விருந்து அறிமுகப்படுத்தி தொடர்ச்சியாக செயற்படுத்தி வருகின்றமை குறிப்பிடத்தக்கது. அதன் ஆரம்பமும் தொடர்ச்சியுமே யாழ் பாணத் தமிழர் வாழ்வியற் பண்பாட்டுச் சுவடுகள் என்னும் ஆய்வுப் பொருளும் அதன் பேரான நூல் வெளியீடும் குறிப்பிடத்தக்க அம்சமாகும்.

2018 ஆம் ஆண்டு முதன்முதலாக பேரவையால் ஆய்வு முயற்சிகள் மேற்கொள்ளும் செயற்பாடுகள் ஆரம்பிக்கப்பட்டன. அதற்காக பேரவை பேராசிரியர் சி.சிவலிங்கராசா, உப தலைவர் கவிஞர் சோ.பத்மநாதன், திருமதி றஜனி குமாரசிங்கம், திருவாளர் மா.அருள்சந்திரன் ஆகியோரை ஆய்வுச் செயற்குமுவாக நியமித்து ஆய்வரங்கச் செயற்பாட்டினை முன்னேடுத்ததன் விளைவே யாழ் பாணத் தமிழர் வாழ்வியற் பண்பாட்டுச்சுவடுகள் என்னும் எமது தொன்மையினை ஆவணப்படுத்தும் முயற்சியாக மினிர்ந்தது. அது தொடர்கின்றது.

இவ்வாய்வரங்கானது வடமாகாண பண்பாட்டவுவல்கள் தினைக்கள் நிதி அனுசரணையுடன் யாழ் மாவட்ட செயலகமும் யாழ் மாவட்ட கலை, கலாசாரப்பேரவையும் இணைந்து யா/இராமநாதன் கல்லூரி

மண்டபத்தில் 2018.07.27 ஆம் திகதி முதலாவது ஆய்வரங்கினை நடத்தியிருந்தது.

அதன் தொடர்ச்சியாக இரண்டாவது ஆய்வரங்கு யாழ் இந்து மகளிர் கல்லூரியில் 27.07.2019ஆம் நாள் யாழ் பல்கலைக்கழகத்தின் முன்னை நாள் பதிவாளரும் கவிஞருமான கி.முருகையன் நினைவரங்கில் யாழ். மாவட்ட கலை, கலாசாரப் பேரவையின் உட்பதலைவர் கவிஞர் சோ.பத்மநாதன் அவர்களின் தலைமையில் நடைபெற்றது.

இவ் ஆய்வரங்கில் யாழ்பல்கலைக்கழக முன்னைநாள் துணை வேந்தரும் பேராசிரியருமான கலாநிதி நா.சண்முகலிங்கன் அவர்கள் யாழ்ப்பாண வாழ்வியலில் வீடு: இனவரவியல் பகுப்பாய்வு என்னும் ஆய்வுப் பொருளிலும் யாழ் பல்கலைக்கழக முன்னைநாள் தமிழ்த் துறைத் தலைவரும் பேராசிரியருமான சி.சிவலிங்கராஜா அவர்கள் யாழ்ப்பாணத்து வாய்மொழி இலக்கியங்கள் என்னும் ஆய்வுப் பொருளிலும் பேராதனைப் பல்கலைக்கழக முதுதத்துவமானி ஆய்வாளர் திருமதி அ.சிவச்சௌல்வி அவர்கள் யாழ்ப்பாணத் தமிழர் கிராமியச் சடங்குகளில் தொட்டுணரமுடியாத சடங்குகளின் வகிபாகமும் நினைமாறு காலத்தில் அதன் இருப்பியல் நினையும் என்னும் ஆய்வுப் பொருளிலும் யாழ் பல்கலைக்கழக சைவசித்தாந்தத்துறை விரிவியரயாளர் திருவாளர் க.சௌலுமனோகரன் அவர்கள் யாழ்ப்பாணத்து ஆடை அணிகளன் களும் பின் காலனியச் சூழலும் என்னும் ஆய்வுப் பொருளிலும் யாழ் பரியோவான் கல்லூரி ஆசிரியை திருமதி குழுதா உமாகாந்தன் அவர்கள் யாழ்ப்பாணப் பல்பாட்டின் சிறப்படையாளமாக மடக் கட்டடக்கலை என்னும் ஆய்வுப் பொருளிலும் ஆய்வுக் கட்டுறைகள் சமர்ப்பிக்கப்பட்டன.

மேலும் இவ்வாய்வரங்கு சிறப்பாக நடைபெறுவதற்கு ஒத்து ஷழப்பு வழங்கிய யாழ் மாவட்ட அரசாங்க அதிபரும் கலை கலாசாரப்பேரவையின் தலைவருமாகிய திருவாளர் நா.வேதநாயகன் அவர்களுக்கும் பேரவையின் உழூப்பினர்கள் மற்றும் நல்லூர் பிரதேச செயலாளர் திருமதி எழிலரசி அன்றன் யோகநாயகம் அவர்களுக்கும் அவரின் அலுவலர்கள், கிராம உத்தியோகத்தர்கள் அனைவருக்கும் நன்றிகளை தெரிவிப்பதோடு நல்லூர் பிரதேச கலாசார உத்தியோகத்தரின் ஒத்துழைப்பினை நினைவு கூருவதோடு ஏனைய கலாசார உத்தியோகத்தர் களுக்கும் மனமார்ந்த நன்றிகளை தெரிவித்துக் கொள்கின்றேன்.

இந்நால் வெளியீட்டிற்காக நிதி அனுசரணை வழங்கியிருக்கும் வடக்கு கல்வி அமைச்சின் செயலாளர், பண்பாட்டவுவல் கள் திணைக்களத்தின் பணிப்பாளர், கல்வி அமைச்சின் பிரதம கணக்காளர் ஆகியோருக்கும் யாழ் மாவட்ட கலை கலாசாரப் பேரவையின் சார்பில் நன்றிகள் உரித்தாக்டும்.

யாழ்ப்பாணத் தமிழர் வாழ்வியற் பண்பாட்டுச் சுவடுகள் ஆய்வரங்கின் கட்டுரைத் தொகுப்பு நூல் - 02 வெளிவருவதற்கு உதவிய எவகிறீன் அச்சகத்தினர், நூலினை செவ்வை பார்த்துதவிய திரு. நீக்கிளஸ் மனோகரன் அவர்களுக்கும் பேரவையின் சார்பில் மனமார்ந்த நன்றிகளைத் தெரிவித்து ஒவ்வோர் ஆண்டிலும் சிறப்பான ஆய்வுகளை நடத்தி மாவட்டத்தின் தொன்மையினையும் இருப்பினையும் ஆவணப் படுத்தும் செயற்பாட்டினை யாழ் மாவட்ட கலை, கலாசாரப்பேரவை நிறைவேற்ற அனைவரினதும் ஒத்துழைப்பினை வேண்டி நிறைவு செய்கின்றேன்.

மா.அருள்சந்திரன்,
தொகுப்பாசிரியர்கள் சார்பாக
மாவட்டக் கலாசார உத்தியோகத்தர்,
செயலாளர்,
யாழ் மாவட்ட கலை, கலாசாரப்பேரவை,
மாவட்ட செயலகம், யாழ்ப்பாணம்.

அரங்கத் திறப்புரை

2019.07.26 ஆம் நாள் யாழ் இந்து மகளிர் கல்லூரியில் யாழ் மாவட்ட கலை, கலாசாரப் பேரவை நடத்திய யாழ்ப்பாணத் தமிழர் வாழ்வியற் பண்பாட்டுச் சுவடுகள் என்னும் ஆய்வராங்கில் யாழ்ப்பாணத் தமிழ்ச் சாங்கத் தலைவரும் கோப்பாய் ஆசிரியர் கலாசாலையின் பிரதி முதல் வருமானிய திருவாளர் ச.லலீசன் அவர்கள் ஆற்றிய அரங்கத்திறப்புரை சாகித்திய ரத்னா கவிஞர் கலாநிதி இ.முருகையன்

“இன்னைவ தாம் கவியமுத”

ஏற்ற பொருள் என்று பிறர்

சொன்னவற்றை நீர் திருப்பிச்

சொல்லாதீர்

சோலை, கடல், முகில், தென்றலினை

மறவங்கள், மீந்திருக்கும்

இன்னல் உழைப்பு ஏழ்மை உயர்வு

என்பவற்றைப் பாடுங்கள்”

என்ற மகாகவியின் வாக்கை மெய்ப்பிக்கும் வகையில் ஈழத்தில் வாழ்ந்து காட்டிய கவிஞர் என்று சாகித்திய ரத்னா கலாநிதி இ. முருகையனை அடையாளப்படுத்தலாம்.

�ழத்துக் கவிஞர்களின் கவிதைகளில் போரை விட்டால் பொருள் வளம் ஏது? என்று கிண்டலெடிக்கும் தமிழகத்தின் பிரபல எழுத்தாளர்கள் முருகையனைத் தரிசிக்கத் தவறினரோ என்று எண்ணாத் தோன்றும் அளவிற்குக் கவிதைக்கு வளம் சேர்த்தவர் முருகையன்.

சாவகச்சேரியில் உள்ள கல்வயல் என்ற கிராமத்தில் 23.04.1935 இல் பிறந்த இவர், நீர்வேலியை வேட்டகமாகக் கொண்டு வாழ்ந்து 27.06.2009 இல் இவ்வுகை வாழ்வை நீத்தார். தந்தை தமிழாசிரியர் இராமுப்பிள்ளை. தாய் செல்லம்மா. குடும்பத்தில் இரண்டாவது பிள்ளை. இவரது ஒரு சகோதரர் சிவானந்தனும் கவிதைத் துறையில் பிரகாசித்த வர். சிறுவயதில் ஏற்பட்ட பக்திச்சுழல், புராணப்பாப்பு அனுபவங்கள் கவிதை சார்ந்த கலையை இவருள் வளர்ப்பதற்கு ஏதுவாகின.

யாழ்ப்பாணம் இந்துக் கல்லூரியில் பயின்ற காலத்தில் பேராசிரியர் க.கைலாசபதியைப் பள்ளித் தோழனாகப் பெற்றமையும் இவரது ஆளுமை உருவாக்கத்தின் பின்புலம் எனலாம்.

பள்ளிப் பருவத்தில் எழுத்துலகில் பிரவேசிக்கும் வாய்ப்பு இவருக்குக் கிடியது. இருப்பினும் இவரது முதல் அனுபவம் சற்று ஏமாற்றமாகவே அமைந்திருந்தது. அவரது கவிதைகள் பற்றி ஆய்வு மேற்கொண்ட கலை வாணி முத்துக்குமாருவுக்குப் பின்வருமாறு கவிஞர் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

மகாந்மா காந்தி இறந்த போது ஏழாம் வகுப்பில் கல்வி கற்ற முருகையன் யாழ். இந்துக் கல்லூரியில் அப்போது வெளியிடப்பட்ட இரங்கல் சுஞ்சிகையில் பிரசுரிப்பதற்காகக் கவிதை ஒன்றை எழுதிக் கொடுத்தாராம். அந்தக் கவிதை பிரசுரிக்கப்படாது நிராகரிக்கப்பட்டது.

அச்சஞ்சிகை வெளியிடப்பட்ட பின்னர் அதில் படங்களுக்குப் பின்னால் இருந்த வெற்றுப் பக்கம் ஒன்றில் தனது கவிதையை எழுதி ஓட்டி வீட்டிற்கு எடுத்துச் சென்று தந்தையிடம் காட்டினாராம்.

இதனைக் கண்ணுற்ற தந்தை “எவ்வளவு அருமையான கவிதை” எனப் பாராட்டினாராம். இதுவே தனது எழுத்துத் துறைசார்ந்த முயற்சி தொடர ஊக்க சக்தியாக அமைந்தது எனக் கவிஞர் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

1950ஆம் ஆண்டு இந்து இளைஞர் சுஞ்சிகைக்குக் கைலாசபதி அவர்கள் ஆசிரியராக இருந்த போது முருகையனின் கவிதை முதன்முதலாக அச்சுருவில் வெளிவந்தது. சத்தியம் நிலைக்க வேண்டும் என்ற தலைப்பில் கவிதை அமைந்திருந்தது.

“வள்ளுவனின் வழுவற்ற கொள்கையில்லை
வளமுடைய நல்லகிம்மைச்சுடன் ஒழுக்கமில்லை
முள்ளுகளாம் தீமை நிறை இருள்கூழ் பாதை
முனைந்து கொண்டே செல்கின்ற உலகு தன்னில்”
என்று தொடங்கி அந்தக் கவிதை நீண்டு செல்கின்றது.

ஈழுத்து இலக்கியப் பரப்பில் மக்கள் இலக்கியம் படைத்த முற்போக்குக் கவிஞராக இ.முருகையன் திகழ்கின்றார். அவர் படைத்த எழுத்துகளுக்கான வழவங்களோ பலப்பல.

கவிதை, நாடகம், இசைப்பாடல்கள், மொழிபெயர்ப்பு, சிறுகதை எனப் பலதளங்களில் முருகையன் காலடி பதித்திருந்தாலும் தனக்குப்

பிடித்தமான இலக்கிய வடிவமாகக் கவிதையையே குறிப்பிட்டுள்ளார்.

தனக்குக் கவிதை பிடித்தமைக்கான காரணங்கள் பற்றிக் குறிப்பிடும் இ. முருகையன் பின்வரும் விடயங்களை முன்வைத்துள்ளார்.

அ) சொற்களின் அரசியாகக் கவிதை உள்ளது. மொழியின் உச்சப் பயன்பாடு கவிதையிலே தான் நிகழ்கின்றது.

ஆ) ஒப்பீட்டளவிலே சுருக்கமும் செறிவும் மிகுந்த இலக்கிய வடிவம் கவிதைதான்.

இ) நல்ல கவிதைகள் பல தளங்களிலும் சென்று பொருள் பயக்கும் செழுமையும் ஓட்டற்றும் நிறைந்தவை.

ஏ) வெளிவெளியாக எல்லாவற்றையும் அவிழ்த்துக் கொட்டவிடாமல் குறிப்பினால் உணர்த்தி விடும் தன்மையினால் அலுப்பையும் சலிப்பையும் தராத உயிர்ப்பு மிக்க நாகரிகமான வடிவம் கொண்டது கவிதைதான்.

ஊ) திருப்திகரமான கவிதையோன்றை இயற்றுவது ஒருவருடைய படைப்பாற்றலைச் சோதனை பண்ணும் ஒரு சவால். அந்தச் சவாலை எதிர்கொள்வதில் படைப்பாளிக்கு உண்டாகும் மகிழ்ச்சியும் வெற்றியணர்வும் மகத்தானாலை.

இத்தகைய எண்ணங்களே அவரைச் சிறந்த கவிஞர்களைப் புடமிட்டன எனக் கொள்ளலாம்.

முருகையனின் கவிதைப் பொருள் எளிமையானது. மார்க்சியப் பார்தைவையே பெரும்பாலும் அவரது நோக்காக அமைந்தது. இருப்பினும் கடவுள் கொள்கையிலும் நம்பிக்கை கொண்டவராக விளங்கினார்.

“உயர்ந்தவர்கள் நாமெல்லோரும்

உலகத்தாய் வயிற்று மக்கள்

வருந்தி இனிக் கிடக்க மாட்டோம்

நாமெல்லாம் ஒன்றாய்ச் சேர்வோம்”

என்ற கவிதை அடிகள் இந்த மண்ணில் பலரையும் மெய்சிலிருக்க வைத்துப் புணர்வைப் பொங்கச் செய்த வாசகங்களாக அமைந்தன என்பதை இங்கு சுட்டிக்காட்டுதல் பொருத்தம்.

மரபு வழிப்பட்ட ஆசிரியப்பா, விருத்தம், வெண்பா, கட்டளைக் கலித்துறை முதலிய யாப்பு வடிவங்களை இலாவகமாகக் கையாளும் தேர்ச்சி மிக்கவராகத் திகழ்ந்தார். வெண்பாவின் சாயலை நவீன கவிதை ஆக்கத்திற்குக் கையாண்டு அழகு சேர்த்தார். எடுத்துக்காட்டாகப்

பின்வரும் கவிதையை நோக்கலாம்.

“வேலையோ துன்பம் வினைகள் கொடுந்துன்பம்

ஊனம் பொதிந்த உடல் துன்பம்

ஆனதனால்

விட்டுடூதல் வேண்டும் இவற்றை

விடுதலையே

உத்தமப் பேரின்பத்தின் ஊற்று”

பல்வேறு இலக்கிய வடிவங்களைக் கையாண்டு தமிழன்னைக்குத் தொண்டு செய்தவர் கவிஞர்.

ஒரு வரம் (ஆங்கிலக் கவிதைகளைத் தழுவிய தமிழாக்கம்), நெடும்பகல், ஆதிபகவன், மாடும் கயிறுகள் அறுக்கும், நாங்கள் மனிதர், மேற்புச்சி, சங்கடங்கள், ஒவ்வொரு புல்லும் பூவும் பிள்ளையும், உண்மை முதலிய கவிதைத் தொகுப்புகளை ஆக்கியுள்ளார்.

நிதிலக கோபுரம், அந்தக்ணே ஆணாலும், வந்து சேர்ந்தன, தரிசனம், கோபுர வாசல், கட்டுமீயம், சௌக்கோல், கலைக்கடல், கொண்டு வா தீயைக் கொளுத்து விறகையெல்லாம், சும சும மகாதேவா, அப்பரும் சுப்பரும், கந்தப் பூர்த்தியர், வழுமை, திடைத்திரை, கனிந்த தரை, வெறியாட்டு, பொய்க்கால், குற்றம் குற்றமே, தந்தையின் கூற்றுவன், இரு துயரங்கள், கலிலியோ, உயிர்த்த மனிதர் கூத்து, எல்லாம் சரிவரும், கர்வபங்கம் (அன்றிகணி) உட்பட 25 நாடகங்களுக்கு மேல் எழுதியுள்ளார்.

பிரதேச ஆலயங்கள் மீது பல இசைப்பாக்களை எழுதியுள்ளார். இவரது வீட்டிற்கு அருகில் உள்ள நீர்வேலி கந்தசுவாமி மீது இவர் பாடிய இசைப்பாடல்கள் இன்றும் பல ஆலயங்களில் ஓலிக்கின்றன.

யம சாதனை என்ற சிறுகதை, ஆனந்தப் பொய்கை என்ற பெயரில் திருவெம்பாவை குறித்த கட்டுரைத் தொகுப்பு என்பனவற்றையும் ஆக்கியுள்ளார்.

கவிதை நயம் (பேராசிரியர் கைலாசபதியுடன் இணைந்து எழுதியது), ஒரு சில விதி செய்வோம், இன்றைய உலகில் இலக்கியம் முதலிய விமர்சன நூல்களையும் ஆக்கியுள்ளார். மொழிபெயர்ப்பு நுட்பம் என்ற நூலையும் பல்கலைக்கழகப் பட்டநெறி மாணவர்களின் தேவையை நிறைவேற்றும் பொருட்டு ஆக்கியுள்ளார்.

தேசிய கலை இலக்கியப் பேரவையில் அங்கம் வகித்த முருகையன் அந்த அமைப்பால் வெளியிடப்பட்ட தாயகம் என்ற சுஞ்சிகையின் ஆசிரியர் குழுவிலும் அங்கம் வகித்தார்.

கவிஞர் கண்ட விருப்பு தனது கவிதைகள் யாவும் தொகுக்கப்பட்டு முருகையன் கவிதைகள் என்ற பெருந்தொகுதி ஆக வேண்டும் என்பதாகும். அதனை வடக்கு மாகாண பண்பாட்டுவல்கள் திணைக்களாம் அண்மையில் நிறைவேற்றியமை பெருமை கொள்ளத்தக்கதாகும்.

கவிஞர் முருகையன் பல்வேறு புனைபெயர்களைக் கையாண்டு இலக்கியங்களைப் படைத்துள்ளார். இ.மு., இனியன், ஈழதாசன், ஈழன், உள்ளஞர் மு. வேலுப்பிள்ளைப் பாவலர், ஜயனார், சித்தமழுகியான், செந்திரு, செல்வகன், சேயோன், சொல்லாடி, திரு, முனி, மு. வேலுப்பிள்ளை, வயலூர் முருகன் இவ்வாறு பல புனைபெயர்களைப் பயன்படுத்தி யுள்ளார்.

இலங்கை கல்வி நிர்வாக சேவை உத்தியோகத்தராக விளங்கிய மையாலும் உயர் பதவிகளை வகித்தமையாலும் இத்தகைய புனைபெயர்கள் அவருக்குத் தேவைய்ப்பட்டிருக்கலாம்.

யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம் 06.10.1999 இல் அவருக்குக் கௌரவ கலாநிதிப் பட்டத்தை வழங்கியது. இலங்கையில் கலை இலக்கியத்துக்காக வழங்கப்படுகின்ற அதியுயர் விருதான சாகித்திய ரத்னா விருது 2007 ஆம் ஆண்டில் கவிஞர் இ.முருகையனுக்கு வழங்கப்பட்டது. இதனைவிடப் பல்வேறு விருதுகளைப் பெற்று அந்த விருது கஞக்கு பெருமை சேர்த்துள்ளார். வடக்கு மாகாணப் பண்பாட்டுப் பெருவிழாவின் போது அவரது பெயரால் இந்த ஆண்டு அரங்கம் அமைத்திருப்பதுவும் அவருக்குப் பெருமை சேர்ப்பதாக அமைவதுடன் எம் மவரின் நன்றிப் பெருக்காகவும் கொள்ளத்தக்கது.

திரு. ச.லல்சன்
பிரதி முதல்வர்
கோப்பாய் ஆசிரியர் பயிற்சிக் கலாசாலை.

தமிழ்ப் பண்பாட்டின் செல்வநறி

2019.07.26 ஆம் நாள் யாழ் இந்து மகளிர் கல்லூரியில் யாழ் மாவட்ட கலை கலாசாரப்பேரவை நடத்திய யாழ்ப்பாணத் தமிழர் வாழ்வியற் பண்பாட்டுச்சுவடுகள் என்னும் ஆய்வரங்கில் யாழ் மாவட்ட கலை, கலாசாரப் பேரவையின் உபத்தலைவராகிய கலாபூஷணம் கவிஞர் சோ. பத்மநாதன் அவர்கள் தலைமை வகித்து ஆற்றிய தலைமையுடை.

யாழ் மாவட்ட செயலகமும் யாழ் மாவட்ட கலை கலாசாரப் பேரவை யும் நடத்தும் இந்த ஆய்வரங்குக்குத் தலைமை தாங்க கிடைத்த வாய்ம் புக்காக முதலிலே இறைவனை வணங்கி நன்றி செலுத்துகின்றேன்.

யாழ்ப்பாணத் தமிழர் வாழ்வியற் பண்பாட்டுச் சுவடுகள் என்னும் பொருண்மையிலே யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகத்தின் முன்னை நாள் பதிவாளர் அமரர் கவிஞர் இராமுப்பிள்ளை முருகையன் அரங்கிலே நடைபெறும் இக்கருத்தரங்கிலே நாம் எல்லோரும் கூடி இருக்கின்றோம்.

இன்றைய இந்த விழாவிற்குப் பிரதம விருந்தினராக வந்திருக்கும் யாழ் மாவட்ட அரசாங்க அதிபர் அவர்களே, நல்லூர்ப் பிரதேச செயலர் திருமதி எ. அன்றன் யோகநாயகம் அவர்களே, அரங்கத் திறப்புரை ஆற்ற வந்திருக்கின்ற கோப்பாய் ஆசிரியர் கலாசாலையின் பிரதி முதல்வர் திருவாளர் சந்திரமௌலீசன் லல்சன் அவர்களே! ஆய்வுக்கட்டுரையினை சமர்ப்பிக்க வருகை தந்திருக்கின்ற ஆய்வாளர்களே! கலாசார உத்தியோகத்தர்களே! இக்கல்லூரி மாணவர்களே! ஆசிரியர்களே சபையோர்களே உங்கள் அனைவருக்கும் என் அன்பு கணிந்த வணக்கங்கள்.

பண்பாடு என்பது ஒரு குறிப்பிட்ட சமூகத்தின் உறுப்பினர்களால் பகிர்ந்து கொள்ளப்பட்டு கையளிக்கப்படும் அறிவு, மனப்பாங்குகள், நடத்தைக்கோலங்கள், ஆகியவற்றின் கூட்டு என்று Ralph Linkam வரையறை செய்கிறார். மனிதன் வாழ்க்கையில் ஒரு நிறைவை அடைவதற்கு மேற்கொள்ளும் முயற்சிகளின் பலனே பண்பாடு என்பார் Matheni Arnold. இந்த வரைவிலக்கணங்கள் முழுந்த முடிவுகள் அல்ல. இவற்றுள் அடங்காத பல அம்சங்கள் உணவு, சமய நம்பிக்கைகள்,

சடங்குகள், கலைகள், உணவுப் பழக்க வழக்கங்கள், ஆடை அணிகலன்கள், வதிவிடங்கள் ஆகியன கூட பண்பாட்டுள் அடங்குவனவே.

இன்று தமிழ்ப் பண்பாடு என்ற சொற்றொடர் பெரிதும் பயின்று வருகிறது. தமிழர் தம் பண்பாட்டைக் காப்பது அல்லது பேணுவது பற்றி உரையாடக் கேட்கிறோம். கூர்ந்து நோக்கினால், இவ் வேணவாக்கள் எமது அடையாளங்களைப் பேணும் முயற்சி பற்றியனவாகவே இருக்கின்றன. பிற மக்கட் குழுமங்களிலிருந்து தமிழரைப் பிரித்துக் காட்டும் அடையாளங்கள் எவை என்று நோக்கலாம். அனைத்துலகத் தமிழாராய்ச்சி மாநாடுகளை நடத்த தனிநாயகம் அடிகளார் முனைந்த பொழுது IATRக்கு ஒரு சின்னம் (Logo) தேவைப்பட்டது. பல தேடல்களின் பின், கோபுரமும், தவில் - நாதஸ்வரமும் இணைந்ததொரு சின்னம் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டது. கிறிஸ்ததுவத் துறவியாகிய தனிநாயகமும் கடவுளின் மறுப்பை ஆரம்ப காலங்களில் முன்னெடுத்த அறிஞர் அண்ணாவும் சைவக்கோயில்களின் தூலியங்கமாகிய கோபுரத்தை ஏற்றுக் கொண்டது ஒரு முரண்நகை. உண்மை என்னவெனில் கோபுரம் சமய அடையாளமாகவன்றி, தமிழ் அடையாளமாக - தமிழர் அடையாளமாக - ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டமை தெளிவு. இன்னும் சொல்லப்போனால் மதத்தை தமிழர் வாழ்வியலிலிருந்து கவ்விப் புறந்தள்ள பெரியாரும் அண்ணாவும் எடுத்த முயற்சி தோற்று விட்டது. இன்று அ, இ, அ, தி, மு, க வினர் வெளிப் படையாகவே ஆலய வழிபாட்டில் ஈடுபோடுவதைக் காண்கிறோம். பண்பாட்டில் மதம் வகிக்கும் இடம் என்ன? பகுத்தறிவு வாதம், மாக்சிச சித்தாந்தம் எல்லாம் செல்வாக்குப்பெற்ற இக்காலத்திற்கூட, மதம் மக்கள் வாழ்வில் ஒர் அங்கமாகத் தொடர்ந்தும் விளங்குகின்றது. “மதத்துக்கு சமூகத்தில் ஒரு வகிபாகம் (Role) உண் டென் பதை மார்க்ஸ் மறுதலிக்கவில்லை” என்கிறார் பேராசிரியர் கா.சிவத்தம்பி. ஆண்டாண்டு காலமாக அடக்கப்பட்டு வந்த மக்களுக்கு மதம் தரும் ஆறுதலைப் புரிந்து கொள்ளாது. அதை நிராகரிப்பது அறிவுடைமையாகாது. சமய நம்பிக்கைகள், ஜத்கங்கள் ஆகியவை பண்பாட்டு உருவாக்கத்தில் முக்கிய இடம் வகிக்கின்றன.

பண்பாடு என்பது மாறாத கெட்டித்த பண்டமல்ல. அதை அளவிடும் அளவு கோல்களும் இன்று மாறிவிட்டன. மாறிக்கொண்டிருக்கின்றன. கர்நாடக சங்கீதமோ, பரதநாட்டியமோ தமிழ்ப் பண்பாட்டின் முக்கிய அம்

சங்கள் அல்ல. மொழி தமிழர்களுடைய அடையாளமாகப் பேணப்பட்டு வந்துள்ளது. சைவம், வைஷ்ணவம், இல்லாம், கிறிஸ்தவம் எனப் பிரிந்து நிற்கும் தமிழர்கள் தமிழ் மொழியால் ஒன்றுபட்டு நிற்கின்றார்கள்.

ஆழத் தமிழர்கள் தம் பண்பாட்டைப் பேணுவதில், இன்று ஒரு பெருஞ் சவாலை எதிர் கொள்கிறார்கள். தம் தாயகத்தை விட்டு ஜிரோப்பாவிலும், வட அமெரிக்காவிலும், ஆசிரியரேலியாவிலும் புலம் பெயர்ந்து போய் வாழ்ந்து வரும் நிலையில் அவர்கள் எந்தப் பண்பாட்டு அடையாளத்தைப் பேணப்போகிறார்கள்? அவர்களுடைய சந்ததியினர் தமிழ் பேசும் தமிழ்ப் பண்பாட்டு அடையாளம் பேணும் - ஒரு மக்கட் கூட்டமாக விளங்குவார்களா? அவர்கள் விரும்பினாலும், புகலிட நாடுகளின் பண்பாட்டுத் தாக்கத்திலிருந்து தப்ப முடியுமா? அந்நாடுகளின் பண்பாட்டு விழுமியங்களின் நல்ல அம்சங்களை உள்வாங்கி, ஒரு புதுப்பண்பாட்டுப் பன்மைத்துவம் உருவாகும் கட்டத்தில் அவர்கள் இருக்கிறார்களா?

கோயில் திருவிழா, திருமணம், பூப்பு நீராட்டு, பிறந்தநாள் என்ற வட்டத்துக்குள் அப்பாற் போய், பாற்சமத்துவத்துக்காக சீதனம், சாதி/பிரதேச வாத ஒழிப்புக்காக முனைப்புடன் போராட முன்வருவார்களா? அதைச் செய்யாதவரை பண்பாடு பேண நாம் எடுக்கும் முயற்சி காலத்தோடா டொட்டாத ஒன்றாக எம்மைத் தனிமைப்படுத்திவிடும் என்ற எனது சிந்தனைக் கருத்தோடு உர்க்களை ஆய்வரங்கினுள் அழைத்துச் செல்கின் றேன்.

கலாபூஷணம் கவிஞர் சோ.பத்மநாதன்,
உபதகைவர்,
யாழ் மாவட்ட கலை, கலாசாரப் பேரவை,
யாழ்ப்பாணம்.

யാழ്പ്പാണ വാഴ്വിയലിൽ വീടു: ഇനവരെവിയല് പകുപ്പാധ്യ

പേരാചിരിയർ കലാനിതി
നാ.സൺമുകവിംകൻ

വീടു എനുമു വിരിന്ത പൊരുന്നമൈ

വീട്ടിന് വരലാറു, ഇൻ വരലാറ്റാകുമു. ചമുകൾ കൂർലുടനാണു മനിതി ഇചൈവാക്കമാക വീട്ടിന് തോറ്റമുമു വാർഷിയുമു. തിരുന്തവെളി തന്ത്ത പയമാൻ Agoraphobia കുകു മരുന്താക ആളി മനിതൻ കുകൈ വാമുമു ഇരുപ്പിടമാകുമു. കുകൈവാഴ്വിൻ മട്ടുപ്പാടു മീനു വെളിക്കു വര വൈകുകുമു. കുമുലു മനിതൻ കട്ടട കലൈനുണാക്കുമു. Thinking in stone – കലലിലേ ചിന്തിത്തല എന്റവാറു വീടു പത്രിയ ചിന്തയുമു ചെയലുമു വചമാകുമു. (സൺമുകവിംകൻ, 2014)

വീടു എന്പതു ചടപ്പൊരുടക്കണിനു കലവൈയായ മുടിവതില്ലെ. അതു വാമുമു ചമുകത്തിനു ഇരുപ്പിടമു വാഴ്വകോലങ്കണിനു വഴിവമൈപ്പു പൊരുണ്ചാര് ചമുക ഉണ്ണമൈ. മനിത പാദമലർഷിയും – നാകരികത്തിനു കുറികാട്ടി എനുമു വിരിന്ത പൊരുന്നമൈയൈ തന്നെകത്തേ കൊண്ടതു.

വീടു-ആധ്യവുപ്പൊരുണാൻ വരലാറു

- ❖ മാനിടവിയലിനു കട്ടടക്കലെ ചാര് ആധ്യവു ആർവമു
- ❖ ആളി ചമുക ഉറവകളെ അന്റിയുമു തേടുലു (Morgan,1881)
- ❖ നവീന ചമുകകട്ടമൈപ്പുകളെ, നികമുമു മാർഹ്റന്കളെപ്പു പുരിതലുക്കാൻ പകുപ്പാധ്യവു
- ❖ വീടൈമൈപ്പു ആധ്യവകൾ (housing studies)
- ❖ അമൈപ്പിയലു അമൈതിയിന്മൈ
- ❖ അണ്മൈക്കാലത്തിലു ആമുമാൻ ഇനവരെവിയലു ചാര് ആധ്യവു കണ്ണ്

എന്റവാറു വീടു പത്രിയ ആധ്യവകൾിനു പാദമലർഷിയൈ നോക്കലാമു ഇനവരെവിയലു (Ethnography)

ഇനവരെവിയലു എന്പതു കണാപ്പണിയൈ അടിപ്പട്ടയാകക്ക കൊண്ട കണ്ണണോട്ടമാകുമു. ആധ്യവിടൈ വാഴ്പതലു അതൻ മുതണ്മൈപ്പണ്പാകുമു.

மானிடவியலாளர் ஒரு குறிப்பிட்ட சமுதாயம் அல்லது ஏதேனும் ஒரு துணைப் பண்பாட்டைப் பற்றி அப்பண்பாட்டைக் கொண்டிருக்கும் மக்களோடு குறிப்பிட்ட காலம் வரையில் தங்கியிருந்து, பங்கேற்பு முறையில் அவர்களோடு வாழ்ந்து அவர்களுடைய அன்றாட வாழ்க்கையில் பங்கேற்று, அவதானம் ஆழமான நேர்காணல்கள், ஆய்வுப் பொருண்மை பற்றிய அக (Emic), புற (Etic) நோக்கிலான பகுப் பாய்வு என்றவாறு அமைகின்றது.

இந்த தரவு மூலங்கள்

- ❖ ஒரு சமூகவியலாளனாக-இனவரைவியலாளனாக மேற்கொண்ட ஆய்வுகளின் போதான வீடு தொடர்பான பதிவுகள்
- ❖ யாழ்ப்பாணத்தின் தேர்ந்தெடுத்த புலங்களில் தேர்ந்தெடுத்த மாதிரிகளுடனான (Judgment Samples) காணல்கள்
- ❖ வீடு சார் இலக்கிய மானிடவியல் பதிவுகள்

தமிழர் வாழ்வியலில் வீடு

தமிழ்ப்பண்பாட்டில் உறைவிடம் என்பதற்கு அப்பால் வாழ்வின் அர்த்தமாக வீடு பொருள் தருகின்றது. விடு - அடிச்சொல் விடுபட்டு இருப்பது கடமையிலிருந்து விடுபடல், ஓய்வு முதன் நிலை பிரிந்த தொழிற்பெயர். வீடு பேறு: அறம்-பொருள்-இனபம் - வீடு என்றவாறும் பொருள் விரியும்.

இன வரலாற்றியல் நோக்கில் யாழ்ப்பாணத்து வீடுகள்

யாழ்ப்பாணத்து ஆதி கிராமிய வாழ்வில் குடும்பத்தின் கூட்டு முயற்சியாக வீடு அமைந்தது. நிலமானிய அமைப்பில் சமூக அடுக் கடமைவின் வெளிப்பாடானது. குடிசைகளாய்த் தொடங்கி காலனித்து வம் வழியான சந்தைப் பொருளாதாரம், நகரமயமாக்கம், திரைகட்டோடி திரவியம் தேடிய பயணங்கள் என்பவற்றின் விளைவாக கல் வீடுகள் தோற்றும் பெற்றன.

வீடுமைப்பு, நகரஅபிவிருத்தி தொடர்பான அரசின் முதல் சட்ட ஏற்பாடும் இடையீடும் காலனித்துவ ஆட்சிக்காலமான 1915 இலேயே நடந்தமையை இங்கு மனங்கொள்ளலாம். இன்று வீடு தொடர்பான அரசு சமைப்பு ரீதியிலான சட்டங்கள், உலகளாவிய மனித உரிமைச் சாசனங்கள் என தனியனுக்கான வீட்டின் முக்கியத்துவம் சமூக கடமையாக முக்கியத்துவம் பெறும்.

ஆய்வு தேடலின் இலக்கு

யாழ்ப்பாணத்தில் வீடு பற்றிய இன வரலாறு எழுதுகைக்கு இன்றியமையாத (Historiography) பின்வரும் ஆய்வு வினாக்கள் இவ்வாய்வின் இலக்கினை உணர்த்துகின்றன.

- ❖ முன்னை வீடுகளின் தன்மை எவ்வாறானது?
- ❖ சூட்டுவாழ்வின் அர்த்தமாக யாழ்ப்பாண வாழ்வியலில் வீடு கொண்ட இடம் எத்தகையது?
- ❖ அதில் ஏற்பட்டுள்ள மாற்றங்கள் எவை?
- ❖ இம் மாற்றங்களின் பின்னாலுள்ள சமூக - பண்பாட்டு உளவியல் காரணிகள் எவை?
- ❖ இன்று வீடு அமைப்பில் செல்வாக்கு செலுத்தும் காரணிகள் எவை?

முன்னை வீடுகள்

நாங்கள் நெல்வயல்களாலும் சிறுபழுத்தோட்டங்களாலும் கூழுப் பெற்றதும். அழகிய வேலியமைக்கப் பெற்றதுமான பண்ணை வீடுகளைக் கடந்து சென்றோம். மரக்குச்சுக்களாலும் வைக்கோலினாலும் குடிசைகள் அமைக்கப்பட்டு அவை சுத்தமாகவும், வசதியாகவும் விளங்கின. அங்கு வதிவோருக்கு தங்கள் சந்தோசத்தை அதிகரிக்க கூடிய வேற்றுவும் தேவைப்படவில்லை.

எனும் கொடினரின் பதிவு (Cordiner, 1807) அந் நாளின் வீடுகள் பற்றிய பொதுவான ஒரு தரிசனத்தை எமக்குத் தரலாம். முன்னைய வீடுகள் பெரிய மாற்றங்களின்றியே தொடர்ந்தன எனலாம். வட்டவடிவிலான குடிசை கூம்பு வடிவிலான கூரை என்பன பொதுவான கட்டமைப்பாகும். நடுவிலுள்ள தூணிலே வேயப்பட்ட கூரைகள் தங்கியுள்ளன.

வீட்டினைச்சுற்றி சுவர்கள் அமைந்துள்ளன. அவை கிட்டத்தட்ட நான்கு அடி உயரம் கொண்டவை. வீட்டின் முன்புத்திலே சுவர் களோடு இசைந்தவாறு திண்ணைகள் அமைக்கப்படுகின்றன. மேற் கண்ட குடிசைக்கு முன் சமூக இடைவினைக்களமான மால் அமைக்கப்படுகின்றது. இங்கேதான் குடும்பத்தினரும் ஏனைய விருந்தினரும் கூடி மகிழ்கின்றனர்.

விவசாயக் குடும்பங்களின் வீடுகளில் நெல், குரக்கன் முதலான தானியங்களைக் களஞ்சியப்படுத்துவதற்கான மரத்திலான பெட்டகங்

கள் முக்கிய இடம்பெறும். வன்னிப்பிரதேசத்தில் இதற்கென வாடி வமைக்கப்பட்ட கொம்பறை எனும் களஞ்சியம் சிறப்பிடம் பெறுகின்றது. சதேச தொழினுட்ப அறிவுக்கு சாட்சியாக இன்றும் அவை பெருமை சேர்க்கின்றன.

யாழ்ப்பாண சமூக நிலையில் வசதியடைந்தவர்களே கல் வீடு களைக் கட்டினார்கள். சமூக அடுக்கமைவு சார் வேறுபாடுகளை வீடு கள் பிரதிபலித்தன. யாழ்ப்பாணத்திற் கல்லால் வீடு கட்டும் முறைமை ஒல்லாந்தர் காலத்திலேயே தொடங்கியது என்பர். 40 கள் வரை ஒரு சிறு கிராமத்தில் 2-3 கல்வீடுகள் இருப்பது கூட அரிதானது. அக்காலத்தில் ஒருவர் பணக்காரர் என்பதைக் குறிக்க “கல்வீட்டார்” என்று கூறும் மரபு இருந்தது.

இன்றும் பாரம்பரிய டச்சுப் பிரதேசம் ஓன்றின் வீட்டின் அமைப்பே யாழ்ப்பாணத்து வீடுகளின் அமைப்பிற் காணப்படுகின்றது. உயர்ந்த முகடும் தாழ்வாரத்தை நோக்கிச் சரிந்து செல்லும் சார்களை இருபக் கங்களிற் கொண்டதாகவிருக்கும். சுவர்கள் யாழ்ப்பாணத்திற் கிடைக்கும் சண்ணாம்புக்கல்லினாலும் சண்ணாம்புக்கல்லவையாலும் கட்டப் படும். இக்கட்டடங்கள் ஓடுகளால் வேயப்பட்டன.

தாய்மனை. கூடும் மால், அடுக்களை என்ற அமைப்பு நவீனமய வாக்கத்துடன் சிறிய மாற்றங்களாக கண்டுள்ளன. ஒல்லாந்தமைப்பில் முக்கிய இடம் பெறும் விறாந்தை (Veranda) முக்கிய இடம்பெற்றது

இரண்டாம் உலக யுத்தத்தின் பின்னர் கட்டப்பட்ட அமைப்பு முறையில் அமைப்பு மாற்றங்கள் ஏற்பட்டன. 1950களில் புதிய பாணி வீடுகள், 'அமெரிக்கன் பாஷன்' வீடுகள் வரத் தலைப்பட்டன. இவற் றினுடைய முக்கிய அம்சம் ஒரு அமைப்புக்குள்ளேயே குளியலறை, கழிப்பறை, குசினி (அடுக்களை) ஆகியன அத்தொகுதியினுள் வந்துவிடும். குசினி அறையில் ஒரு புகைபோக்கி இருக்கும்.

வீட்டின், அதன் ஏனைய கூறுகளின் அமைவிடம் பற்றிய திட்ட மிடலில் வீட்மைப்பு தொடர்பான பண்பாட்டு விதிகளை உள்ளடக்கிய பஞ்சாங்கம், மனையாடி சாஸ்தீரம் என்பன பெரும்பங்கு வகிக்கின்றன. வாக்கிய பஞ்சாங்க மரபில் வீட்டுக்கு நிலை வைத்தல் முதல் குடிபுகல் வரையான வழிகாட்டல்களைக் காணலாம். யாழ்ப்பாணத்தில் பின்பற்றப்படும் மனையாடி சாஸ்தீரம் இந்தியாவில் பின்பற்றப்படும் வாஸ்து சாத்திரத்திலிருந்து முற்றிலும் மாறுபட்டது.

இந்த சாஸ்திரங்களிலும் நிலவும் சமூகக்கட்டமைப்பின் செல் வாக்கு இருந்தமையை கள ஆய்வின் போது கிடைத்த கீழ்க்காணும் சோதிடப் பாடலடிகள் புலப்படுத்தும் .

அந்தணர் தெங்திசை,ஆயர் மேல்திசை

வந்திடு நல்வடக்கு வான் திசை

தொந்தமில் சூத்திரர் தோன்றும் கீழ்திசை

பிந்திய நடுவது பிரமன் தானமே

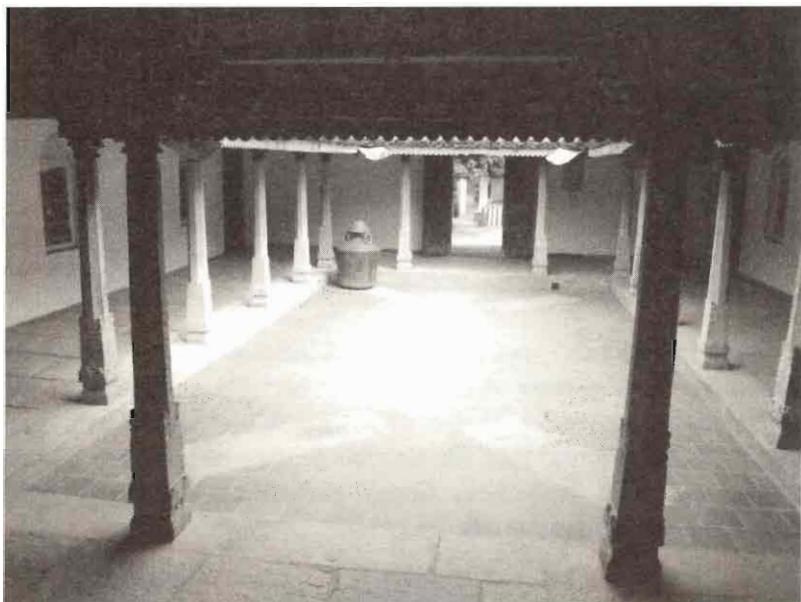
- (சிற்றும்பலம் சாஸ்திரியார் (n.d)

இங்கே சாதிய அடிப்படையிலான இடஞ்சூக்கீடு சாஸ்திரமாகும்

- சமூக வேறுபடுத்தலை அவதானிக்கலாம்.

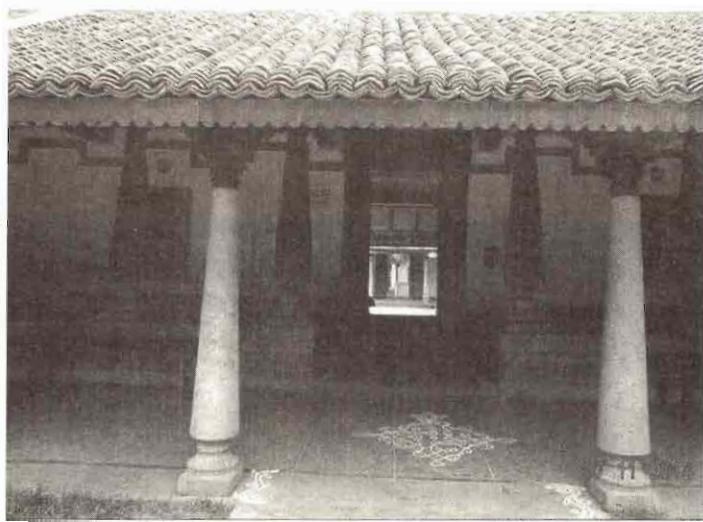
யாழ்ப்பாணத்து வீடுகளின் படிமலர்ச்சியில் நாற்சார் வீடுகள் கொண்ட இடம் குறிப்பிடத்தக்கது. எங்கள் பண்பாடு கூட்டுக்குடும்ப வாழ்வியலின் இருப்புக்கு அரணாக அவை விளங்கியமை குறிப்பிடத் தக்கது. யாழ்ப்பாண பாரம்பரிய வீட்மைப்பு முறை தமிழ்நாடு, கேரளா போன்றே தனிக்குடிசைக் கட்டடங்களாக ஆரம்பித்து. தேவைகள், வசதிகளின் அடிப்படையில் வளர்ந்து. நாளைடைவில் விஸ்தரிக்கப்பட்ட நாற்சார் வீடுகளாக விரிவுபடுத்தப்பட்டன. ஹதனிக்குடிசை வீடு, இரட்டைக் குடிசை வீடு, இரண்டறை இரட்டைக்குடிசை வீடு, முன்றறை இரட்டைக் குடிசை வீடு, முன்று குடிசை வீடு, நாற்சார் வீடு, இறுதி யாக விஸ்தரிக்கப்பட்ட நாற்சார் வீடு என வளர்ச்சியடைந்தது. அன்றைய வீடுகளில் இருந்து அன்மைக்கால நாற்சார் வீடுகள் வரை

எல்லாவற்றிலுமே நடை, திண்ணை, முற்றம், வீடு, தலைவாசல், குசினி ஆகியவை முக்கிய இடம்பெற்றன (குணசிங்கம், 2019). முற்றத்தின் மத்தியில் துளசிமாடம் முக்கிய அம்சமாகக் காணப்பட்டது. துளசிமாடம் வழிபாட்டுக்கு மட்டுமன்றி சுகாதார, மருத்துவ காரணங்களுக்குமாக முக்கியம் பெற்றது.

மற்றைய சமூகங்கள் போலவே தங்கள் சமூக, பொருளாதார அந்தஸ்தை வெளிப்படுத்தும் விதமாகவே மேற்கண்ட விரிவாக்கம் பெற்ற நாற்சார் வீடுகள் அமைக்கப்பட்டன.

இவ்வீடுகளீல் பலவிதமான கலை அம்சங்களை இணைத்தார்கள். சிற்ப, சிலை வடிவங்கள் அவர்களின் அந்தஸ்தை வெளிப்படுத்துமுக மாக அறிமுகப்படுத்தப்பட்டன. இவ்வடிவங்களில் வழிபாட்டு தெய்வங்களின் வடிவங்கள், குறியீடுகள், இயற்கையோடு ஒன்றிய பூக்கள், கொடிகள், பறவைகள் போன்றவை இணைக்கப்பட்டன. மற்றைய சமூகங்கள் போலவே தங்கள் சமூக, பொருளாதார அந்தஸ்தை வெளிப்படுத்தும் விதமாகவே மேற்கண்ட விரிவாக்கங்களைக் கொண்ட நாற்சார் வீடுகள் அமைக்கப்பட்டன எனலாம்.

அழகுபடுத்தப்பட்ட தூண்கள், முன் திண்ணை, உள் முற்றம், பின் திண்ணை போன்றனவும் இந்த வீட்மைப்பில் முக்கியமானவை. இவ் வாயிர சங்கடப்படலை என்பதும், வீருகளின் படலைக்கு மேலாக கூரை எழுப்பி அதன் நிழலில் தூர இடங்களில் இருந்து வருபவர்கள் இளைப் பாறும் வகையில் அமைக்கப் பெற்ற திண்ணைகள் அல்லது குந்து களும் எம் கவனத்துக்குரியன.

இங்கு மண்பாத்திரங்களில் நீரும் வைக்கப்படுவதுண்டு. இவை நம் மக்களின் விருந்தோம்பல் பண்பை எடுத்துக்காட்டும் எச்சங்களாக கருதப்படுகின்ற அதேவேளையில் இவற்றினை ஒதுக்கப்பட்ட மக்கள் தம் வீடுகளுக்கு வருவதைத் தடுப்பதற்கான ஏற்பாடாக நோக்கும் கருத்துகளும் பதிவு பெற்றுள்ளன. இவையாவும் முறையியல் வழிப்பட்ட ஆய்வுகளின் அவசியத்தை அடிக்கோடுவென எனலாம்.

இவ்வாறே நாற்சாரம் வீட்டு அமைப்புக்கும் கேரளத்திலுள்ள தரவாட் அமைப்புக்கும் உள்ள ஒற்றுமைகளை வெளிப்படுத்தும் இன்றைய இனக்குழும ஒப்பாய்வுகளும் தொடரப்பட வேண்டியன. கேரளத்தில் இது தாய்வழிச் சமூக அமைப்போடு சம்பந்தப்பட்டது.

யாழ்ப்பாணத்து தேசவழைமை ஒழுங்குக்குள்ளும் கேரளத்து மருமக்கள் தாய் முறைமைக்குமுள்ள ஒப்புமைகளையும் இணைத்து எதிர்கால ஆய்வுகள் மேற்கொள்ளப்பட்டாம். ஆயினும் நவீனமய மாக்க, நகரமயமாக்க அலைகளிடை நாற்சார் வீடுகளின் முக்கியத்துவமும் இழக்கப்பட்காணலாம். அண்மையில் கேரளாவுக்கான ஒரு பயண வாய்ப்பிடை அங்கு நாற்சார் வீடுகளுக்கு நேரும் ஆயத் தினை நேரடியாக அவதானிக்க முடிந்தது. இதனைவிட அறுபத்து நாலு பேரைக் கொண்ட ஒரு நாலு கட்டு வீட்டுக் குடும்பம் எப்படி சிதைந்து ஒழிந்து இறுதியில் அந்த வீடே இடிக்கப்படும் நிலைக்கு வருகிறது என்பதை விவரிக்கும் 'நாலு கட்டு' (Vasudevan Nayar, 1995) நாவலின் ஆசிரியர் எம்.ரி.வாசதேவன் நாயருடன் உரையாடக் கிடைத்த பெறுமதியான பொழுதுகளிடை மேலெழுந்த விடயங்கள் எங்களது நாற்சார் வீடுகளுக்கு நேர்ந்த விதியைப்பற்றிய மீளாய்வு களின் அவசியத்தினை உணர்த்தி நிற்பன.

எங்கள் புலங்களில் கூட்டுக் குடும்ப வாழ்க்கை முறையில் ஏற்பட்ட உடைவுகளும், நவீன மூலக்குடும்ப விழுமிய விரிவாக்கமும் குடும்ப அங்கத்தினரை தனித் தீவுகளாக்கின. இவர்களுக்கு உகந்த வகை யிலான தனிமைப்படுத்தப்பட்ட அலகுகளைக் கொண்ட நவீன வீடு களும் பெருகலாயின. இவை பாரம்பரிய வீட்மைப்பு முறையிலிருந்து பல நல்ல அம்சங்களை விட்டு விலகிச் செல்வதனை பொது அவதானமாகவே உணர முடியும். வீட்மைப்பு முறை சம்பந்தமான தெளி வின்மையும் காலநிலை - குழமைவுக்கு உகந்த கட்டட அமைப்பு முறையின் இன்றியமையாமை பற்றிய சிந்தனை இல்லாத தன்மை யும் நவீனம் என்பதன் பெயரில் பொருத்தமில்லாத பெரிய ஹாட்

டல்கள், தொலைக்காட்சி தொடர்களில் வரும் பிரமாண்டமான வீடுகள் என ஆடும்பர மாதிரிகளை அப்படியே பிரதி செய்யும் பக்குவ மில்லாத 'ரசனை'யை சமகால வீடுமைப்பளருடனான உரையாடல்கள் உறுதி செய்கின்றன.

மிகக்குறந்தளவு மூலப்பொருட்களுடன் அமைக்கப்படுவதே உயர் கட்டடக்கலைக்கான இன்றைய இலக்கணமாக முன்மொழியப்படுகின்றது. ஆதிச்சமூகங்களின் இந்த ஆக்கத்திற்ணை மானிடவியல் ஆய்வுகள் வியந்து நிற்கின்றன (Fitch & Branch, 1960).

ஆனால் எங்கள் புலங்களின் இன்றைய வீடாக்கக் கோலங்கள் இந்த எதிர்பார்ப்பினைப் புறந்தள்ளி தலைகீழான ஒரு போக்கிலேயே செல்லக் காணலாம்.

அதே வேளையில் போரின் கொடுமுகத்திலும், யாழ்ப்பாண சீதன பங்கு பிரிப்பிலும் சிறைதந்துபோன - உருவழிந்த பாரம்பரிய வீடுகளின் கதை தனியான கவனத்தை வேண்டி நிற்பது. காக்க நினைத்தாலும் காக்க முடியாதபடியான தொழினுட்ப பலவீனம், அதற்கும் அப்பாலான பொருளாதார மட்டுப்பாடுகளும் இனைத்து ஆராயப்பட வேண்டியன.

இத்தனைக்கு மத்தியிலும் பாரம்பரியத்தின் பேணுகை என்ற உணர்வின் வழி ஆங்காங்கே அவற்றினை புத்தாக்கம் செய்ய எடுக்கப்படும் முயற்சிகள் அளவில் மிகவும் குறைவானவை எனினும் நம் பிக்கை தருவன எனலாம் .

பெரும்பாலான மேற்கண்ட வீடுகளும் விசாரணைகளும் உயர் மத்தியதர, மத்தியதர குடும்பங்கள் சார்ந்தவை என்பதும் அடி நிலை மக்களில் கணிசமானவர் இன்னமும் வீடுமைப்புத்திட்டங்களுக்காக காத்திருப்பவர்கள், அல்லது அரை வீடுமைப்புத்திட்டங்களுக்குள் முடங்கிக்கிடப்பவர்கள் அல்லது சொந்த நிலமில்லாததால் எந்தத் திட்டத்துக்கும் உரிமையில்லாதவர் என்பது சமூக அடுக்கமைவு சார்ந்த யாழ்ப்பாணத்தின் வீடு பற்றிய நிதர்ச்சனமான இனவரைவியல் உண்மையாகும். முன்னை நிலவுடமைச்சருக் கட்டமைப்பின் தொடர்ச் சியும் பின்னைத் தொழில்சார் அமைப்பின் மிகைலாபமுமே இவர்கள் அவலத்தின் அடிப்படைகளாகும். இவ்வாறான தொழில்சார் அசைவு, சேரி வாழ்வுக்கும் நிரந்தர வீடற்ற நிலைக்கும் வழிசமைக்கும் (Shanmugalingam, 2013) இந்த உண்மையைப் புரிந்துகொள்ள பின் வரும் புள்ளி விபர அட்டவணையே போதுமானது எனலாம்.

வீடுகளும் குடும்பங்களும்

கி.சே.பிரிவு	நிரந்தர வீடுகள்	குடும்ப எண்ணிச் சைக்	அரை-நிரந்தர வீடுகள்	குடும்ப எண்ணிச் சைக்	தற்காலிக வீடுகள் எண்ணிச் சைக்	குடும்ப எண்ணிச் சைக்	மொத்த வீடுகள் எண்ணிச் சைக்	மொத்த வீடுகள் எண்ணிச் சைக்
J/062- சொழுப்புத்துறை கிழக்கு	476	696	05	12	18	28	499	736
-J/064 பாலையூர் கிழக்கு	260	322	20	35	07	12	287	369
J/067- திரு நகர்	308	308	30	30	0	0	338	338
J/69 மெங்கிளமேசன் மேந்கு	340	1032	03	08	03	05	346	1045
J/072 - யாழ். நகரம் மேற்கு	546	605	19	24	06	10	571	639
J/077 மருத்து வை	403	514	05	09	03	04	411	527
J/082 -வள்ளூர் பள்ளத்தென	391	401	52	62	02	03	445	466
J/083-கொட்டடி	346	440	128	141	02	04	476	585
J/084 நாவாந்துறை தெற்கு	412	671	24	32	05	08	441	711
J/086 மூர் வீதி தெற்கு	342	614	120	157	176	201	638	972

ஆற்பாண்த் தமிழர் ஊழியர் பண்பாட்டுச் சமூகங்
மூலம்: Housing Profile - Statistical Hand Book Divisional Secretariat, 2018

சமூக அடுக்கமைவின் தொடர்ச்சிக்கும், நிலைபேற்றுக்கும் வழி சமைக்கும் இந்தவீடு சார் பாரபட்சங்களை ஒழிக்காமல் சமூக மேம் பாடு சாத்தியமே இல்லை எனலாம். அனைவருக்கும் வசிப்பிட வசதி எனும் ஜ,நா மனித உரிமைச் சாசனத்தின் அர்த்தம் எய்தப்படாமல், தேசிய கூட்டுணர்வை, ஒருமைப்பாட்டினைக் காணமுடியாது எனும் உண்மையை எங்கள் கள் ஆய்வின் விடயக்கலை ஆய்வுகள் யாவுமே உணர்த்தி நிற்பன.

யாழ்ப்பாணத்து வீடு பற்றிய இந்த இனவரைவியல் பகுப்பாய்வில் சமூக அடுக்கமைவுகளைக் கடந்த அனைத்துப் பிரிவினரையும் பாதித்த, இடம்பெயர்வு புலப்பெயர்வு என்ற விடயம் சிறப்பான கவனத்துக்கானது. ‘பதியேழு அறியாப்பழங்குடி வாழ்க்கை’ என்ற தனித் துவ வாழ்வியலை ஒரே இரவுக்குள் தொலைத்து வேரேடு பிடிக்கப் பட்ட, அகதி முகாம்களிலோ அல்லது உறவினர், நண்பர்கள் வீடுகளிலோ அன்றி புலம் பெயர் தேசங்களிலோ மீள் நடுகை செய்ய நிர்ப்பந்திக்கப்பட்ட குடும்பங்களின் தாய்வீடு பற்றிய ஞாபக வலி களும் அதற்கான தீர்வுகளும் தனியொரு ஆய்வுப் பொருண்மையாகும். (Shanmugalingam, 2012). மேலும் தாம் அரிதில் முயன்று கட்டிய சொந்த வீடும் பிள்ளைகளும் இருந்தோ அல்லது இல்லாமலோ முதியோர் இல்லத்தில் வாழ நிர்ப்பந்திக்கப்படும் முதியவர்களின் வீடுபற்றிய ஏக்கம் எங்கள் ஆய்வேடுகளையே கண்ணீருக்குள் தோய வைப்பன. (சண்முகவிளங்கன், 2002) இதே வேளையில் அம்மா இல்லாத பிள்ளைக்கு அம்மாவும் சகோதரர்களும் வீடும் தந்து அரவணைக்கும் SOS கிராமத்து வீடுகளின் இனவரைவியலும் யாழ்ப்பாணத்து வீடுகளின் புதிய ஏற்பாடுகளாய் கவனம் பெற வேண்டியன. இவற்றினை விட உறவுகளை இழந்து தனித்துப்போன வீடுகளின் கதையோ பெருங்கதையாகும்.

நிறைவாக வீடு பற்றிய எம் பாரம்பரிய கருத்தாக்க இழப்பு தொடர்பான விழிப்புணர்வின் அவசியத்தினை இவ்வாய்வு முன்மொழிகின் றது. காலனியத்துள் வேர்விட்ட மேம்பாடு பற்றிய சிந்தனைகளினதும் மேலைமயமாக்க சித்தாந்தங்களினதும் வன்முறைக்குள் சுய பண்பாட்டின் மேன்மைகளை புறந்தள்ளிய காலத்தைக் கடந்து, பிராந்திய - பண்பாடு மையங்களை நோக்கிய நகர்வுக்காய் அழைக்கும் இன்றைய புதிய சிந்தனைத் தடத்தில் (Escobar, 2010) எங்களது மேம்பாடு பற்றிய உரையாடல்கள் செழுமை பெற வேண்டும்., வீடு என்பது ஒரு பண்பாடுப்பொருண்மை பண்பாட்டு அடையாளம் வெளிப்பாட்டுப் பண-

பாடுக்கலை என்ற தெளிவுடன் எங்கள் பாரம்பரிய வாழ்வியலுக்கு நெருக்கமான வீட்டமைப்புப் பற்றிய பண்பாட்டுக்கொள்கை வகுக்கப்படுவதுடன் எங்களுக்கான, எங்கள் சூழமைவுக்கு இசைவான வீடுகளை எல்லோர்க்கும் வசமாகும் கணவு மெய்ப்பட சமூகக்கட்டடக் கலைஞர் களாய் சமூக அங்கத்தினர் அனைவரும் ஒன்றிணைந்து செயற்படுவதன் அவசியத்தையும் வலியுறுத்துகின்றது. வரலாற்று நினைவுகளை, வாழ்வியலை மீட்கும் இவ்வாறான முயற்சிகள் தனியே எங்கள் பண்பாட்டு நினைவுகளை பேணுகின்ற வரையறைக்குள் முடிவன வல்ல. எங்களது மேம்பாடு பற்றிய உரையாடல்கள் செழுமைப்பறுவதற்கான உயிர்விசைகளாகவும் இவை அமையும் எனலாம்.

உசாத்துணைகள்:

குணசிங்கம்,சி (2019)-வட இலங்கை வீட்டமைப்பு முறை, பதிவுகள் இணைய இதழ்.27,ஜூன்வரி,2019

சண்முகவிங்கன்,என்(2002) - மரபு வழிப் பண்பாட்டில் முதுமைப் பருவம், பண்பாட்டின் சமூகவியல், தெல்லிப்பழை: நாகலிங்கம் நூலாலயம்

சண்முகவிங்கன், என்(2014) - சமூக மானிடவியல் புலமாக கட்டடக் கலை, இலங்கை இந்திய மானிடவியல்,சென்னை:நியூ செஞ்சுறி புக்கறையில்

சிற்றும்பலம் சாஸ்திரியார் (n.d) - சோதிட இரத்தினசேகரம், கல்முனை: மனமகள் புத்தகசாலை

Codiner, Jemes (1807)-A description of Ceylon, London:Longman
Escober, Arture&Walter Mignolo(2010)-Globalization and Decolonial Option, London:Routledge

Fitch J.M&P Branch(1960)-Primitive Architecture and Climate, Scientific American Vol207:136

Morgan, L.H.(1981)-House and House Life of American, Ethnology Vol.4
Shanmugalingan, N (2012) - Poverty to Sustainability : Policy options for Transforming lagging Regions: Special concerns of War affected area, Conference on The World Poverty Day, Organized by U.N Sri Lanka,] Colombo

Shanmugalingan, N (2013)- Climate Change and Environmental Justice: A Sociological Study of Urban Poor in Post War Jaffna City, Sri Lanka,ESDev-2013, 5th International Conference, Pakistan: COMSET

Vasudevan Nair, M.T(1975)- Naalukettu (Malayaalam Novel in English), Kerala:DC Books

யாழ்ப்பாணத்து வாய்மொழி இலக்கியம்

பேராசிரியர் கலாநிதி
எஸ்.சிவலிங்கராஜா

எழுத்துருப் பெறாத ஒருவரால் எழுதப்பெறாத (இயற்றப்பெறாத) பரம்பரை பரம்பரையாக வாய்மொழியாக வழங்கி வரும் இலக்கியத்தை வாய்மொழி இலக்கிய உருவாக்க கர்த்தாக்களை அறிய முடியாது. அதனைச் சுற்று விரிவாக நோக்குவதனால், தனி ஒருவராலோ அல்லது குழுவினராலோ உருவாக்கப்பட்டுத் தொடர்ந்து செவிவழியாகப் பரவி வாய்மொழியாக வழங்கி வரும் (கையளிக்கப் பட்டு வரும்) இலக்கியத்திற்குரிய வரைவிலக்கணத்தைச் சரியாக வரையறை செய்வது சுற்றுக் கடினமானதே.

வாய்மொழி இலக்கியத்தை நாட்டார் இலக்கியம் என்றும், பாமர் இலக்கியம் என்றும் ஏட்டில் எழுதப்பெறாத இலக்கியம் என்றும் பல வாறாக அழைக்கின்றனர். வாய்மொழி இலக்கியத்தின் தோற்றும், தொடர்ச்சி, பயில்முறை முதலானவை விரிவான ஆய்வுக்குரியவை. இவை பற்றி ஏலவே சில ஆய்வாளர்கள் அதிக கவனம் செலுத்தி யுள்ளனர் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. யாழ்ப்பாணத்திலே பயில்நிலை யில் உள்ள அல்லது வழங்கி வருகின்ற - வழங்கி வந்த வாய்மொழி இலக்கியம் பற்றிய சிறப்பாய்வுகள் மிக அருந்தலாகவே வெளிவந்துள்ளன.

எழுத்திலக்கியம் சொல்லாத சொல்ல முடியாத பல விடயங்களை வாய்மொழி இலக்கியம் சொல்லும் - சொல்லுகின்றது. ஒரு பிரதேசத் தின் மக்கள் கூட்டத்தின் பண்பாட்டுப் பாரம்பரியம் பற்றி முழுமையாக அறிந்து கொள்ள வாய்மொழி இலக்கியங்களை, மரபுகளைத் தொகுப்பதும் அவசியமாகும்.

பொதுவாக வாய்மொழி இலக்கியத்தைப் பகுப்பாய்வு செய்தோர், வாழ்க்கை வட்ட அடிப்படையிலே - பிறப்பு முதல் இறப்பு வரை பயின்று வரும் பாடல்களையே குறிப்பிடுகின்றனர். வாய்மொழி

இலக்கியம் என்ற வகையுள் பாடல்கள் மாத்திரமன்றிக் கதைகள், விடுகதைகள், பழமொழிகள், மரபுத்தொடர்கள் என்பனவும் அடங்குகின்றன. இந்த வகையிலே யாழ்ப்பாணத்தில் வழங்கி வரும் வாய் மொழிப் பாடல்களை மட்டும் முதன்மைப்படுத்தி இந்த அறிமுகக் குறிப்பினைப் பதிவு செய்கின்றோம். வாய்மொழிப் பாடல்களைப் பற்றிய ஆய்வினைச் செய்யும் பொழுது மிகவும் எச்சரிக்கையாக இருக்க வேண்டும். ஏனெனில் யாழ்ப்பாண மாவட்டத்திலே வழங்கி வரும் வாய்மொழி இலக்கியங்களின் “ஆதிமூலத்தை”த் தெளிவாக அறிந்து கொள்ள முடியாது. இங்கு வழங்கும் பாடல்களிற் பல யாழ் மாவட்டத்திற்கு வெளியேயும் ஏன் தமிழ் நாட்டிலேயும் கூட வழங்கி வருகின்றமை குறிப்பிடத்தக்கது.

ஒரு மொழி பேசும், ஒரு பண்பாட்டுக் கட்டமைப்புக்கு உட்பட்ட மக்கள் கூட்டத்தின் பரம்பலோடு அவர்களின் வாழ்வியல் அம்சங்களும் கூடவே பரவி விடுதல் இயல்பானதே. இந்த வகையிலே தான் நாம் யாழ் மாவட்டத்தின் வாய்மொழி இலக்கியத்தின் பயில்நிலை யையும் நோக்க வேண்டும்.

யாழ்ப்பாணப் பிரதேசத்தின் புவியியல், பொருளியல், பண்பாட்டியல் முதலியவற்றின் அடிப்படையிலே இப்பகுதிக்குரிய தனித்துவத் தோடு வழங்கி வரும் வாய்மொழி இலக்கியத்தை இனம் காண்பது, இனங்காட்டுவது அவசியமாகும்.

நாட்டுப்புற இயல் ஆய்வாளர்களின் முறையியலுக்கு ஏற்ப பிற்பு முதல் இறப்பு வரை வழங்கி வரும் பாடல்களையே இங்கு சுட்டிக் காட்டுகின்றோம். நாம் சிறுவர்களாக இருந்த பொழுது பாடியவையையும் கேட்டவையும் இங்கு தரப்படுகின்றன.

யாழ்ப்பாணப் பிரதேசத்தில் வழங்கி வரும் மருத்துவிச்சி வாழ்த்துப் பாடல் (அரிசிப் பொதியோடு) இலங்கை முழுவதற்குமான பாடலாகக் காணப்படுகின்றது. அதன் தோற்றுத்தைத் தெளிவாக அறிய முடியாதுள்ளது. மருத்துவிச்சி வாழ்த்துப் பாடல் போலவே கொத்தியாத்தை (கொத்திப்பேய்) பாடல்களும் வழங்கியதாகக் கூறுகின்றார். ஆனால் அவற்றை பெற முடியவில்லை.

யாழ்ப்பாணத்து வாழ்வியலையும் குழலையும் பிரதிபலிக்கும் தாலாட்டுப் பாடல்கள் பல உள்ளன. இவை இப்பிரதேசத்துக்குரியவை ஆகலாம் எனக் கருத முடிகின்றது. தாய் குழந்தையைத்

தாலாட்டும் பொழுது பின்வருமாறு பாடித் தாலாட்டுவதாக ஒரு பாடலை உதாரணமாகச் சுட்டிக் காட்டலாம்.

“ஆராரோ ஆரிரரோ.....

தொட்டில் கட்ட வந்த அம்மான்

பட்டினியே போனாம்

பட்டுடுத்த மாமி பசியோடை போறாளாம்”

மாமன் தொட்டில் கட்டுவதும் விருந்தயர்வதும் இன்றும் வழக்கில் உள்ளது. குடும்ப பிரச்சனை காரணமாகத் தாய்மாமன் சாப்பிடாமல் போவதைத் தாலாட்டடினாடு (கதையோடு கதையாக) தாய் சொல்லு கின்றாள். இப்பாடல் இன்றும் யாழ்ப்பாணத்தில் வழங்கி வருகின்றமை குறிப்பிடத்தக்கது.

வாய்மொழி இலக்கிய மரபிலே சொங்கள் இடத்திற்கு இடம், காலத்திற்கு காலம், மாறி மாறி இடம்பெறுவதையும் நாம் மனங் கொள்ள வேண்டும். ஒருவித “வாய்ப்பாட்டுத்தன்மை” வாய்மொழிப் பாடல்களில் வழங்கி வருவதை ஆய்வாளர்கள் சுட்டிக்காட்டியுள்ளார்.

வாழ்க்கை வட்ட ஒழுங்கு வரிசையிலே தாலாட்டுப் பாடல்களைத் தொடர்ந்து மழலைப் பாடல்களைக் குறிப்பிடலாம். தாய், பேர்த்தி, பேரன், முதலானோர் குழந்தையைத் தூக்கி வைத்து விளையாடு வார்(செல்லமாக)

ஆண் குழந்தையாயின்,

கூத்துக் கூத்துக் குமரப்பா

குரக்கனைக் கொட்டிக் கொண்டுமலைத்தா

பெண் குழந்தை ஆயின்,

தங்கைச்சியம்மா தெய், தெய், தெய்

தம்பிக்கு தேத்தன்னி வை, வை, வை

பொதுவாகக் குழந்தைகளோடு மழலை பேசும் உறவினர்கள் குழந்தையைத் தூக்கி வைத்துக் கொண்டு மேற்காடிய பாடல் களைப் பாடுவதை நாம் இளமையிலே பார்த்திருக்கின்றோம்.

ஓன்று இரண்டு மூன்று நாலு

அஞ்சாம் நம்பரெடி

அஞ்சாம் நம்பர் வீட்டுக்குள்ளே

றங்குப் பெட்டியெடி

றங்குப் பெட்டியைத் திறக்கப்போனா

சிங்கக் குட்டியேடு
சிங்கக்குட்டியைப் பிடிக்க போனா
சீறிப்பாயுதா

இந்தப் பாடலிலே இடம்பெறும் “எடு” என்ற சொல் ‘எடா’ (சீறிப்பாயுதா) என வழங்குவதும் உண்டு. குழந்தைகள் வளர்ந்ததும் தாமரைக்கவே இப்பாடலைப் பாடி விளையாடுவதும் உண்டு ஆனால் இப்பாடலின் “ஆதிமுலத்தையும்” சரிவர அறிந்து கொள்ள முடியாதுள்ளது. இத்தகைய பாடல்கள் பல இப்பிரதேசத்திலே வழங்கி வந்தன. ஆனால் இன்று மறைந்து விட்டன.

வாய்மொழிப் பாடல் மரபிலே மழலைப் பாடல்களைத் தொடர்ந்து குழந்தைகள் கூடிக் குலாவி விளையாடும் பாடல்களைக் குறிப்பிடுவர். விளையாட்டுப் பாடல்களிலே இப்பிரதேசத்தை அடையாளம் காட்டும் பாடல்கள் பல வழங்கி வருகின்றன. குழந்தைகள் ஊஞ்சலாடும் பொழுது பின்வருமாறு பாடுவார்.

கச்சாயிற் புளியிலே உஞ்சாலும் கட்டி
கனகரா வளவிலே தோட்டமும் செய்து
வெட்டாத செவ்விளனி வெட்டி மடைபோட்டு
எரியாத கற்பூரம் ஏரித்து மடைபோட்டு
இப்பாடல் யாழ்ப்பாண பிரதேசத்துக்குரியது என அடையாளம் காட்ட முடியும். இவ்வாறே கீழ்வரும் பாடலும் அமைகிறது.

“சுன்னாகச் சந்தையிலே பறங்கி
சுங்கானைப் போட்டுவிட்டான்
பாத்தெடுத்துக் குடுத்தால் - பறங்கி
பாதிச் சுங்கான குடுப்பான்”

இப்பாடலின் அமைப்பிலே நாம் ஏலவே குறிப்பிட்டது போல வாய்ப்பாட்டு ரீதியில் வழங்கும் இன்னொரு பாடலும் உள்ளது.

“அமணக்கம் தோட்டத்திலே
கோமணத்தைப் போட்டுவிட்டன்
பாத்தெடுத்துத் தந்தவைக்குப்
பாதிக்கோமணம் நான் தருவேன்”.

இப்பாடல்களைக் குழந்தைகளை விடப் பெரியவர்களே (ஒரள வுக்கு வயது வந்தவர்கள்) பெரும்பாலும் பாடுவார்.

குழந்தைகள் குதூகலமாக ஆடிப்பாடிப் பாடும் பல பாடல்களைக் குழந்தைகளே இயற்றி விடுகிறார்கள் எனலாம். பாட்டுக்கட்டுந்திறன் இயல்பாகவே குழந்தைக்குக் கைவருவதுண்டு.

வாய்மொழிப் பாடல் மரபிலே இதனை நிறையக் காணலாம்

கண்ணாரே கடையாரே
காக்கணவன் பூச்சியாரே
ஸயாரே ஏறும்பாரே
கோச்சி என்ன காச்சினா?
கூழ்
கூழுக்கு கறியென்ன?
புழு
பெழும்புழுவாய் பிடிச்சுக் கொண்டோடிவா?
இவ்வாய்ரே
இவடம் எவடம்?
புங்கடி புளியடி
புங்கடி புளியடி
எங்கடி போறாய்?

இவ்வாழு வினாவும் விடையுமாக அமையும் குழந்தைப் பாடல்கள் பல யாழிப்பாணப் பிரதேசத்திலே வழங்கி வந்தது. வழங்கி வருகின்றமை குறிப்பிடத்தக்கது.

குழந்தைகள் பாடும் நீண்ட பாடல்கள் பல இன்றும் வழங்கி வருகின்றன. உதாரணமாகக் கீழ்வரும் பாடல்களைக் குறிப்பிடலாம். இது போலவே

“சின்னத்தம்பி உடையார் சீமானாம்
சிப்பிலிச் சந்தைக்குப் போனாராம்
அங்க ஒருத்தியைக் கண்டாராம்
ஆவட்டம் சோவட்டம் போட்டாராம்
புளியமரத்திலை ஏறினாராம்
பூறு சிதம்ப விழுந்தாராம்”
இப்பாடலின் தொடர்ச்சியாக வேறு சில அடிகளும் இடம்பெற்றுள்ளன.

“மாமா மாமா பன்னாடே
மாமியார் வீட்டை போகாதே

சண்டங் காயைச் சப்பாதே
குத்தை அரிச்சுத் சாகாதே”

குத்தை அரிச்சுச் சாகாதே என்பதற்குப் பதிலாக “குத்தில் ரண்டடி வாங்காதே” என்றும் வழங்குகின்றது. இவ்வாறே தேடித் தொகுக்க வேண்டிய பாடல்கள் பலவுள்.

யாழ்ப்பாண பிரதேசத்தில் வழங்கும் வாய்மொழிப் பாடல் மரபிலே “காதற் பாடல்கள்” மிக அரிதாகவே காணப்படுகின்றன. ஈழத்து நாட்டார் பாடல்களிலே கிழக்கு மாகாணம், மன்னார் மாவட்டம், வன்னி பிரதேசம் முதலான இடங்களிலே காதற் பாடல்கள் பல வழங்கி வந்தன, வருகின்றன. ஆனால் யாழ்ப்பாண மாவட்டத்திலே வெளிப் படையான காதற்பாடல்கள் இடம்பெறாமை குறிப்பிடத்தக்கது. யாழ்ப் பாணச் சமூகத்தின் அரசியல், சமூக, பொருளாதார, பண்பாட்டு அம் சங்களின் அடிப்படையிலே சமூகவியல் நோக்கில் இவ்விடயம் விரி வாக ஆராயப்பட வேண்டும்.

ஆனால் விரகதாபம், பாலியல், நோக்கு முதலானவற்றின் அடிப்படையிலே பல வாய்மொழிப் பாடல்கள் வழங்கி வந்தன - வருகின்றன. அவற்றின் பதப்பிரயோகம் காரணமாக இங்கு உதாரணங்களைத் தராது தவிர்த்தோம்.

யாழ்ப்பாணப் பிரதேசத்தின் புவியியல் பொருளாதார் பின்னணி யிலேயே இப்பகுதியின் தொழிற்பாடல்களை நோக்க வேண்டும். பெரு விவசாயம் இப்பகுதியிலே இல்லை. சிறிதளவான விவசாயமும் மேட்டுநிலப் பயிர்ச்செய்கையும் நடைபெறுவதால் குறிப்பிடக்கூடிய விவசாயத் தொழில் சார்ந்த பாடல்கள் மிகக் குறைவாகவே காணப் படுகின்றன. விவசாயம் சார்ந்த பாடல்கள் சில வழங்கி வந்தாலும் அவை இலங்கையின் வேறுபாகங்களிலும் வழங்குபவையாகக் காணப்படுகின்றன.

கடலினாற் குழப்பட்டிருக்கும் யாழ்ப்பாணப் பிரதேசத்திலே மீன் பிடித் தொழில் தொடர்பான வாய்மொழிப் பாடல்கள் பல வழங்குகின்றன. இவை இப்பிரதேசத்திற்குரிய தனித்தங்களை கொண்டவையாகக் வழங்குவதும் குறிப்பிடத்தக்கது. யாழ்ப்பாணத்து அம்பாப் பாடல்கள் பற்றிய தொகுப்புக்களும், கட்டுரைகளும் ஓரளவுக்கு வெளிவந்துள்ளன.

நாகர்கோயில், செம்பியன்பற்று, தாளையடி பகுதியிலே மீன்பிடித் தொழிலில் ஈடுபடுவர்களைச் செவ்வி கண்ட போது தாங்கள் பாடும் பாடல்கள் சிலவற்றைக் கூறினார்கள். உதாரணமாக பின்வரும் பாடல் களைச் சுட்டிக் காட்டலாம்.

“கறுப்பி வாடி காரில போவம்
சிவப்பி வாடி ஜீபில போவோம்
பருத்துறை மாப்பிளை
உடுத்துறை பொம்பிளை
சுதுமலை மச்சாள் சுதியான பெட்டை
ஆரோ சண்டியன் நேரில வாடா”

இவ்வாறான தொழிற்பாடல்கள் பல வழங்கி வருகின்றன. அவை தேடித் தொகுத்து பாதுகாக்கப்பட வேண்டியவை. இப்பாடல்கள் கரை வலை இழுக்கும்போது பாடப்படுவை என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது.

19ம் நூற்றாண்டிலே ஏற்பட்ட சைவ மறுமலர்ச்சி காரணமாக யாழிப்பாணத்திலே வழங்கி வந்த சிறு தெய்வ வழிபாடுகள் பற்றிய பாடல்கள் மறைந்து விட்டன. அவற்றைத் தேடிக் கண்டுபிடித்துத் தொகுத்து தர வேண்டியது நாட்டார் வழக்காற்றியல் ஆய்வாளர்களின் கடமையாகும்.

யாழிப்பாணத்தின் தனித்துவமான வாய்மொழி இலக்கியமாக ஒப்பாரிப் பாடல்கள் காணப்படுகின்றன. யாழிப்பாணத்து ஒப்பாரி பாடல் கள் பற்றி நாம் பல கட்டுரைகளை எழுதியுள்ளோம். ஆர்வமுடையோர் அவற்றைப் படித்துக் கொள்ளலாம்.

யாழிப்பாணச் சமூகத்தை முழுமையாக விளங்கிக் கொள்ள இப்பகுதியில் வழங்கும் வாய்மொழி இலக்கியங்கள் தொகுக்கப்பட வேண்டியது மிகவும் அவசியமாகும்.

எம் நினைவில் உள்ள சில பாடல்கள்

“கொக்குப் பறக்கின்ற தேசத்தை பாரடி
குஞ்சு மச்சாளினர் கோவத்தை பாரெடி”
“காவோலை சரசரக்க வண்டெண்டிருந்தேன்
காக்கொத்து மச்சாளைப் பெண்டெண்டிருந்தேன்”
இப்பாடல்கள் தனி மனித உணர்வு நிலையிலே எழுந்தவை எனக் கருதலாம்.

“நாரை பறக்குதெடி நாகம்மா - இது
நாட்டை வட்டம் போடுதெடி நாகம்மா”

“ஊரைக் கலக்குதெடி நாகம்மா - இது
உலகமெல்லாம் சுத்துதெடி நாகம்மா”

இரண்டாவது உலக மகா யுத்தத்தின்போது ஆகாய விமானங்கள்
பறப்பதைச் சுட்டிக்காட்டுவதாக மேற்காட்டிய பாடல் அமைந்துள்ளது.

“ஏ.பி. சீடி. ஏங்“கப்பன் தாடி
எப்பன செல்லப் புட்டுத் தாடி”
கலோ மிஸ்டர் கந்தையா
கல்லுக்கு மேலே குந்தையா”
பொரிச்ச மீனைத் தின்னையா
பிறுக்கு பிறுக்கென்று பீச்சையா”
மாரத்துக்கும் பூரத்துக்கும்
மயிலக் கண்ணாடி”
“மாடு மேய்கின்ற வடுகப்பிள்ளைக்கு
நானோ பெண்டாட்டி”

அரிவரி குரிவரி
அம்பட்டக் கணவதி
நாளைக்கு வாடா - நண்டு சுட்டுத்தாறன், திண்டுட்டுப் போடா

எம் நினைவில் உள்ள இற்றைக்கு 65 வருடங்களுக்கு முன் நாம்
பாடிய, கேட்ட பல பாடல்களை மேலே சுட்டிக் காட்டினோம். இன்னும்
பல பாடல்கள் உள். நாம் பலவற்றை மறந்து விட்டோம். முத்த பரம்
பரை இருக்கும் போதே இளைய தலைமுறையின் வாய்மொழி இலக்கியங்களைத் தேடித் தொகுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்.

யாழ்ப்பானத் தமிழர் கிராமியச் சடங்குகளில் தொட்டுணரமுடியாத சடங்குகளின் வகிபாகமும் நிலைமாறு காலத்தில் அதன் திருப்பியல் நிலையும் ஓர் ஆய்வு

திருமதி. அ. ச. வெச்சலைவி

BA (Hons), MA in Archaeology (Peradeniya)

முதுதத்துவமாணி ஆய்வு மாணவி

பேராதனைப் பல்கலைக்கழகம்.

ஆய்வுச்சுருக்கம்

பண்பாட்டு அடிப்படையில் வடஇலங்கைக்கு குறிப்பாக யாழ்ப் பாணத்திற்கு 2500 ஆண்டுகளுக்கு குறையாத தொன்மையான, தொடர்ச்சியான பாரம்பரிய வரலாறு உண்டு. இதன் காரணமாக தமிழக வரலாற்று மூலங்களில் இப்பிராந்தியம் நாகதீபம், நாகநாடு, மணி பல்லவம் என தனித்து அடையாளப்படுத்தப்பட்டுள்ளது. தமிழகம் தனது பண்பாட்டு அடையாளங்கள் பலவற்றை இழந்த போது அவற்றைப் பேணிப்பாதுகாத்து வரும் இடமாக யாழ்ப்பானத்தை அடையாளப்படுத்திக் கூறும் மரபு இன்றும் காணப்படுகிறது. ஆனால் 1970களின் பின்னர் தீவிரமடைந்துள்ள உலகமயமாக்கல், பின் நவீனத்துவக்கருத்துக்கள், நவீன தகவல் தொழில்நுட்ப வளர்ச்சி, ஜோர்ப்பிய நாடுகளில் ஆசிய நாட்டவர் குடியேறுவதற்கு இருந்த கட்டுப்பாடுகள் தளர்த்தப்பட்டுள்ளமை போன்ற காரணங்களால் தென் னாசிய நாடுகளின் பாரம்பரிய பண்பாட்டு அடையாளங்கள் தீவிர மாற்றத்திற்கு உள்ளாகி வருகின்றன. இந்த மாற்றங்கள் யாழ்ப்பானத்தில் 2009 இன் பின்னரே தீவிரமடைந்துள்ளன. இதன் விளைவால் எமது பாரம்பரிய கிராமியச் சடங்குகள் அழிந்து விடுமோ என்ற ஆதங்கமும் எம்மக்களிடையே தோன்றியுள்ளன. கால மாற்றத்திற்கு ஏற்ப கிராமியச் சடங்குகள் மாறுவதும், கிராமியச் சடங்குகள் பற்றிய பார்வை மாறுவதும் தவிர்க்க முடியாது. ஆனால் நல்ல மாற்றங்களை உள்வாங்கிக் கொள்ளும் போது எமது இனத்திற்கு, எமது பிரதேசத் திற்கு உரிய தனித்துவமான கிராமியச் சடங்குகளை கண்டறிவதும், ஆராய்வதும், பாதுகாப்பதும் எமக்குரிய கடமையாகும். 1970 களில் தென்னிலங்கை மக்களிடையே ஏற்பட்ட இத்தகைய விழிப்புணர்வு யாழ்ப்பானத்தில் 2010 களின் பின்னரே உருவாகியுள்ளது. இந்த வகையில் இவ்வாய்வின் நோக்கங்களாக எமது முதாதையினர் பின் பற்றிய பாரம்பரிய கிராமிய வழக்காறுகள், நம்பிக்கைகள் என்பன

இன்று மறைந்துகொண்டு போகின்றன அவற்றை வெளிக்கொண்ரதல், அருகிவரும் பாரம்பரிய தொட்டுணரா சடங்கு முறைகளை வளர்ந்து வரும் தலைமுறையினரிடையே பதிய வைத்தல், கிராமிய வழக்காறு களில் தொட்டுணரா சடங்குகளின் இன்றைய நிலமைகளையும், அதன் இருப்பினையும் வெளிப்படுத்தல் என்பனவாகும். இவ்வாய்வுக்கு முதனிலை மற்றும் இரண்டாம் நிலைத் தரவுகள் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன. முதனிலைத் தரவுகளாக கட்டமைக்கப்பட்ட வினாக்கொத்து, நேர்காணல், கலந்துரையாடல், நேரடிஅவதானிப்பு மூலம் சேகரிக்கப்பட்டன. முதனிலைத்தரவுகளை அடிப்படையாகக் கொண்டு சமகாலத்தில் வெளிவந்த நூல்கள், கட்டுரைகள், சஞ்சிகைகள், இனையத்தளத்திலிருந்து பெறப்பட்ட தரவுகளை இரண்டாம் நிலைத் தரவுகளாகவும் கொண்டு மேற்கொள்ளப்பட்டுள்ளது. இவ்வாய்வானது இன்றைய நவீனகாலகட்ட விஞ்ஞான வளர்ச்சியின் உச்சத்தை எட்டிக்கொண்டிருக்கும் காலகட்டத்தில் பாரம்பரிய கிராமியச் சடங்கு களின் சிறப்பை விளங்கிக் கொள்வதற்கும், எமது முதாதையினர் எவ்வாறு சடங்குகளை பின்பற்றி வாழ்ந்தார்கள் என்பதை அறிந்து கொள்வதற்கும் இவ்வுய்வு பெரிதும் பயனுடையதாகும்.

திறவுச்சொற்கள்: சடங்குகள், யாழ்ப்பாணம், பாரம்பரியம், தமிழர்

அறிமுகம்

சடங்கு என்பது பண்பாட்டை வெளிப்படுத்தும் ஒரு முறையாகும். யாக்குடாநாட்டு மக்களிடையே காணப்படுகின்ற சடங்கு முறைகளில் பிறப்பு, பூப்புனித நீராட்டு விழா, திருமணம், இறப்பு, தொடர்பான சடங்குகள் முக்கியமானவையாக உள்ளன. இச்சடங்கு முறைகளில் சில மரபுநெறி மாறாதனவாகவும் மற்றும் சில நவீன முறைக்கேற்ப மாற்றியமைக்கப்பட்டனவாகவும் காணப்படுகின்றன. யாழ்ப்பாண மக்களிடையே காணப்படுகின்ற பண்பாட்டு அம்சங்களிலே அவர்கள் கொண்டுள்ள மரபுகள் நம்பிக்கைகள் என்பன விரும்பியோ விரும்பா மலோ அவர்களது வாழ்வியலில் கடைப்பிடிக்கப்பட்டு வருகின்றமையை அவதானிக்கலாம். அவை வாழ்வில் இன்றியமையாதன வாகவும் கட்டாயமாகப் பின்பற்றப்பட வேண்டியதாகவும் இறைநம் பிக்கையுடன் தொடர்புடையனவாகவும் காணப்படுகின்றன. மனிதனை மனிதனாக வாழவைக்கும் தன்மையுடையனவாக காணலாம். இவற்றிலே உணர்ப்பட முடியாத பல விடயங்கள் அடங்கியுள்ளதைக் காணக்கூடியதாயுள்ளது. கலைக்களாஞ்சியம் சடங்கு என்பது ஒரு வரன்முறை உடையதாகவும் வாழ்க்கையை நெறிப்படுத்திச் செல்ல

அமைத்துக் கொண்ட சம்பிரதாயங்கள் அல்லது கட்டுப்பாடுகள் சடங்குகள் எனப்பட்டன.

உலகின் பல்வேறு இன மக்களிடையேயும் பல்வேறு விதமான சடங்குகள் வழக்கத்திலிருந்து வருகின்றன. சமுதாய வாழ்வில் சடங்குகளின் பங்கு கணிசமான ஒன்றாகும். ஒவ்வொரு சடங்கிற்கு பின்னும் உலக வாழ்வியல் பற்றிய மக்களின் பார்வையும் அது பற்றிய அவர்களின் கருத்தாக்கமும் அடங்கியுள்ளதைக் காணலாம். சமூகத்தில் சடங்குகள் செல்வாக்கு செலுத்தாத சமூகப் பிரிவுகளே இல்லை என்னும் அளவிற்கு இவை உலகளாவிய பொதுத்தன்மை பெற்று காணப்படுவதைக் காணலாம். வழிவழியாக வரும் மரபுகளைக் காத்தல் என்பது மனத்தின் செயலாகும். சடங்குகள் இதனைச் செய்வதைக் காணலாம். முன்னோர் செய்து வந்த செயல்களை காரணமாகியிருப்பதும், நிகழ்த்துவதும் சடங்கின் முறையாகும். உலகின் எல்லாப் பகுதிகளிலும் வாழ்வார்களிடம் எல்லாக் காலங்களிலும் சடங்குகள் நிகழ்த்தப்பட்டு வந்துள்ளன.

தமிழர் சடங்குகளின் வகைப்பாடுகள்

1. தீட்டுச்சார்ந்தது: பிறப்புச் சடங்கும், பூப்புச் சடங்கும் மங்களமானவையாக இருந்தாலும், தீட்டுச் சார்ந்தவையாக உள்ளன.
2. மங்களமானது: திருமணம் மங்களமானது, தூய்மை சார்ந்தது.
3. அமங்கலமானது: இறப்பானது அமங்கலமானது என்றாலும், தீட்டுச் சார்ந்ததாகவும் உள்ளது.
4. தூய்மை சார்ந்தது: கருமாதி அமங்கலமானது என்றாலும் தூய்மை சார்ந்ததாகும்.

சடங்கின் தோற்றமும் அதன் நிலைபேறும்

மனித இனத்தின் தோற்றத்துடன் சடங்கின் தோற்றமும் ஆரம்பித்து விட்டதை காணலாம். இறை வழிபாட்டிற்கும் சடங்கிற்கும் நெருங்கிய தொடர்புள்ளது. ஆதி மனிதன் இயற்கைச் சுக்திகளிடமிருந்து தன் ணைப் பாதுகாக்க அவற்றை வழிபட்டனர். மனத்தில் தோன்றிய அச்சம், குற்ற உணர்ச்சி போன்ற பண்புகளின் வளர்ச்சி வழிபாட்டிற்கு வித்திட்டது. சடங்குகளின் இருத்தலுக்கும் நிலைபேற்றிற்குப் பல காரணங்கள் முன்வைக்கப்படுகின்றன. கடவுளிடம் கொண்ட அச்சமும், பரம்பரை வழக்கத்தை மீறாமல் இருந்தால்தான் வாழ்வு வளம் பெறும் என்றும் நம்பியதால் சடங்குகள் நிலைபெற்றன. சடங்குகள் செய்யா

விட்டால் எடுத்த காரியம் நிறைவேறாது, தீமைகள் ஏற்படும் என நம் பியதால் இவை நிலைபெற்றன. இச் சடங்குகள் சமூகத்தினை வழி நடத்துவதாயும் சமூகத்தினை செப்பனிடுவதாயும் அமைந்துள்ளதைக் காணலாம். சமயமும் சடங்குகளும் ஒன்றோடொன்று நெருங்கிய தொடர்புகளைக் கொண்டுள்ளதுடன் இரண்டும் ஒன்றோடொன்று இரண்டறக் கலந்துள்ளதையும் காணலாம்.

யாழ்ப்பாணத் தமிழ் சமூகத்தில் காணப்படும் சடங்குகளில் பெரும் பாலானவை இடத்துக்கிடம் பல வேறுபாடுகளைக் கொண்டவை. இவை இடத்திற்கிடம் வேறுபடும் இயல்பினைக் காணக்கூடியதாக உள்ளது. இவை பெரும்பாலும் சாதியமைப்படுதன் தொடர்புடைய தாகவே காணப்படுகின்றன. இங்கு நிகழ்த்தப்படும் சடங்குகளின் முறைகள் வேறுபட்டதாகக் காணப்படுகின்றன. யாழ்ப்பாணத்தமிழர் பின்பற்றும் கிராமியச் சடங்குகளானவை மக்களின் பண்பாட்டு வாழ் வியலுடன் தொடர்புடையனவாக காணப்படுவதுடன், தொட்டுணர முடியாத பல அம்சங்களையும் வெளிப்படுத்தி நிற்பதனைக் காணலாம். இவற்றுள் சிலவற்றை நாம் கண்டும் கேட்டும் தொட்டும் உணர்ந்து கொள்ளலாம். ஆனால் சில இத்தன்மையிலிருந்து மாறுபட்டவை இவை உணர்ப்பட முடியாதவை (Intangible) உதாரணமாக குழந்தை பிறந்தால் அவ் வீட்டின் வாசற்படியில் அலவாங்கு குறுக்காக வைக்கும் நடைமுறை, மரண வீட்டில் கொள்ளி வைத்தவர் வீடு வரும் போது வாசலில் உலக்கை வைத்து அதனைக் கடந்து செல்வதுடன், வேப்பம் இலையை சப்பித்துப்புதல் போன்றவற்றை குறிப்பிடலாம். இவை விளக்கப்பட முடியாதவையாகும். இத்தகைய வகையிலைமெந்த பாரம்பரியங்கள் இவ் ஆய்வில் ஆவணப்படுத்தப்பட்டுள்ளன.

பிறப்புடன் தொடர்புடைய நம்பிக்கைகள்

குழந்தையொன்று தாயின் கருப்பையில் கருவாக வளர்ந்து பின்னர் பல்வேறு படிநிலை வளர்ச்சியின் பின்னர் குழந்தையாகப் பிறக்கின்றது. இந்தக் குழந்தை பிறப்புத் தொடர்பாகவும் கர்ப்பமுற்றிருப்பது தொடர்பாகவும் பல்வேறு வகையான நம்பிக்கைகள் காணப்படுகின்றன. குறித்த பெண் கர்ப்பம் தரித்தவுடனேயே இவ்வாறான நம்பிக்கைகள் தொடங்கி விடுகின்றன. அவ்வகையில் பெண்ணொருத்தி கர்ப்பமாகி இருக்கும் போது எவ்ரிடத்து அதிகமாகக் கண்விழிக்கிறாளோ (முழிவிசேடம்) அவர்களைப்போலவே பிள்ளையும் பிறக்கும் என்பது ஒரு விதமான நம்பிக்கையாக உள்ளது. இதனால் கர்ப்பினிப் பெண் கள் உறங்கும் படுக்கை அறைகளிலே அழகான குழந்தைகளின்

படங்களை மாட்டி அவற்றிலே விழித்துக் கொள்ளுமாறு பார்த்துக் கொள்ளும் வழக்கம் காணப்படுகின்றது. கர்ப்பமுற்ற தாயானவள் மகிழ்ச்சியாக இருந்தால் குழந்தை ஆரோக்கியமாக வளரும் என்பது ஆரம்ப காலத்தில் காணப்பட்ட நம்பிக்கை இன்று அறிவியலுடன் தொடர்புபட்டதாக காணப்படுகின்றது. தற்போது வைத்திய நிபுணர்கள் இசை கேட்டல், மகிழ்ச்சியாக இருத்தல், தூய்மையாக இருத்தல் போன்றவற்றினை பரிந்துரைப்பதைக் காணலாம்.

கர்ப்பமுற்றுள்ள பெண்ணின் வயிற்றுப் பருமனைக் கொண்டு பிறக்கவுள்ள குழந்தை ஆணா, பெண்ணா என எதிர்வு கூறும் வழக்கம் இன்றும் கிராம முதியவர்களிடையே உள்ளது. வயிற்றுப் பக்கம் வீங்கி கீழ்வயிறாக பெருத்திருந்தால் பெண்குழந்தை என்றும் கர்ப்பமுள்ள பெண் மிகவும் வாடி (அழகிழந்து) மேல்வயிறாக இருந்தால் அவருக்கு ஆண்குழந்தையே பிறக்கும் எனவும் கணித்துக் கொள்கின்றனர்.

பிறக்கும் குழந்தையின் நட்சத்திரப் பலன்படியே அக்குழந்தைக் கும் அதன் குடும்ப உறுப்பினர்களுக்கும் நன்மைகள், தீமைகள் நிகழும் என்பதும் வலுவான நம்பிக்கையாக இன்றும் உள்ளது. ஆண்கள் மூல நட்சத்திரத்தில் பிறப்பது நல்லது என்ற அபிப்பிராயமும் பெண் இந்நட்சத்திரத்தில் பிறப்பது விசேடமில்லை என்ற அபிப்பிராயமும் வழக்கில் உள்ளது. ‘ஆண் மூலம் அரசாங்கம் பெண் மூலம் நிர்மூலம்’ ஆகும் என்ற பழமொழி இந்நம்பிக்கையினை வெளிப்படுத்தி நிற்கின்றன.

மேலும் பிறந்த குழந்தையின் சாதகமும் பெற்றோரின் சாதகங்களும் ஒன்றுடன் ஒன்று பொருந்தி வராத இடத்து குறித்த குழந்தையை அவர்களுக்கு இஷ்ட கோயிலில் வைத்து விற்று வாங்குதல் செய்வதன் மூலம் அவ்வாறான பொருத்தமின்மையைப் போக்கிக் கொள்ள முடியும் என்ற நம்பிக்கை இன்றும் வலுவாக வேருங்றி யுள்ளது. இச்செயற்பாட்டின் மூலம் குழந்தையானது புதிய ஒரு பிறப்பை எடுப்பதாக மக்களால் நம்பப்படுகிறது.

ஆண்குழந்தை தந்தையின் சாயலில் இருந்தால் தந்தையின் ஆயுள் குறைந்துவிடும் என்ற நம்பிக்கையும் உள்ளது. அத்துடன் சித்திரை மாதத்தில் ஆண் குழந்தை பிறப்பதும் அவ்வளவு விசேடமானதாகக் கருதப்படுவதில்லை. அவ்வாறு பிறப்பின் குறித்த குடும்பத்தில் குடும்பச் சண்டைகள், தொடர்ச்சியான சண்டைகள், துண்பங்

கள் ஏற்படும் என யாழ்ப்பாண மக்கள் பலரும் இன்றும் நம்புகின்றனர். இதேவேளை குடும்பத்தில் ஜந்தாவதாகப் பெண் குழந்தை பிறந்தால் அதனை இராசியான ஒரு விடயமாகப் பார்க்கும் நம்பிக்கை இன்றும் உள்ளது. ‘அஞ்சாங்கால் பெண் கெஞ்சினாலும் கிடைக்காது’ என்பது இது தொடர்பில் வழங்கி வரும் பழமொழியாக உள்ளது.

குழந்தை பிறந்து 31 நாள்கள்வரை வெளியில் கொண்டு செல்லக் கூடாது எனக் கூறப்படுகிறது. இதனை தூக்குக் கழித்தல் என்பர். யாழ்ப்பாணச் சமூகத்தை பொறுத்தவரை இதனை தூய்மையற்ற ஒரு நிலையாகவே கருதுவர். இதன் நம்பிக்கை யாதெனில் குழந்தை பிறந்தவுடன் மிக வேகமாகக் தொற்று நோய்த் தாக்கம் ஏற்படுவதுடன் குழந்காரணிகளும் பாதிக்கும் என்பதாகும். இது அறிவியல் ரீதியான ஓன்றாகும். 31ஆம் நாள் வீட்டைச் சுத்தப்படுத்தி மஞ்சள் தெளித்து வாசலில் நிறைகுடம் வைத்து பின்னர் குழந்தைக்கு முடி வழித்து வீட்டினுள்ளே சகலரும் புத்தாடை அணிவர். அத்துடன் படுக்கை விரிப்புக் கள், சமையல் பாத்திரங்கள் என்பன சுத்தம் செய்யப்படும். பின்னர் வேதியரை அழைத்து அவர் முன்னிலையில் தூக்கு கழித்தல் இடம் பெறும். இதன்போது உறவினர்கள், அயலவர்கள் அழைத்து சைவ உணவோ, மாமிச உணவோ அளித்து தம் மகிழ்ச்சியைத் தெரிவித்துக் கொள்கின்றனர். அத்தோடு இத்தினத்தன்று குழந்தைக்கு ஆபரணங்களும் அணிவிக்கப்படுகின்றன. ஆன் குழந்தை எனின் அரை ஞாண் கொடியும் பெண் குழந்தை எனின் அரை மூடியும் அணிவிக்கப் படும். ஆனால் இன்று இத்தகைய ஆபரணங்கள் அணிவது அருகிவிட்டது. காப்பு, சங்கிலி, கைச்சங்கிலி, மோதிரம் போன்ற ஆபரணங்களே இன்று பெருமளவிற்கு அணிவிக்கப்படுகின்றது. மேலும் இத்தினத்திலிருந்து குழந்தைக்கு கறுத்த நிறத்திலான போட்டும் செய்து நெற்றியிலிடும் வழக்கம் இன்றும் உண்டு. குழந்தையின் நெற்றியில் மட்டுமன்றி கண்ணத்தின் ஒரு பக்கத்திலும் சிறிய அடையாளமிடுகின்றனர். இவ்வாறு கறுப்புப் பொட்டு இருப்பதனால் கண்திருஷ்டி கழியும் என நம்புகின்றனர்.

அடுத்து குழந்தைக்கு பெயர் சூட்டும் முறை காணப்படுகின்றது. இப்பெயர் சூட்டல் நிகழ்வின் போது தாய் மாமன் மடியில் வைத்து அந்தணரின் உச்சரிப்பின் பின்னர் குழந்தையின் காதில் மூன்று தடவை கூறிக் கற்கண்டு, தண்ணீர் பருக்குவர். ஆரம்ப காலங்களில் முதாதையினரை நினைவு கொள்ளவும் அவரது ஆசிகளின் துணைக் காவல்களையும் ஆற்றல்களையும் பெற்றுக்கொள்ளவுமென குழந்தை

களுக்கு முதாதையினர் பெயர்களைச் சூட்டும் வழக்கத்தினைக் கொண்டிருந்தனர். அவ்வகையில் குழந்தையின் தந்தையைப் பெயரை இடும் வழக்கம் நிலவியிருந்தது. ஆனால் இன்று இம்முறை முற்றாக மறைந்து விட்டது. மாறாக வடமொழி மற்றும் பிறமொழிப் பெயர்களும் மூன்று அல்லது நான்கு எழுத்துக்களையுடைய பெயர்களையுமே அதிகளவில் சூட்டுகின்றனர்.

அடுத்து குழந்தைகளுக்கு பல் முளைத்தவுடன் பல்லுக்கொழுக் கட்டை கொட்டும் நிகழ்வு நடைபெறுகின்றது. இந்நிகழ்வின் போது நிலத்திலே வெள்ளைத்துணி விரிக்கப்பட்டு குழந்தையை அதன் மேல் இருத்தி, குழந்தையினுடைய தலையில் வெள்ளைத்துணி விரித்து தாய் மாமனினால் பல்லுக்கொழுக்கட்டை கொட்டப்படுகின்றது. இந்நிகழ்வின் போது குழந்தைக்கு முன்னால் ஒரு தட்டில் பூக்கள், கொழுக்கட்டை, புத்தகம், காக் போன்றன வைக்கப்படும். இவற்றுள் எப்பொருளை குழந்தை முதலில் தூக்குகின்றதோ அப்பொருள் சம்பந்தமான விடயங்களிலே எதிர்காலத்தில் சிறந்து விளங்கும் என்றும்பெறுகின்றது.

அடுத்து குழந்தைகளுக்கு சோழாட்டல் எனும் நிகழ்வும் இடம் பெறுகின்றது. இங்கு ஆண்குழந்தை எனின் வெது மாதமும் பெண் குழந்தை எனின் 7வது மாதமும் கோயிலில் வைத்து ஆண் மகனை மூத்த பிள்ளையாகக் கொண்டுள்ள ஒரு சுமங்கலிப் பெண்ணால் இறைவனின் சந்நிதியில் வைத்து உணவுட்டப்படுகின்றது. சோழாட்டலில் சர்க்கரை, அரிசி, கற்கண்டு, நெய் கொண்டு அமுது ஆக்கி குழந்தைக்கு ஊட்டுவோர். இதில் போசணைப் பொருட்கள் உள்ளமையாலும் முதல் உணவாகையாலும் அதனை தங்க மோதிரத்தால் ஊட்டும் நம்பிக்கை உண்டு. தொடர்ந்து பெண் பிள்ளைகளுக்கு தைப் பூசத் தினத்தன்று அல்லது ஒர்றை எண் வரும் மாதங்களில் காது குத்தும் நிகழ்வு நடைபெறும். இச்சடங்கானது உணர் முடியாத உண்மைகளைக் கூறுகின்றது. தமிழர் கலாசாரத்தில் பெண்ணுக்கு அழகு சேர்ப்பதாயும், காதுச்சோணை, நரம்பு முடிச்சக்களில் துளையிடப் படுவதால் அக்குப்பஞ்சர் முறையில் நோய்கள் தடுக்கப்படுவதாகவும் நம்பப்பட்டது. காதுகுத்துதல், முக்குத்தி குத்துதல் என்பன நோய் எதிர்ப்பு சக்தியைக் கூட்டும் என்னும் கருத்து இன்றும் கிராமிய மக்களிடையே காணப்படுகின்றது. ஓவயது வந்தவுடன் விஜயதசமியன்று ஆலயப் பூசகராலோ அல்லது கல்வியுடைய சமூகப்பிரமுகராலோ ஏடு தொடக்கும் நிகழ்வு நடைபெறும். ஆரம்ப காலத்தில் ஏடு மூலமே

கல்வி பயின்றதால் இன்றும் அந்த நடைமுறை பின்பற்றப்பட்டு வந்ததைக் காணலாம். அரிசியிலே “அ” எனும் முதல் எழுத்தை எழுதுவர். இதில் காணப்படும் நம்பிக்கை யாதெனில் வாழ்க்கைக்கு பிரதான உணவு அரிசியாகும். இதனால் அரிசியிலே உயிர் எழுத்துக்களை எழுதிப்பழகுவர். இவ்வாறு குழந்தைகள் தொடர்பாயும் பிறப்புத் தொடர்பாயும் பல தொட்டுணர் முடியாத பண்பாட்டுப் பாரம்பரியங்கள் பின்பற்றப்பட்டு வருவதை காணமுடிகின்றது.

பூப்படைதல் தொடர்பான நம்பிக்கைகள்

வாழ்க்கைப் பருவமாற்றுச் சடங்குகளில் பெண்ணைப் பொறுத்த வரையில் ‘பூப்பு’ சிறப்பிடம் பெறுகின்றது. இவ்வகையில் பூப்புத் தொடர்பாகவும் யாழ்ப்பாண மக்களிடையே பல்வேறு நம்பிக்கைகள் நிலவி வருவதனைக் கண்டுகொள்ள முடிகின்றது. ஒரு பெண் குழந்தை தாய்மைக்குத் தகுதியானவளாக மாறும் நாள் பூப்படைதல் எனப்படும். யாழ்ப்பாணத்தில் பூப்படைதல் தொடர்பாக பல்வேறு சொற் பிரயோகங்கள் காணப்படுகின்றன. வயதுக்கு வருதல், பெரியவளா தல், சாமத்தியப்படல், பருவமடைதல் என பல பெயர்களில் கூறப்படுவதைக் காணலாம். யாழ்ப்பாணத்தின் பல்வேறு பிரதேசங்களிலும் பல வேறு விதமான நம்பிக்கைகள் காணப்படுகின்றன.

ஒரு பெண் பூப்படைந்தவுடன் அதனை யாருக்கு முதலில் சொல்ல வேண்டும். யாருக்கு அதனைச் சொல்லக் கூடாது போன்ற நம்பிக்கைகள் இன்றும் நிலவுகின்றது. அவ்வகையில் தனது மகள் பூப்படைந்த தனைத் தாய் முதலில் பார்க்கவோ, அந்தச் செய்தியினைக் கேட்கவோ கூடாது என்ற நம்பிக்கை வலுவாக உள்ளது. அத்துடன் தனது பூப்பைத்தானே பார்க்கும் பெண்ணுக்கு அதனால் கெடுதல் வரும் என்ற நம்பிக்கையும் இன்று வழக்கில் உள்ளது.

பெண் பூப்படைந்ததும் தாய் மாமனுக்கு அறிவிக்கும் வழிமை காணப்பட்டது. தாய்மாமன் வந்து குப்பையில் இருத்தி தலையில் நீர் வார்த்ததைக் காணலாம். இதனை குப்பைத் தண்ணீர் வார்த்தல் எனக் கூறுவர். பெண் பூப்படைந்த பின் அணிந்த ஆடைகள் சலவைத் தொழிலாளியிடம் கொடுக்கப்படும் பெண்ணின் அறையில் வேப்பிலையும் காம்புச் சத்தகமும் செருகிவிடப்படும்.

இதன் உணர் முடியாத நம்பிக்கைகளை நோக்கினால் தாய் மாமனுக்கு அறிவிப்பதன் நோக்கம் மைத்துனனைத் திருமணம் செய்யும் வழக்கம் அதிகமாக இருந்ததுடன் அதனை மாமனை அறிய

வேண்டும் என நம்பியிருக்கலாம் என்னும் மாமியார் முதலில் தண்ணீர் ஊற்றுவதும் மரபாகக் காணப்பட்டது எனலாம்.

பூப்படைந்த பெண்ணுக்கு இலகுவில் நோய்த்தொற்று ஏற்படா மலிருக்க வாயிலில் வேப்பிலை தொங்கவிட்டுள்ளனர். வேப்பிலை ஒரு கிருமி கொல்லியாகப் பயன்படுத்தப்பட்டதைக் காணலாம். இரும்பு வைத்திருந்ததன் நோக்கம் பேய் பிசாசு, பில்லி சூனியம் போன்ற தாக்கங்கள் ஏற்படாது இருப்பதற்காகும். இந்த நம்பிக்கைகளில் அறி வியல் ரீதியான தன்மைகள் இல்லாவிடினும் உளவியல் ரீதியான நம் பிக்கைகள் காணப்படுவதை நோக்கலாம்.

பூப்புச் சடங்குகள் செய்யும் முறையிலும் இடத்திற்கிடம் வேறுபாடு கள் உள்ளதைக் காணலாம். யாழ்ப்பாணத்தில் மாமியாருக்கு முன்னு ரிமை கொடுக்கப்பட்டு சடங்கு நிகழ்த்தப்படும். இது தவிர பெண்ணின் வீட்டிலேயே சகல சடங்குகளும் இடம்பெறுவதைக் காணலாம். பூப்படைந்த நாள், நட்சத்திரம், மாதம், நேரம் இவற்றினை வைத்து பலன் பார்க்கும் வழக்கம் யாழ்ப்பாண மக்களிடையே இன்றும் பரவலாக வழக்கில் உள்ளது. சிலர் இதனை வைத்து சாதகமும் எழுதுவதைக் காணலாம். இந்த நம்பிக்கையில் சில உண்மைத் தன்மைகள் உள்ளதை அவதானிக்கலாம். கிரகங்களின் கவர்ச்சி, கதிர்வீச்சு என்பவை இவற்றில் தாக்கம் செலுத்துவதைக் காணலாம். பெண்ணொருத்தி ஆடி மாதத்தில் பூப்படைவது அத்துணை விசேடமானதாகக் கருதப்படாததுடன் மாலைவேளை, மற்றும் ஞாயிறு, செவ்வாய் ஆகிய தினங்களில் பூப்படைவது சிறப்பற்றது என்ற கருத்தும் பரவலாக இம்மக்களிடையே வேருள்ளியுள்ளது.

ஒரு பெண் பூப்படைகின்ற போது குறித்த பெண் உறவுக்குள்ளே ஏழு பெண்கள் தொடர்ச்சியாக பூப்படைவார்கள் என்ற நம்பிக்கையும் நிலவுகின்றது. ‘ஒரு கண்ணி உடைச்சால் ஏழு கண்ணி உடையும்’ என்ற பழமொழி இது தொடர்பில் பிரயோகிக்கப்படுகின்றது. பூப்படைந்த பெண் குறித்த நேரத்தில் அணிந்திருந்த ஆடையினைப் பூப்படைய உள்ள பெண்ணொருத்திக்கு அணிவித்தால் அவளும் பூப்படைவாள் என்ற நம்பிக்கை இன்று பெரிதாகப் பின்பற்றப்படுவதில்லை. இதே வேளை எண்ணெய்ச்சட்டியை அடுப்பில் வைத்துச் சமையல் செய்து இறக்கியுடன் சட்டியின் பின்பற்றத்தில் நெருப்புப் பொறிகள் நட்சத்திர வடிவில் அதிகமாகக் காணப்பட்டால், குறித்த உறவுக்குள் யாராவது ஒரு பிள்ளை பூப்படையும் என்ற நம்பிக்கை இன்றும் யாழ்ப்பாண

மக்களிடையே நிலவுகின்றது. மேலும் பூப்படைந்த காலத்தில் குறித்த காலம் வரையே தனியே விலக்கி வைக்கும் வழக்கம் பரவலாக இன்றும் இங்கு பின்பற்றப்படுகின்றது. வீட்டின் எந்த ஒரு பகுதிக்கும் சரளமாகச் சென்று வருதல், கிணற்றில் நீர் அள்ளுதல், வெற்றிலை, துளசி, தேசிமரம் முதலானவற்றுக்கு அண்மையில் செல்லுதல், புழக் கத்திற்கென ஒதுக்கப்பட்ட பாத்திரங்களை விடுவித்து பிறபாத்திரங்களையோ, பிறவற்றையோ தீண்டுதல் முதலான பல்வேறு செயற் பாடுகளும் திட்டமிட்ட நிலையில் இன்றும் தடைசெய்யப்பட்டுள்ளது. இந்த நம்பிக்கையின் உண்மைத் தன்மையானது தூய்மை, சுகாதாரம் போன்றவற்றுடன் தொடர்புடையது.

பாரம்பரிய திருமண நடைமுறைகள் தொடர்பான நம்பிக்கைகள்
யாழில்பாணத் தமிழ் மக்கள் தமக்கெனச் சில பாரம்பரிய பண் பாட்டு மரபுகளை கொண்டு காணப்படுகின்றனர். சடங்கு முறைகளில் பிறப்பு, பூப்புனித நீராட்டு விழா, திருமணம், இறப்பு தொடர்பான சடங்குகள் முக்கியமானவையாகவுள்ளன. இதில் திருமணச் சடங்கு பற்றி நோக்கும் போது இச் சடங்கு குறித்தும் பல்வேறு நம்பிக்கைகள் வழக்கில் இருந்து வருகின்றன. அவ்வகையிலே திருமணம் என்ற பந்தத்திலே இணை சேருகின்ற மணமக்களிடையே “ஜாதகப்பொருத்தம்” என்பது மிகவும் இன்றியமையாததாக நம்பப்படுகிறது.

காதல் திருமணங்கள் தவிர பெரியோர்களால் நிச்சயிக்கப்படுகின்ற திருமண ஏற்பாட்டில் ஜாதகப்பொருத்தம் வலுவாகக் கடைப்பிடிக்கப்படுகின்றது. இதில் தமிழ் இந்துக்களிடையே மணப்பொருத்தம், வயதுப்பொருத்தம், தோற்றுப்பொருத்தம் என்பவற்றுடன் சோதிட நூலில் சொல்லப்பட்ட பதின்நான்கு வகைப்பொருத்தங்களும் முதன் மையானவையாகக் கொள்கின்றனர். இது ஆண்டுதோறும் வெளி யாகும் பஞ்சாங்கத்தின் படியே (திதி, வாரம், யோகம், கரணம், நட்சத் திரி ம் என்ற ஐந்தினையும் கணித்துக்கூறுவது பஞ்சாங்கம்) கணிக்கப்படுகிறது. அவையாவன கிரகப்பொருத்தம், நட்சத்திரப் பொருத்தம், கணப்பொருத்தம், மஹேந்திரப் பொருத்தம், ஸ்திரீகப்பொருத்தம், யோனிப்பொருத்தம், இராசிப்பொருத்தம், இராசியபதிப்பொருத்தம், வசியப்பொருத்தம், இரச்சுப்பொருத்தம், தேவதைப்பொருத்தம், விரு ஷப்பொருத்தம், ஆயுட்பொருத்தம், புத்திரப்பொருத்தம் என்பவை யாகும். (இதில் முக்கியமானவை பொருந்தின் திருமணம் மேற்கொள்கின்றனர்) ஜாதகம் பொருந்தாதவிடத்து குறித்த தம்பதியினரின் மண வாழ்க்கை பல்வேறு சோதனைகளையும் வேதனைகளையும் சந்திக்

கும் என்பது வலுவான நம்பிக்கையாகவுள்ளது. திருமணத்திற்கான ஜாதகத்தினை முதன் முதலில் பொருத்தம் பார்ப்பதற்கே நாள் பார்க்கின்ற வழக்கம் இன்னும் காணப்படுகிறது.

ஜாதக அமைப்பில் செவ்வாய் தோழம் உள்ள ஒருவருக்கு அதற்கு இணையான தோழம் உள்ளவருக்கே இணை சேர்க்க வேண்டும் என்பது நம்பிக்கையாக உள்ளது. அவ்வாறானி பிறருடன் இணைந்தால் திருமணமுறிவு, உயிர் இழப்பு, குழந்தையின்மை முதலான பல்வேறு இடர்பாடுகள் ஏற்படும் என யாழ்ப்பாண மக்கள் நம்புகின்றனர்.

திருமணத்திற்கான நாள் குறிக்கையில் மணமக்கள் பிறந்த மாதங்களைத் தவிர்த்து நாள் வைக்கும் வழக்கமும் உள்ளது. பிறந்த மாதங்களில் திருமணம் செய்து வைத்தால் மணவாழ்க்கை சிறக்காது என்பது நம்பிக்கையாக உள்ளது. அத்துடன் ஆடி மாதம் சிறப்பாற்ற தாகவும் நாட்களில் திங்கள், புதன், வெள்ளி முதலான நாட்கள் சிறப்பானவையாகவும் இன்றுவரை இம் மக்களால் நம்பப்படுகிறது.

ஜாதகம் இல்லாதவர்களுக்கு “பூக்கட்டுதல்” தொடர்பான நம் பிக்கைகள் மேற்கொள்ளப்படுகின்றன. இதற்குப் பொதுவாகச் சிவப்பு, வெள்ளை பூக்கள் பயன்படுத்தப்படுகின்றன. குறித்த நபரை திருமணம் மேற்கொள்ளலாமா? அல்லது முடியாதா? என்பதை அறிவதற்கு பூக்கட்டிப் பார்ப்பதற்கு ஆலய குருவினை நாடுகின்றனர். குருவானவர் செம்பிலே நீர் எடுத்து அதனுள் சிவப்பு, வெள்ளை பூக்களையிட்டு மந்திரம் கூறிப் பூஜை நிகழ்வு ஆரம்பமாகும் போது இறைவனின் திருப்பாதத்தில் வைப்பர். பூஜை நிறைவு பெற்றதும் கட்டப்பட்ட பூக்கள் குறித்த நபருக்கு கொடுக்கப்பட்டு தேர்ந்தெடுப்பு இடம் பெறும். இதன்போது சிவப்பு நிறப்பூ எடுத்தால் காரியம் திருமணம் நிறைவேந்தாகவும் திருமணம் செய்யமுடியாது எனவும் வெள்ளைப்பூ எடுத்தால் திருமணம் செய்யலாம் எனவும் நம்பப்படுகிறது. இப் பூக்கட்டல் தொடர்பான நம்பிக்கை இன்னும் ஓரளவுக்கு இங்கு வழக்கில் உள்ளது.

மற்றும் பொதுவான நம்பிக்கைகளாக திருமணமான புதுத்தம் பதியினர் தேர்முடியைப் பார்க்கக்கூடாது. நான்காம் பிறையைப் பார்க்கக்கூடாது. யாழ் மக்களின் பாரம்பரிய பண்பாட்டு அடையாளமாக மாவிலை, குருத்தோலை முறையிலான தோரண அலங்கரிப்பு காணப்படுகிறது. இது வெளியூரில் இருந்து வருபவர்கள் திரு

மண வீட்டினை கண்டுபிடிப்பதற்கான வழியாகவுள்ளது. திருமணம் முடித்து புதுமணத்தம்பதிகள் ஆறுமாத காலத்திற்கு அபயக்கிரியை கள் எதிலும் பங்குகொள்ளக்கூடாது. திருமணத் தம்பதிகளின் பெற் றோர் திருமணம் முற்றாகிய காலத்திலிருந்து திருமணம் இனிதே நிறைவேறும் வரை எந்தவிதமான அபயக்கிரியைகளிலும் பங்கு கொள்வதில்லை. திருமண நாளுக்கு முதல் நாள் இன்ன ஆணுக்கும், பெண்ணுக்கும் திருமணம் என ஊர் ஊராக சென்று அறிவிக்கும் பாங்கு காணப்படுகிறது. இன்று குறைந்துள்ளது. ஒரு வயது வந்த பெண்ணுக்கு நீண்டகாலமாக திருமணம் நடைபெறாமல் பின்னர் நடைபெறின் இறைவனுக்கு நேர்த்திவைத்து ஆலயத்தில் பறை முழக்கம் மேற்கொள்வதும், திருமணம் இனிதே நிறைவேறியதும் அன்றாளம் வழங்கலும் இன்றும் இடம்பெறுகிறது.

திருமணச்சடங்கு முதலில் நல்லநாளில் தாய் மாமனுக்கு நாற் பச்சை வைத்தே தொடங்கப்படும். ஒரு திருமணச் சடங்கு என்றால் கிராமமே கூடி வெகுவிமரிசைச்சாக நடைபெறும். உறவினர் வீட்டில் திருமணச்சடங்கு நடைபெற்றால் ஒரு வாரத்திற்கு முன்பு சென்று அங்கு தங்கி உதவி செய்து வைபவத்தை சந்தோஷமாக கொண்டாடுவர். ஆனால் இன்று திருமண மண்டபங்களில் ஒரு வேளை உணவு டன் குறித்த நேர்த்திற்கு சென்று கலந்து கொள்கின்ற நிலை காணப்படுகிறது.

பாரம்பரிய திருமணங்கள் முத்தோர்களால் தீர்மானிக்கும் முறையே வழக்கமாகும். இம் மரபு தொல்காப்பியர் காலம் முதலில் இருந்து வருவதாகக் கொள்ளப்படுகிறது. தொல்பொருளத்திகாரம் கற் பியலில் கற்பு வாழ்க்கையைப் பற்றிய வரைவிலக்கணம் கூறும் பொழுது தொல்காப்பியர் கிழவன் கிழத்தியை “கொடைக்குறி மரபி னோர் கொடுப்ப கொள்வதுவே” என்கிறார்.

யாழ்ப்பாணத் தமிழ் மக்களிடம் அன்றிலிருந்து இன்று வரையும் “ஒருவனுக்கு ஒருத்தி” என்ற பாரம்பரியக் கொள்கை தகர்த்தெறி யப்படாது பாதுகாக்கப்படுகின்றமை குறிப்பிடத்தக்கது. திருமணச்சடங்கின் நாட்கரும் பாரம்பரியமாக ஆணாலே ஆரம்பித்து வைக்கப் படும் முறை காணப்படுகிறது. திருமணச்சடங்குகளில் முத்த பிள்ளையை ஆண் பிள்ளையாகப் பெற்ற ஒருவர் தேங்காய் உடைத்து நிகழ்ச்சியை ஆரம்பித்து வைக்கும் மரபு இன்னமும் காணப்படுகிறது.

திருமணம் என்பது இங்கு இலகுவாக உடைத்துவிட முடியாத ஒரு வலுவான பினைப்பு என்பது இன்னமும் இங்கு ஆழமாக உள்ளது. விவாகரத்துக்கள் இங்கு சாதாரணமாக ஏற்படுவதில்லை. காதல் திருமணங்கள் கூட முத்தோர்களால் ஆசீர்வதிக்கப்படவேண்டும் என்னும் ஒரு சமூக வேட்கை இன்றும் நிலவுகின்றது.

திருமண வைபவத்தில் பலகாரம் கொடுக்கப்பட்டது. மற்றும் தேநீர், பழரசம் பரிமாறப்பட்டன. இன்று கேக், பூந்திலட்டு, மென்பானங்கள் வழங்கப்படுகின்றன. திருமணச்சடங்கில் தலைவாழை இலை போட்டு நிலத்திலே அமரசெய்து பந்தி நடத்தும் வைபவம் இடம்பெறும். பாரம்பரிய திருமண நிகழ்வுகள் இடம்பெற்ற 3ம்நாளோ, 4ம்நாளோ இரவு முழுவதும் இலவசமாக படம் காண்பிக்கும் மரபு காணப்பட்டது. ஆனால் இன்று இவ் வழக்கம் இவ் வழக்கம் அருகிவிட்டது. இன்று வீட்டுக்கு வீடு தொலைக்காட்சி உள்ளது.

திருமண வைபவங்களில் மணமகனுக்கு நிச்சயதார்த்தசேலை, பரி சச்சேலை, கூறைச்சேலை, மறுவீடுபோகும் பொதுச்சேலை என்பன வழங்குதல் இன்னும் இடம்பெற்று வருகின்றது. இங்கு சேலைகளின் தரம். ரகம் என்பன அவரவர் பொருளாதார நிலைக்கேற்ப அமைகின்றன. இச் சேலைகளின் கறுப்பு, பச்சை, ஊதா, வெள்ளை போன்ற நிறங்கள் தெரிவு செய்யப்படுவதில்லை. இந் நிறங்களில் அணிவது நற்காரியங்களுக்கு உகந்தது அல்ல என்பது பாரம்பரியமாக நம்பப் பட்டு வருகின்றது: இதேவேளை மணமகனுடைய ஆடைகளைப் பொறுத்தவரை பட்டுவேடி, பட்டுசேட், பட்டுசால்வை என்பன அணியும் வழக்கம் காணப்பட்டது. மணமகன் தலைப்பாகை அணிதல் என்பது இன்றுவரை கட்டாயமாக உள்ளது. இக் கிராமத்தில் குடும்பங்களில் நிகழும் எல்லா நிகழ்வுகளிலும் புத்தாடை முதலிடம் பெறுகிறது.

திருமணமான பெண்கள் கட்டாயமாக குங்குமப்பொட்டு இடும் மரபே காணப்படுகிறது. திருமணச் சடங்கின் போது விழாப்பெண் னுக்கு சிறப்பான முடி அலங்காரம் செய்து நாகசடை வைக்கும் முறை இன்றுவரை பின்பற்றப்படுகின்றமை குறிப்பிடத்தக்கது. யாழ்ப் பாணத்தில் ஆரம்ப காலங்களில் இரவு நேரத்திலேயே திருமணம் நடைபெறும். அதற்கான காரணமாக “அருந்ததி பார்த்தல்” என்ற சடங்குக்காக மேற்கொள்வதாகும்.

மற்றும் கிராமத்தில் ஆரம்ப காலங்களில் ஒரே ஊருக்குள் மைத் துனர்களையும் மாற்றுச் சம்பந்தமும் கூடுதலாக நடைபெற்றதால் மணமகன், மணமகள் வீடுகள் (ஒரே இடத்தில் உள்ளதால்) அதாவது குறுகிய தூரத்திலே காணப்படுவதால் நிலபாவாடை சலவைத் தொழி ஸாளியால் விரிக்கப்பட்டே மணமக்களை அழைத்துவரும் முறை காணப்பட்டது. மணப்பெண்ணின் வீட்டிற்கு இடையில் அயலவர்கள் கும்பம் வைக்கும் நடைமுறை வழக்கிலுள்ளது. இவற்றிலே பல வழக்கங்கள் இன்று தேவையின்மை கருதியும் தாழ்த்தப்பட்டோரின் உணர்வு கருதியும் அவர்களின் தீர்மானங்களின் படியும் கைவிடப் பட்டு வருகின்றன. சில வழக்கங்கள் பழமை தழுவுவோரால் இன்றும் கடைப்பிடிக்கப்பட்டு வருகின்றன.

பொதுவான நம்பிக்கைகள்

தாலிகட்டியபின் மணமகன் மணமகளின் உச்சந்தலையில் குங்கு மத்தால் திலகமிடுவார். இது அவள் தன் கணவனுக்கே உரியவள் என்பதை எடுத்துக்காட்டவே. அத்தோடு அவ்விடத்தில்தான் மகாலட்சமியும் வாசம் செய்கிறாள். மாங்கல்யம் குட்டும்போது கெட்டிமேளம் கொட்டுவது சபையில் உள்ளோர் யாராவது தும்முதல், அபசகுண வார்த்தைகள் பேசுதல் போன்றவை மணமக்களுக்குக் கேட்கக்கூடாது என்பதற்காகவே ஆகும். மஞ்சள் கயிற்றில் தாலிகட்டும்போது மூன்று முடிச்சுப் போடுவார்கள். இதற்கு ஒரு விளக்கம் முதலாவது முடிச்சு கணவனுக்குக் கட்டுப்பட்டவள் அல்லது பிறந்த வீட்டுக்கு இரண்டா வது முடிச்சு தாய் தந்தையருக்கு கட்டுப்பட்டவள் அல்லது புகுந்த வீட்டுக்கு மூன்றாவது முடிச்சு தெய்வத்திற்குப் பயந்தவள் என்பதாகும்.

தாலிகட்டும் போது தூவப்படும் அடச்சை மணமக்களை தீயசக்தி களிடமிருந்து காப்பதற்கும் வளமான வாழ்க்கை அமைவதற்கும் ஆசீர்வதிப்பதாகும். தாலி கட்டும் போது கைவிளக்கு ஏந்தியவர் ஒரு சான்றாவார். இன்னொரு விளக்கம் சகுனத்தடை ஏற்படாமலிருக்க என்றாகும். திருமணத்தின் போது மணப்பெண் முகத்திரை அணிவது முற் காலத்தில் மணமக்கள் தாலி கழுத்தில் ஏறும் வரை மணமகனைப் பார்த்தத்தில்லை. ஆகவே முகத்திரை அணிந்து மணவறைக்கு அழைத்து வந்தார்கள். அத்தோடு கண் திருஷ்டிகளிலிருந்தும் விமர் சனங்களிலிருந்தும் விடுவிப்பதும் ஒரு காரணமாகும். தாலி ஏறியதும் முகத்திரையை அகற்றி நான் இப்போது “இவரின் மனைவியாகி விட்டேன்” என்று சபையோருக்குத் தன் முகத்தைக் காட்டுவதாகும்.

அட்சதை என்றால் குத்துப்படாததும், பழுதற்றதும் என்று பொருள் படும். பழுதுப்படாத பச்சை அரிசியைப்போல் வாழ்க்கையும் பழுதுப்படா மல் இருக்கவேண்டும் என்பதற்காகவே ஆசிவழங்கும் போது பெரி யோர்கள் அதைத் தெளிக்கிறார்கள் (நுனி முறியாத முழு அரிசியாக இருக்கவேண்டும்).

திருமணம் என்பது ஒர் தெய்வீக ஒன்றுசேர்தல். ஒன்றுசேரும் மன மக்களுக்கு அவர்கள் ஆரம்பிக்கும் வாழ்க்கை சுவையானதாகவும் பயனுள்ளதாகவும் இருக்க வேண்டும். அதற்கு அவர்கள் எவ்வாறு வாழவேண்டும் என்பதையெல்லாம் எடுத்துக் காண்பிக்கும் ஒரு நிகழ் வாக திருமணச்சடங்கு அமைகிறது.

இறப்பு

யாழ்ப்பாண மக்களின் வாழ்க்கை வட்டச் சடங்குகளில் இறுதியாக அமைவது இறப்புச்சடங்காகும். இறப்பு ஏற்படும் விதம், அதன் தன்மைகள் பற்றியும் பல்வேறு விதமான தொட்டுணர் முடியாத நம்பிக்கைகள் காணப்படுகின்றன. அதிக விளைச்சல், அதிக மழை ஏற்படின் அக்கிராமத்தில் இறப்புக்கள் ஏற்பட வாய்ப்புண்டு எனும் நம்பிக்கையுண்டு இதனை ‘சாவிலைச்சல்’ என்பர். ஒருவர் வயதிற்கு அதிகமாக வளர்ந்து இறந்தால் அதனை சாவளர்த்தி என்பர். என் ஜெய் போத்தல் உடைதல், கண்ணாடி உடைதல், சுவாமிப்படங்கள், சிலைகள் என்பன உடைதல், நாய்கள் ஊளையிடல், உச்சியில் பல்லி வீழ்தல், பொங்கல் பானை சரிதல், அண்டங்காகம் மற்றும் சாக்குருவி அலறுதல், ஓங்கைப் பிராமணன், கனவில் திருமண நிகழ்வு முதலானவை இறப்பை முன் உணர்த்துபவையாக நம்பப்படுகின்றன.

இறப்பதற்கு கஷ்டப்படும் ஒருவருக்கு குறிப்பாக ‘சேடம் இழுக்கும்’ நிலையிலுள்ள ஒருவருக்கு அவர் தன்னுடைய வாழ்நாளில் அனு பவிக்காத ஆசைகள் எவ்வயும் உள்ளதா என ஆராய்ந்து மன், பொன் முதலானவற்றை கரைத்து பருக்கும் வழக்கம் இன்றும் நிலவு கிறது.

இறந்த உடல் தெற்கு நோக்கி வைக்கப்பட்டு உடலின் தலைப் பகுதியில் உப்புப் பொட்டலம் வைக்கப்பட்டு உடலின் கீழ்ப்பகுதியில் நீர் கொண்ட பாத்திரம் வைக்கப்படும். தலைப்பகுதியில் குத்து விளக்கு அணையாது ஓளிரவிடப்படும். இந்த நம்பிக்கைகளில் காணப்படும் உண்மைகளை நோக்கினால் உப்புப் பொருட்கள் கிருமிகளை அழிக்கும் தன்மை கொண்டவை இதனால் இறந்தவரி

விருந்து வெளியேறும் கிருமிகளை உப்பு அழித்துவிடும் எனும் நம்பிக்கையாகும். நீரானது அபசகுணங்களை விலக்குவது என்ற நம்பிக்கை உண்டு. இதனால் நீர் வைக்கப்படுகின்றது.

இறந்தவரின் வீட்டு முற்றத்திலே பந்தல் அமைத்து, வெள்ளை கட்டி, மாவிலை, தோரணம் கட்டி, வீட்டு வாயிலில் மொந்தன் வாழைக்குலைகள் கட்டப்படும். இதில் மாவிலைகள் வெளித்திரும் பியவாறு இலைகளிலே செருகியும் தோரண வெட்டுக்கள் தலை கீழானதாகவும் அலங்கரிக்கப்படுகின்றது. மேலும் தட்டைப் பந்தல் அமைப்பதும் பச்சை ஒலைகளினால் வேய்வதும் அபரக்கிரியை நிகழ்த்துவதற்கான விசேட குறியாக உள்ளது. ஆனால் இன்று தட்டைப் பந்தல் அமைத்து பச்சை ஒலை கட்டுவதற்குப் பதிலாக தகரப் பந்தல்களே மரணச் சடங்கின் போது போடப்படுகின்றன.

யாழ்ப்பாணச் சமூகத்தில் சனிப்பினம் தனிப்போகாது எனும் நம்பிக்கை உள்ளது. சனிக்கிழமைகளில் வீட்டிலிருந்து பிரேதம் எடுப்ப தில்லை அவ்வாறு எடுத்தால் இன்னொருவர் இறப்பார் என்ற நம்பிக்கை உண்டு. அதேபோல் பஞ்சஸ்மியில் ஒருவர் இறந்தால் இன்னொருவர் இறப்பார் என்ற நம்பிக்கை உண்டு. இதனால் பின்த்துடன் முட்டை, கழுகம்பிள்ளை, கோழி என்பவற்றை எடுத்துச் செல்வர். அச்சுவினி, பரணி, கார்த்திகை முதலிய நட்சத்திரங்களில் இறப்ப வர்களிற்கு வீட்டில் பஞ்சஸ்மிக் கொட்டில் அமைத்து உயிர் பிரிய விடும் வழக்கம் முன்பு இருந்தது. இது தற்போது வெகுவாகக் குறைந்து விட்டது. சில இடங்களில் இம்முறை காணப்படுகிறது. பினம் எடுக்கப் பட்டவுடன் இக் கொட்டிலும் ஏரிக்கப்படும். இதனால் ஏனைய இறப்புக்கள் தடுக்கப்படும் எனும் நம்பிக்கை காணப்பட்டது.

இருப்பினும் மரண வீட்டில் நடைபெறும் நிகழ்வுகளான சைவக் குருமார்களைக் கொண்டு கிரியைகள் செய்தல் மற்றும் கோடி போடுதல், குளிப்பாட்டுதல், வாய்க்கரிசி போடுதல், பால் வார்த்தல், தீப்பந்தம் பிடித்தல் போன்றன இன்று வரை எம் மக்களால் எவ்வித மாற்றங்களுமின்றி பாரம்பரியமாக பின்பற்றப்படுகின்றது.

மரணச் சடங்கின் போது ஆரம்பகாலம் தொட்டு இன்று வரை பறைமேளம் அடிக்கப்படுகின்றது. இது சில இடங்களில் மறைந்து வருகின்றது. ஆனால் 13 வயதிற்குட்பட்டவர்கள் இறந்தால் பறைமேள மின்றி, மரணச் சடங்கின்றி சுடுகாட்டில் சென்று புதைக்கும் பண்பு காணப்படுகின்றது. மேலும் மரணச் சடங்கின் போது பான்ட் பிடிப்பது

யாழ்ப்பாணத்தில் அதிகரித்து வரும் வேளையில் சில கிராமங்களில் இம்முறை மிகக் குறைவாகவே உள்ளது.

அடுத்து இக்கிராம மக்களிடையே பூப்புனித நீராட்டு விழா, திரு மணம் போன்ற சடங்குகளுக்கு வெள்ளை கட்டுதல் என்பது அருகி விட்ட நிலையிலும் கூட மரணச் சடங்கிற்கு இன்று வரை வெள்ளை கட்டுதல் என்பது முறையாக கடைப்பிடிக்கப்படுகின்றது. மேலும் இன்று மட்பாண்ட பொருள்களின் பாவனை அருகி விட்ட நிலையில் ‘கொள்ளிக்குடங்கள்’ இன்றும் மட்பாண்ட குடங்களாக மரணச் சடங்கின் போது உபயோகிக்கப்படுகின்றது.

அடுத்து ஒரு பெண்ணின் கணவன் இறந்து விட்டால் முன்பு போலவே அப்பெண்ணின் தாலி களையப்பட்டு சடங்குகள் மேற் கொள்ளப்படுகின்றன. மேலும் இன்று உயர்ந்த சமூகப் பிரிவினரிடையே மரணக் கிரியைகளுக்கு மட்டுமல்லாது தாழ்ந்த சமூகப் பிரிவினருடைய மரணக்கிரியைகளுக்கும் சைவக்குருமார்கள் செல்வது ஏற்பட்டுள்ளது.

ஆரம்ப காலங்களில் மரணச் சடங்கில் ஒப்பாரி பாடும் முறை மரபாகக் காணப்பட்டிருந்தது. ஒப்பாரியை ஒப்பு - ஆரி என்று பிரித்து அழுகைப்பாட்டு என தமிழ்ப் பேரகராதி குறிப்பிட்டுள்ளது. (தமிழ்பேரகராதி 1982 : 594). ஒப்பாரி பாடுதல் ஆனது இறந்தவர்களின் ஆவி ஒப்பாரிகளால் சாந்தி அடைவதாகவும் ஒப்பாரி பாடாவிட்டால் ஆவி கள் துன்புறுவதாகவும் நம்பப்படுகின்றது. இவ் ஒப்பாரி பாடல் முறை இன்று கிராமங்களில் முதியவர்களால் மட்டுமே மிக அரிதாகப் பாடப்படுகின்றது.

பின்ததிற்கு தீழுட்டிவிட்டு வருபவர் இரும்புக்கத்தியைக் கொண்டு வருவார். இது பாதுகாப்புக்காக ஆகும். பேய் பிசாசு என்பவை இரும்பைத் தொடர்ந்து வரா என்பது தமிழ் மக்களின் நம்பிக்கையாகும்.

அடுத்து இம்மரணச் சடங்குகள் முடிந்து எட்டாம் நாள் எட்டுச் செலவும் 31 ஆம் நாள் அந்தியேட்டிக் கிரியைகளும் நடைபெறுகின்றன. இதேவேளை அகாலமரணம் அடைந்தவர்களுக்கு 6 மாதத்தின் பின்பு தான் இவ் அந்தியேட்டிக் கிரியைகள் செய்யப்படுகின்றன. இவை தவிர ஒவ்வொரு மாதமும் இறந்தோர்களது தினத்தை ‘மாசி யம்’ என்ற பெயரில் நினைவு கூற்றந்து ஆண்டு திதிக்கு செய்வது போல சிலர் செய்கின்றனர். பலர் வருடாவருடம் ‘சிரார்த்தம்’ என்று மேற்

கொள்கின்றனர். இதில் 31 ஆம் நாள் நடைபெறும் அந்தியேட்டிக் கிரியை நிகழ்விற்கு இன்று அழைப்பிதழ்கள் அடித்துக் கொடுக்கும் வழக்கமும் ஏற்பட்டுள்ளது.

ஆரம்ப காலங்களில் மரணவீடு நடந்த வீட்டுக்கு உறவினர்கள், அயலவர்கள், 31 ஆம் நாள் வரை 3 வேளைகளிலும் அவர்களுக்கு தம் வீட்டில் உணவு சமைத்துக் கொண்டு சென்று கொடுத்து ஆறுதல் கூறும் வழக்கம் காணப்பட்டது. உணவு சமைத்துக் கொண்டு செல்ல முடியாதவர்கள் உணவு சமைப்பதற்கு வேண்டிய அரிசி, மரக்கறி, உப்பு, தூள், தேங்காய் முதலான பொருட்களைக் கொண்டு சென்று கொடுப்பார். இன்று இம்முறைகள் பெருமளவிற்கு வழக்கொழிந்து வருகின்றன. அத்துடன் ஆரம்ப காலங்களில் அந்தியேட்டிக் கிரியைக்கு மிக நெருங்கிய உறவினர்கள், அயலவர்கள், உணவு கொடுத்தோர் போன்றோரையே அழைக்கும் வழக்கம் இருந்தது. ஆனால் இன்று மரணநிகழ்விற்கு வந்தோர் யாவருக்கும் சொல்லும் வழக்கம் அதிகரித்துள்ளதை அவதானிக்க முடிகிறது.

இவ்வாறாக கிராம மக்களின் பண்பாட்டில் பிறப்பு, பூப்பெய்தல், திருமணம், இறப்பு சடங்குகள் முக்கியமானவையாக விளங்குகின்றன. இச்சடங்கு முறைகளில் சில மரபுநெறி மாநாதனவாகவும் மற்றும் சில நவீன முறைக்கேற்ப மாற்றியமைக்கப்பட்டவையாகவும் காணப்படுகின்றன. இருப்பினும் இச்சடங்கு முறைகள் இன்றும் கிராம மக்களின் நடைமுறையிலிருந்து வருகின்றமை குறிப்பிடத்தக்கது.

முடிவுரை

இலங்கைத் தமிழ் மக்களின் தொடர்ச்சியான வரலாற்றை, பண்பாட்டை, இனத்தை அடையாளப்படுத்தும் சான்றாதாரங்களை தன்னகத்தே கொண்டு காணப்படுவது யாழ்ப்பாணமாகும். தனித்துவமான தமிழ் மொழியுடன் பண்பாடு மற்றும் சடங்குகள் பாரம்பரியம் என்பனவும் தமிழினத்திற்கு உள்ளன. யாழ்ப்பாணத் தமிழர்களால் காரணகாரியத் தொடர்புடன் கூடிய சடங்குகள், சம்பிரதாயங்கள் காலம் காலமாய்ப் பேணப்பட்டு வருகின்றன. ஆயினும் பல்வேறு இனத்தவரின் பண்பாட்டு ஊடுருவல்கள், போர்கள், இடப்பெயர்வுகள், புலப்பெயர்வுகள் ஆகிய காரணங்களினால் இம்மரபுகள் திரிபடையக்கூடிய அல்லது கைவிடப்படக்கூடிய அபாயம் எழுந்துள்ளது. தொழில்நுட்பமாற்றங்கள், மேலைத்தேய பழக்க வழக்கங்களின் பெருவிருப்பு, புறச்சுழல்கள் என்பன வேண்டப்படாத பண்பாட்டு மாற்றத்திற்கு

எம்மை இட்டுச் செல்கின்றன. வீடுகளிலும், ஆலயங்களிலும் நடாத்தப் பட்டு வந்த திருமணம் மற்றும் பூப்புனித நீராட்டு விழா முதலான புனிதச் சடங்குகளும் பிறந்தநாள் கொண்டாட்டங்களும் இன்று பொது மண்டபங்களில் நடாத்தப்படுகின்ற கேளிக்கைகள் நிறைந்த கொண்டாட்டங்களாக மாறிவருகின்றன. முன்பொரு காலத்தில் புனிதச் சடங்குகளிலும் மரணச் சடங்கிலும் மதகுருவிற்கு கொடுக்கப்பட்டு வந்த முக்கியத்துவம் இன்று படப்பிடிப்பாளருக்கு வழங்கப்படுகிறது. சாஸ்திர விதிகள், நம்பிக்கைகள் என்பவற்றிற்கு முக்கியத்துவம் கொடுத்து முன் கூட்டியே தீர்மானிக்கப்பட்ட புனித சடங்குகளின் நேர காலம் இன்று படப்பிடிப்பாளரின் தேவை கருதி மாற்றப்படுகிறது. இந்த மாற்றங்களுக்குப் பின்புலமாக மேற்கத்தேய கலாசாரத்தின் மீதுள்ள பற்றுதல் முக்கிய காரணமாக அமைந்துள்ளது.

பண்பாடு அல்லது மரபுரிமை என்பது நிலையாக நீர் தேங்கி நிற்கும் குளமல்ல. அது பாய்ந்தோடும் அருவி. பண்பாடு என்பது கால மாற்றம், கல்வி, பொருளாதாரம், தொழில்நுட்பம், சமூக முனைநிறம் ஆகியவற்றில் ஏற்படும் மாற்றங்கள், வளர்ச்சி என்பவற்றிற்கு ஏற்ப மாறுபடும் தன்மை கொண்டது. இதனால் காலமாற்றத்திற்கு ஏற்ப புதிய பண்பாட்டு மாற்றங்களை ஏற்படுத்தப்பட்டு சடங்கு சம்பிர தாயங்களை கைவிடுவது அல்லது மறந்து விடுவது என்பது அர்த்த மில்லை. அவை ஒரு நாட்டின் அல்லது ஒர் இனத்தின் அடையாள மாகப் பாதுகாக்கப்படுவது அவசியம். இன்று பண்பாட்டில் முன் னேற்றும் அடைந்த நாடுகளுக்குச் செல்லும் போது அந்த நாட்டு மக்களின் பாரம்பரிய பண்பாட்டு அம்சங்கள் தோன்றி வளர்ந்த வர லாறு பல வழிகளில் பாதுகாக்கப்பட்டு உலக மக்களின் பார்வைக்கு காட்சிப்படுத்தப்பட்டுள்ளதைக் காணலாம். அவற்றில் இருந்து வரலாற்றையும், பண்பாட்டையும் அறிந்து கொள்ள முடிகிறது.

கடந்த நான்கு தசாப்த காலத்தில் யாழ்ப்பாணத்திற்குள் மாறிமாறி ஏற்பட்ட இடப்பெயர்வுகள் தனிமனிதனதும் குடும்பத்தினதும் உயிரைப் பாதுகாப்பதற்கு அப்பால் தனிமனிதனுடைய உடமைகளை பாதுகாப்பதற்கான வாய்ப்புக்கள் அருகியே காணப்பட்டன. இதனால் அம்மக்கள் மீண்டும் தமது இருப்பிடங்கள் திரும்பிய போது தமது வாழ்வியலின் பல அடையாளங்களை தொலைத்து விட்டவர்களா கவே வாழுவேண்டி ஏற்பட்டது. இந்நிலையில் பழமையான பண்பாட்டு அடையாளங்களுக்குப் பதிலாக அரச நிறுவனங்களும், தொண்டு நிறுவனங்களும் வழங்கிய புதிய பண்பாட்டு அம்சங்களையே தமது

வாழ்வோடு இணைத்துக் கொள்ளத் தொடங்கினர். இதனால் தான் எமது பாரம்பரிய கிராமியச் சடங்குகளும் நம்பிக்கைகளும் இன்று மாற்றமடைந்து எதிர்காலச் சந்ததியினரால் அதிசய அம்சமாக பார்க்கும் நிலை உருவாகியுள்ளது. ஆனால் யாழ்ப்பாண மக்கள் இடப் பெயர்வினாலும் பிற காரணங்களினாலும் தொட்டுணரக்கூடிய மரபுரி மைச் (Tangible Heritage) சின்னங்களை தொலைத்துவிட்டாலும் கூட தொட்டுணரமுடியாத மரபுரிமை (Intangible Heritage) அம்சங்களை இன்றும் பின்பற்றி வருவது தமது பாரம்பரிய பண்பாட்டிலிருந்து முற்றாக மாறவில்லையென்பதை எடுத்துக்கொட்டுகின்றது. இந்நிலையில் எமது தொட்டுணரமுடியாத (Intangible) பாரம்பரிய கிராமியச் சடங்குகள், சம்பிரதாயங்கள் ஆகியவற்றை கண்ட நிந்து ஆராய்ந்து அவற்றை ஆவணப்படுத்தி நாம் எதிர்காலச் சந்ததிக்கு கொடுக்கின்ற அதேநேரத்தில் தொடர்ந்தும் எமது வாழ்வியலோடு நல்ல அம்சங்களை இணைத்துக் கொள்வதற்கும் எதிர்காலச் சந்ததியினர் பாரம்பரிய கிராமியச் சடங்குகளின் நன்மைகளை தெரிந்துகொள்வதற்கும் அம்மரபுகளை பாதுகாப்பதற்கும் ஆக்கழூர்வ நடவடிக்கைகள் எடுப்பது அவசியமாகும்.

தென்னிலங்கையைப் பொறுத்தவரை சிங்கள மக்களினது பாரம்பரிய பண்பாட்டு வரலாறு பெளத்த மத்துடன் பின்னிப் பிணைந்து இருப்பதால் மதத்துக்கு கொடுக்கப்படுகின்ற மதிப்பு பாரம்பரிய மரபுகளுக்கும் கொடுக்கப்படுகின்றது. அதற்கு அப்பால் அவர்களின் பாரம்பரிய சமூகம், குடும்ப நிறுவனம், குடும்ப உறவுமுறை, பழக்க வழக்கங்கள், உணவுமுறைகள், பாரம்பரிய உடைகள், பயன்பாட்டுப் பொருட்கள், நாட்டுப்புறவாழ்வியல் அம்சங்கள், கிராமியக்கலைகள் என்பன மீள்உருவாக்கம் செய்யப்பட்டு கலாசார சுற்றுலா ஊடாக உள்நாட்டிலும் வெளிநாட்டிலும் பரப்பபடுகின்றன. அவை ஒனி, ஒலி வடிவில் ஆவணப்படுத்தப்பட்டு இருப்பதுடன் அவற்றிற்கென பிரதேசங்கள்தோறும் அருங்காட்சியகங்களும் அமைக்கப்பட்டுள்ளன. இதனால் இலங்கை வரும் வெளிநாட்டவர்களுக்கு சிங்கள மக்களின் பாரம்பரிய அம்சங்களை இலகுவாக புரிந்து கொள்ள முடிகிறது. மேலும் அங்கு ஒவ்வொரு வட்டாரத்தினதும் மரபுரிமைகள் பாடசாலை மட்டத்தில் பேணப்பட்டு வருகின்றன. அவற்றை பேணுவதற்கான விழிப்புணர்வுகளும் அவற்றினை நடைமுறைப்படுத்துவதற்கான வசதி களும் அரசினாலே வழங்கப்படுகின்றன.

எனவே மேற்குறிப்பிட்ட முறைகளை நாமும் பின்பற்றி தொடர்ந்தும்

எமது வாழ்வியலோடு நல்ல அம்சங்களை இணைத்துக்கொண்டு எமது பார்ம்பரிய தொட்டுணரமுடியாத (Intangible) கிராமியச் சடங்கு களை கண்டறிந்து, ஆராய்ந்து அவற்றை ஆவணப்படுத்தி, பேணு வதற்கான நடவடிக்கைகளை முன்னெடுக்கின்ற போது வெளிச்சத் திற்கு வராத பல தொட்டுணர முடியாத பார்ம்பரிய சடங்குகளின் காரண காரியங்களையும் இனங்கண்டறியப்படுவதோடு அவற்றை எதிர்காலச் சந்ததியினர் அறிந்துகொள்வதோடு தொடர்ந்தும் அவை பேணப்படுவதற்கும் சந்தர்ப்பமாக அமையும் என நம்புகிறேன். இதனால் எமது பார்ம்பரிய தொட்டுணரமுடியாத சடங்குகள் கால வெள்ளத்தில் கரையாது கட்டிக்காக்கப்படும்.

உசாத்துணை நூல்கள்

1. சிவலிங்கராஜா,சி.,(2015), யாழ்ப்பாணப்பண்பாடு - மறந்தவை யும் மறைந்தவையும், குமரன் பதிப்பகம், கொழும்பு.
 2. புஸ்பரட்னம்,ப.,(2017), ஈழத்தமிழர் மரபுரிமை அடையாளங்கள், தமிழ்க் கல்விச்சேவை சுவின்சர்லாந்து.
 3. குமாரவட்சேல்,இ.,(2014), சைவத்தமிழ் திருமணங்கள் - ஓர்கையேடு, யாழ்ப்பாணம்.
 4. கிருஷ்ணராஜா.சோ.,(2001),பண்பாடு:சமூக மெய்யியல் நோக்கு, குமரன் புத்தக இல்லம், கொழும்பு.
 5. சிவத்தம்பி.கா,(2000), யாழ்ப்பாணம்: சமூகம்,பண்பாடு, கருத்து நிலை, குமரன் புத்தக இல்லம்,கொழும்பு.
 6. விசாகருபன்,கி.,(2006),“யாழ்ப்பாணத்தமிழரிடையே வழங்கும் நாட்டுப்புற நம்பிக்கைகள்”,
 7. யாழ்ப்பாணம் மொழியும் வாழ்வும் ஓர் அறிமுகக்கையேடு, (தொ.ஆ.) மனோன்மணி சண்முக தாஸ்,இருநாதன் மயில்வாகனம், கோகுலம் வெளியீடு.
 8. வையாபுரிப்பிள்ளை.எஸ்.,(1949),தமிழ் பண்பாடு, தமிழ் புத்தகாலயம், சென்னை.
 9. Cowell,F.R.,(1959),Culture in Private and Public Life,London.
 10. Fox.R.,(1962),kinship&Marriage,Cambridge.
- Ragupathy, P.,(1987), Early Settlements in Jaffna: An Archaeological Survey, Madras.

யாழ்ப்பாணத்து ஆடை அணிகலங்களும் பின் காலனியச் சூழலும்

தி.செல்வமனோகரன்
விரிவுரையாளர்
சைவசித்தாந்தம்
யாழ்ப்பாணப்பல்கலைக்கழகம்.

தமிழகத்திற்கு அப்பால் தனித்துவமான அடையாளங்களுடனும் நீண்ட வரலாற்றுப் பாரம்பரியத்துடனும் தமிழர்கள் தமக்கான நானுாறு வருட தனித்த அரசாட்சியைக் கொண்டிருந்த தேசமுமாக ஈழநாடு திகழ்கிறது. ஈழத்தின் சென்னி யாழ்ப்பாணம் எனகிறார் நவாலியூர் சோமசுந்தரப்புலவர். யாழ்ப்பாண இராச்சியம் ஈழத்தவர்களின் தமிழ் அடையாளமாகத் திகழ்கின்றது. யாழ்ப்பாணம் ஒரு மணற்றி: மலை யும் காடும் ஆறும் இல்லாத சமதரையான தேசம்: தொண்டமனாறு எனும் உப்பாறும் எப்போதும் அடிசுடும் வழுக்கியாறும் மட்டுமே இங்குண்டு,

மப்பின்றிக் காலமழை காணா மண்ணிலே
சப்பாத்தி முள்ளும் சரியாய் விளையாது
ஏர் ஏறாது, காளை இழுக்காது
எனினும் அந்தப்
பாறை பிளந்து பயன் விளைப்பான்
என் ஊரான்

.....
சேரந்தவற்றை
முற்றும் சிதறவைக்கும் வானத்தைப்
பார்த்தயர்ந்து நிற்கும் பழக்கமற்றோன்
வாழி, அவன்
எண்டு முதலிலிருந்தும் முன்னேறுதற்கு
மீண்டும் தொடங்கும் மிடுக்கு,

எனும் ஈழத்து மஹாகவியின் வரிகள் இத்தேசத்தின் வாழ்வியல், பண்பாட்டுச் சூழல்களை தெளிவுறுத்துகின்றது. அந்தவகையில் இப்பிரதேசம் தனக்கான தனித்த தொன்மக் கதைகளையும் வரலாறு, கலை, கலாசாரம், பண்பாடு, அரசியல், பொருளியல், சமயவியல்,

தத்துவவியல், மற்றும் வழக்காறுகள் எனத் தனித்த அடையாளங்களையும் உடைய தமிழர் நிலம் ஆகும். இக்கட்டுரை இதன் கலாசார கூறுகளில் ஆடை மற்றும் அணிகலன்கள் என்பவற்றைப் பின்காலனியச்சுழலில் வைத்து ஆய்வுக்குட்படுத்துகிறது.

ஆஸ்பாதி ஆடைபாதி, ஆடையில்லாதவன் அரைமனிதன், போன்ற பல பழமொழிகள் ஆடைசார்ந்து தமிழர் கொண்டிருக்கும் தொன்மையான கருத்தியல்களை புலப்படுத்தி நிற்கின்றன. பண்டையகால மனிதர்கள் அம்மண்மாகத் திரிந்தனரெனினும் நாகரிக வளர்ச்சிக் காலத்தில் கீழாடை அணியத்தலைப்பட்டனர். எலும்பு, மலர், சங்கு உள்ளிட்ட வன்மை அல்லது மென்மை எனும் பண்புகளை உடைய பொருட்களால் உச்சியிலிருந்து பாதம் வரை அணிகலன்களாக அணிந்து கொண்டனர்.

யாழிப்பாண இராட்சிய காலத்தில் அரையில் (இடுப்பில்) ஆடையணியும் பழக்கம் இருந்தது. மேலாடை அணிவதில்லை. மன்னர், பிராமணர், நிலப்பிரபுகள், உள்ளிட்ட மேட்டுக்குடி ஆண்களும் பெண்களும் மட்டும் மேலாடை அல்லது மேற்றுண்டு அணியும் பழக்கம் காணப்பட்டுள்ளது. சாதிய, பொருளாதார அதிகார அடுக்கமைவுகளுக்கு அமைய ஆடை அல்லது துணியின் தரத்தில் வேறுபாடு காணப்பட்டுள்ளது.

அந்நியர்களான போர்த்துக்கேயர், ஓல்லாந்தர், ஆங்கிலேயர் என போர் ஈழதேசத்தை தம் அதிகாரத்துக்கு உட்படுத்தி ஆண்ட காலம் காலனித்துவ காலம் ஆகும். இக்காலனித்துவத்தின் ஆரம்ப காலகட்டங்களில் பழைய முறையே பின்பற்றப்பட்டு வந்துள்ளது. ஓல்லாந்தர், ஆங்கிலேய ஆட்சிக்காலத்தில் யாழிப்பாணத்து சுதேச ஆண்கள் தோளில் துண்டும் தலையில் தலைப்பாகையும் அணியும் வழக்கத் தைக் கொண்டிருந்துள்ளனர். இதனை,

“கன்மார்க்க நெஞ்சம் சிறுவை தலைப்பாவில்
கட்டுவித்தனர் ஞானப்பெண்ணே” (பா.29)

“தமிழுந் தெரியாது பாலையும் தெரியாது
சட்டை தலைப்பா தெரியும் வடிவாக” (பா.101)

எனும் உத்தியோக லட்சணகும்மி வரிகளின் ஊடாக அறிய முடிகிறது.

பொதுவில் ஆடைகளை ஆண்களுக்கானது, பெண்களுக்கானது, குழந்தைகளுக்கானது எனப்பாகுபடுத்தலாம். காலனித்துவ கால ஆண்களில் உயர்குடியினர் குறிப்பாக படித்த - உத்தியோகம் பார்ப்ப வர்கள் வேட்டி அல்லது நீளக்காற்சட்டை, மேலாடை, தலைப்பாகை போன்றவற்றையும் சப்பாத்து, போன்ற காலனிகளையும் அணிந்தனர். சி.வை.தாமோதரம்பிள்ளை, சேர்.பொன்.இராமநாதன் போன்றோரின் உருவங்கள் இதற்குச் சான்றாகின்றன. சாதாரண குடியைச் சேர்ந்த ஆண்கள் வேட்டி, சால்வை, (துண்டு) அணிந்தனர். சால்வையே தலைப்பாகையாகவும் கட்டப்பட்டது. உயர்சாதியினர் முன் ஏனை யோர் சால்வையை இடுப்பில் கட்டுவேர். அல்லது கக்கத்துள் வைத்து நிற்பர். அரச அதிகாரிகள் முன்னும் இச்செயற்பாடுகள் நிகழ்தேறின. தோளில் போடுவதோ தலையில் கட்டுவதோ இல்லை. இது அதிகார வர்க்கத்தின் முன்னான பணிவாகக் (அடிமைத்தனம்) கருதப்பட்டது. அதேவேளை உயர்சாதியினர்ல்லாத வசதி படைத்த படித்த ஆண்கள் காலனித்துவ கால ஆடையணிகலன்களை அணிந்தமையும் குறிப் பிடத்தக்கது. வேட்டியின் நீளம், நான்கு முழும், எட்டு முழும் ஆக இருந்தன. சால்வைகள் நான்கு முழும் அதனிலும் நீளம் குறைந் தவையாகக் காணப்பட்டன. அன்றாட வேட்டி பருத்தியாலும் மங்கள நிகழ்வுகளுக்கான வேட்டி பட்டாலும் நெம்யப்பட்டன. தமிழகத்து பாரதி சுதேச, விதேச கலப்புருவான காலனித்துவ ஆடைக் கலாசாரத் திற்கு அடையாளம் ஆவான். ஆண்களில் பெரும்பாலானவர்கள் குடுமி வைத்திருத்தனர். சிலர் கிராப்பு வெட்டியிருந்தனர்.

பெண்களில் சிறுமிகள் பாவாடை, சட்டை அணிந்தனர். சிலர் வீடுகளில் ஆண் சிறுவர்கள் போல் கீழாடை மட்டும் அணிந்துள்ளனர். பருவமடைந்த பெண்கள் குறுக்குக்கட்டு அணிவர். உயர்சாதியினர் குறுக்குக்கட்டி அதன் ஒரு முனைப்பகுதியை தோளில் "மாராப்பாகப்" போட்டிருப்பார். பிற்காலத்தில் உயர் வர்க்கத்தினர் மேற்சட்டை (இரவிக்கை) அணியும் வழக்கத்தை கொண்டிருந்தனர். இருபதாம் நாற்றாண்டின் பிற்பகுதிவரை (எண்பதுகள்) குறுக்குக் கட்டும் வழக்கம் உயர்சாதியினர்ல்லாதவரிடம் காணப்பட்டுள்ளது. தாலி, சங்கலி, தோடு, அணியும் பழக்கங்கள் காணப்படுகின்றன. இவற்றோடு உயர்குடியினர் அட்டியல், மார்புப்பதக்கம், வைரக்கல் பதித்த மூக் குத்தி, தோடு மற்றும் வெள்ளியாலான கார்சங்கிலி, மோதிரம், போன்ற அணிகலங்களை அணிந்துள்ளனர். பெண்களின் கல்வியறிவு வளர்ச்சி, அரச உத்தியோகம் போன்றன பெண் - சாதியம் - முதலான

கணிப்புக்களில் உடைப்பை ஏற்படுத்தி அவர்களிடையே ஆடை அணிகலங்கள் அணிவதில் சமத்துவத்தை ஏற்படுத்தியது.

ஆடைகளை நெய்பவர்கள் நெசவாளர் எனப்பட்டனர். பிற்காலத் தில் பறைசாற்றுவோரும் இத்தொழில் ஈடுபட்டமையை அறியமுடிகிறது. குறிப்பாக துணிகளுக்கு சாயம் பூசும் தொழிலை அவர்கள் மேற்கொண்டுள்ளனர். இது தமிழகத்திலும் காணப்பட்டுள்ளது. (பரம சிவன் 2001:41,42) கல்வியறிவு, பொருளாதார மேம்பாடு போன்றவற் றிலும் சாதிய மேனிலையாக்க மனோநிலைகளாலும் இத்தொழில்கள் அருகத்தொடங்கி இலங்கையின் சுதந்திர பொருளாதாரக் கொள்கையின் வழி இவை அருகிவிட்டன. நவீன தொழில்நுட்பத்தின் வழி சாதிய மற்ற ஆடைகளைத் தைத்தல் தொழிலே இன்று காணப்படுகின்றது. அணிகலங்களைச் செய்வோர் தட்டார் அல்லது பொற்கொலலர் எனப்பட்டனர். இதுவே சாதியம் கடந்த தொழிலாக மாறியுள்ளது.

அணிகலங்கள் சாதி மதத்தைக் குறிப்பனவாக இருந்துள்ளன. அம்மன் தாலி, சிலுவைத்தாலி, என்பன இதற்கு உதாரணங்களாகின்றன. தாலி அமைப்பு முறையில் சாதியம் செல்வாக்குச் செலுத்திய போதிலும் அது யாழ்ப்பாணத்தில் அருகிவிட்டது. பிள்ளைத்தாலி, அம்மன்தாலி, கிருஷ்ணதாலி, ஏற்றைக்கொம்பு, குண்டு, லிங்கம், புலிப்பல், சிவ, புரா உள்ளிட்ட பன்னிருவகைத்தாலிகள் காணப்பட்டுள்ளன. காலனித்துவத்தில் உருவான தாலியே சிலுவை அல்லது குருச்தாலியாகும். இதனைக் கத்தோலிக்கக் கிறிஸ்தவர்கள் அணிகின்றனர். தமிழர் மரபில் தாலி பெண்ணுக்கு வேலியாகச் சொல்லப் படுகிறது. இது குடும்பச் சொத்தாகும். அந்தஸ்தின் அடையாளமாகவும் கருதப்படுகின்றது. அதேவேளை ஆண் பெண்மீது செலுத்தும் அதிகாரமாகவும் பெண்ணுக்கான அதிகாரத்தின் அடையாளமாகவும் கூறப்படுகின்றது. இது தவிர ஏனைய அணிகலங்களில் சங்கிலியானது முத்துச் சங்கிலி, முறுக்குச் சங்கிலி, பதக்கஞ் சங்கிலி, கைச் சங்கிலி, எனப்பல வகையாக உள்ளது. தாலி போல திருமணத்தின் இன்னொரு அடையாளம் மெட்டி ஆகும். இருபாலர்க்கும் உரியதான் இவ்வாபரணம் பெண்ணுக்கு மட்டுமானதாக மாற்றும் பெற்றுள்ளது கவனிக்கத்தக்கது. குழந்தைகளுக்கு அரைஞான், பஞ்சாயுதம் தாங்கிய சங்கிலி எனபவற்றை அணிவிக்கும் வழக்கம் இன்றும் உண்டு.

பின்காலனிய காலம்

காலனித்துவத்தினின்றும் மீண்ட அல்லது சுதந்திரம் பெற்ற நாடுகள் காலனித்துவம் விட்டுச் சென்ற ஏச்சங்களின் வழியேயே செயற் படத்தொடங்கியது. இலங்கையானது காலனித்துவ பொறிமுறை வழி உருவான சட்டம், கல்விமுறை, ஆங்கிலப்பயன்பாடு ஆடை அணி கலங்கள், உணவு, பொருளாதாரம், அரசமைப்பியல் உள்ளிட்ட பிரதான அமசங்களில் இருந்து விடுபடாது அதனை மேலும் மேலும் வளர்த்தெடுத்துச் சென்றது. இது எல்லா காலனித்துவ நாடுகளுக்கும் பொருந்தும். இந்நிலைப்பாட்டின் வழி உருவானதே பின்காலனித்துவம் ஆகும்.

குறித்த நிலத்தின் பூர்வீக மக்களை நாகரிகப்படுத்தல் என்ற போர்வையில் மேலைத்தேய காலனித்துவவாதிகள் அவர்களின் கதேச மரபுகள், பண்பாட்டமசங்கள், அறிவியல், கலைகள் உள்ளிட்ட தனித்துவ அடையாளங்களை அழித்து தமது அல்லது தாம் விரும்பிய அடையாளங்களை அவர்களில் ஏற்படுத்தினர். அவற்றில் கவர்ச்சியை ஏற்படுத்தினர். (பனுவல்: 2005: 127 - 161) அதன் வழி உந்தப் பெற்ற மக்கள் ஆங்கிலக்கல்வி, அரசு உத்தியோகம் மேலைத்தேய ஆடை, அணிகலன்கள், வீடுகள், பழக்க வழக்கங்கள், உணவு உள்ளிட்ட பல்வேறு விடயங்களை தமதாக்கி வாழுத்தலைப்பட்டனர். காலனித்துவத்தின் பரிசுகளான கருத்துக்கள் வாழ்க்கை முறைகள் என்பனவே மேலானவை, சிறந்தவை அவற்றைப் பின்பற்றுதலே எம்மை மேனிலையாக்கம் பெற்றசெய்யும் என்ற நம்பிக்கை வலுப்படலாயிற்று. அது காலனித்துவவாதிகளுக்கு வெற்றியாக அமைந்த அதேவேளை சுதேச அடையாளங்கள் காலனித்துவவாதிகள் மேற்படி சுதேசிகளாலும் விரும்பியும் விரும்பாமலும் மாற்றத்துக்குட்படுத்தப்பட்டன அல்லது கைவிடப்பட்டன.

ஒரு கட்டத்தில் சுதேச அறிஞர் சிலர் இதற்கு மாறாக விழிப்பு நிலையடைந்து சுதேச அரசியல் நிலைப்பாட்டை எடுத்தனர். தேசிய வாதத்தை முன்வைத்தனர். அத்தேசியவாதம் மரபுரிமை மீட்பாகவும் தன் பாரம்பரியத்தை மீட்டுருச் செய்யவதாகவே முன்வைக்கப்பட்டது. காலனித்துவ நீக்கமே தேசியவாதத்தின் அடிப்படை, ஆனால் அதுவே மறுதலையாக பின்காலனிய உருவாக்கத்துக்குக் காரணமுமாயிற்று. (பனுவல் 2005 127 - 165) காலனிய அநாகரிகத்தம்பாலா, ஆறுமுக நாவலர், சித்திலெப்பை போன்றோராலும் அவர்களின் வழித் தோன்றல்களாலும் முன்னெடுக்கப்பட்டன. ஆயினும் இராமநாதன் போன-

நோர் இலங்கைத் தேசியத்தை (ஒன்றுபட்ட தேசியம் அல்லது இலங்கை) முன்வைத்தனர். குறிப்பாக சுதந்திர இலங்கையின் செயற் பாடுகளில் ஒருமித்த இலங்கைத் தேசியமரபு காணாமல் போயிற்று. தனிச்சிங்களச்சட்டம், உள்ளிட்ட செயற்பாடுகள் பிரிநிலையான என்னக் கருக்களைத் தந்தன.

காலனித்துவம் தந்த அரசியல், பொருளாதார பண்பாட்டுக்களுகள், கல்வி, உள்ளிட்ட விடயங்கள் இலங்கையரசாலும் வளர்த்துக்கூடுக் கப்பட்டது. காலனித்துவவாதிகளில் நேரடி ஆட்சி இல்லாத போதிலும் கலாசார அரசியல், பொருளாதார உள்ளிட்ட ஆதிக்கம் மேலும் மேலும் வளர்நிலை பெற்று பின்காலனித்தும் உருவாயிற்று. சுதந்திர பொருளாதாரக் கொள்கை சுதேச விவசாய, கைத்தொழிற் செயற்பாடு களை சிதைத்ததோடு அரச மற்றும் வெளிநாட்டு வேலை வாய்ப்புக் கான மனிதர்களை உற்பத்தி செய்தது. சுயபாஷாக்கல்வி அறிமுக மானாலும் அதன் வழியான உற்பத்தியும் மேலைதேசத்தின் சாய வையே கொண்டிருந்தது.

பின்காலனித்துவத்தின் தொடக்கத்தில் காலனித்துவ நீட்சிகாணப் பட்ட போதும் சினிமாவின் வருகை செல்வாக்கு, வெளிநாட்டு வேலை வாய்ப்பு அதன்வழி உருவான திமர் பொருளாதார வசதி என்பன மேலைத்தேச வாழ்வியலையும் கலப்புரு கலாசாரத்தையும் அறிமுகம் செய்கிறது. மேட்டுக்குடி - பணக்கார வாழ்க்கை முறையை அவாவுங்ச செய்தது. இலங்கையில் ஏற்பட்ட யுத்தச் சூழல் யாழ்ப்பாண இளைய தலைமுறையினர் பவள நாட்டைவிட்டு வெளியேற உதவுகிறது. வெளிநாட்டுப்பணமும் வாழ்க்கைமுறையும் யாழ்ப்பாணத்தின் புதிய மேட்டுமையை உருவாக்குகிறது. வர்க்க வேறுபாடு அற்ற அணிகலன்களை அணியும் சூழலை உருவாக்கியது. சேலை, சட்டை, பாவாடை என அணிந்த யாழ்ப்பாணப் பெண்கள், நாகரிகம் எனக் கரு தப்பட்ட மேலைத்தேய ஜீன்ஸ், ரீசேட், ஸ்சோட் ஸ் ஆடைகளுக்கும் பிளாஸ்ரிக் அபரணங்களுக்கும் மாற்ற தலைப்பட்டனர். ஆடைக் கேஞ்ச நிறத்தில் அதேவேளை குறைந்த விலையில் பிளாஸ்ரிக் மற்றும் கவரிங் அபரணங்களைப் பெறக்கூடிய சூழல் இதற்குப் பெரி தும் உதவிற்று. காலனித்துவத்தின் வழியே பின்காலனியச் சூழலில் ஆண்கள் ஜீன்ஸ், சேட், ரீசேட், கோட், ரை, சப்பாத்து அணிதலும், காலவோட்டத்தில் பெண்கள் பஞ்சாபி, ரொப், லெக்கின்ஸ் எனப் பற்பல வகையான ஆடைகளை அணிந்து வருகின்றனர். கலாசார நிகழ்வுகளில் அதை ஒத்த ஆடைகளை (வேட்டி - ஓட்டுவேட்டி,

சேலை -ரெடிமெட் ஓட்டுசேலை) அணியும் வழக்கம் ஏற்பட்டுள்ளது. தங்க ஆபரணங்களின் பயன்பாடு குறைந்து வருகின்றது. திருமணத் தில் ஆண்கள் வேட்டி, சட்டைக்குப்பதிலாக குர்தாவையும் பெண்கள் சேலைக்குப் பதிலாக லெகங்காவையும் அணியும் வழக்கம் பெருகி வருகின்றது. பதிவுத்திருமணங்கள் மற்றுமுழுதாக மேலைத்தேச கலாசாரத்தையே பிரதிபலிக்கின்றன.

பின்காலனிய கால பெண்ணியவாதக் கருத்துநிலைகள் தாலி மற்றும் நகைகள் மீதான ஈடுபாடு குறையப் பிரதான காரணங்கள் ஆகின்றன. மேலும் தனியாள் பாதுகாப்பு பொருளாதாரம், மற்றும் நாகரிகம் போன்றன தங்க ஆபரணப் பயன்பாடுகளும் குறைந்து விட்டன. பிளாஸ்ரிக், கவரிங் ஆபரணங்களின் மீது ஈடுபாட்டை ஏற்படுத்தி விட்டன. நாகரிகம் எனும் வகையில் காதில் பல தோடுகள் அனிதல், ஆண்கள் ஒற்றைக் காதில் தோடனிதல் உள்ளிட்ட வழக்கம் சினிமா விள் வழி நுழைந்துள்ளன.

ஆயினும் பாரம்பரிய ஆடை ஆபரணங்கள் மற்றுமுழுதாக யாழ்ப்பாணத்தார் மறந்துவிடவில்லை. திருமணம், மரணச்சடங்கு, சமய வைவங்களில் பாரம்பரிய ஆடை ஆபரணங்கள் அணியப் பட்டுவருகின்றன. அரச உத்தியோகத்திலும் கலாசார துறையிலும் உள்ள பெண்கள், ஆசிரியைகளும் இன்னும் சேலையே அணிந்து வருகின்றனர். சேலையின் கொசுவும் வைத்து அணியும் முறையே காணப்படுகின்றது. பண்டைய தட்டுப்பு முதலான சேலை கட்டு முறைகள் (ஏறத்தாழ 12 முறைகள்) இன்று அருகிவிட்டன. கிராமங்களில் உள்ள முதாட்டிகள் சிலரே அம்முறைகளில் சேலை அணிகின்றார்கள்.

நவீன கல்வி, பொருளாதார, மேலைத்தேய மோகம், சினிமா காட்டும் உலகம், நாகரிக ஈடுபாடு கவர்ச்சி, தொடர்பாடலின் வழி ஏற்பட்ட பல்லின கலாசாரம் கூட்டுக் குடும்பச் சிதைவு, வெறும் ஏட்டுக் கல்வி அல்லது கல்விக் கொள்கையின் உள்ள குறைபாடு என்ப வற்றின் வழி சுதேசிய பண்பாட்டுக்கூருகள் சிதைவுற்று உலகமய மாதலின் பெறுபோல் கறுப்பு நிற மேலைமனிதனாக மாறும் வாய்ப்பே மேலோங்கிக் காணப்படுகின்றது. நாகரிகம், அபிவிருத்தி எனும் பெயராலும் பண்பாட்டு சிதைவு திட்டமிட்டோ அல்லது திட்டமிடாமலோ நிகழ்த்தப்படுகிறது.

முடிவுரை

பின்காலனியச்சுழல் யாழ்ப்பாணத் தமிழர்களின் முற்று முழு தான் சுதேச அடையாளச் சிதைவுக்கு ஏதுவானதாகவுள்ளது. பல்லி னக் கலாசாரத்தின் வழியேயே ஆடை, அணிகலங்கள் வடிவமைக் கப்படுகின்றன. சுதேச அடையாளத்தை இழக்கும் இனம் தன்னிருப் பையும் இழக்கும் அபாயம் உள்ளது. ஆகவே யாழ்ப்பாணத்தவர் தம் சுதேச அடையாளங்களை மீட்டுருவாக்கம் செய்யவும் அவற்றைக் கைக்கொள்ளவும் வேண்டிய தேவை உள்ளது. அதே வேளை அம் மீட்டுருவாக்கம் பின் காலனியத்தின் தளத்தில் அமையாது சுதேசி யத்தின் வழியில் அமைதாகவும் உறுதிப்படுத்தவேண்டும்.

உதவியவை

1. கிருஷ்ணராசா,செ., 1997, நங்கையரின் அணிகலன்கள் யாழ்ப்பாணப் பாரம்பரியம் பற்றிய நுண்கலை ஆய்வு, ஜெயானந்தி, பிழைநிலா, வெளியீடு யாழ்ப்பாணம்
 2. பரமசிவன்,தொ., 2001, பண்பாட்டு அசைவுகள், காலச்சுவடு பதிப்பகம், இந்தியா.
- சஞ்சிகை
1. சனாதனன்,தா (ஆர்)2005, பனுவல், 3வது இதழ், சமூக பண்பாட்டு உயர் கற்கைகளுக்கான கொழும்பு நிறுவனம், கொழும்பு.

யാழ്പ്പാണ്ട് പൻപാട്ടുൻ ചിറപ്പത്തെയാംമാക മടക്കട്ടാക്കക്കല

തിരുമതി. കുമതാ ഉമാകാന്തൻ
ആചിരിയേ,
ധാ/പരിയോവാണ് കല്ലുരി,
സൺടുക്കുമീ

‘സമുക്കമും, സമയമും, നുമ്പിക്കൈ, കലൈപ്പണ്ണപ്പു, തേവൈ പാരമ്പരിയ
നടുമുന്നേകൾ എൻപവർന്തിൻ അടിപ്പത്തെയിലും അവന്നേപ്പ്
പിരതിപലിക്കുമും ഒൻ്റേ കട്ടാക്കക്കലു’

വരലാർപ്പു നോക്കുന്നിലൈയിലും കട്ടാക്കക്കലും എൻ്റവുടൻ നോക്കുപ്പ്
പട്ടാക്കുവും ചുമ്പുവും കട്ടാക്കുവും കട്ടാക്കുവും കട്ടാക്കുവും കട്ടാക്കുവും.
എന്നിലും നവീന പിൻനുവീനു കരുത്തു നിലൈയിലും ഏപ്പട്ട പോക്കുമാറ്റമും
സാതാരാജൻ മക്കളുടൻ ഒൻ്റിഞ്ഞെന്നതു കട്ടാക്കുവും കലൈവരലാറു
ന്റിലും മുക്കിയപ്പെടുത്തപ്പട്ടാണു. അന്തവകൈയിലും കലൈവരലാറ്റിലും
ഉംവാന്കപ്പട്ടവൈയേ വീടുകുളും, മടങ്കുളും ആകുമും.

യാழ്പ്പാണ്ട് വീട്ടുകുളും കട്ടാക്കക്കലുക്കെന്റോരു തനിൽത്തുവമാണു
കലൈപ്പണ്ണപ്പു ഇരുന്തു വന്തുവാണു. ആലയമും വീടു എൻ്റ വാഴ്പിയിലും
ഇരണ്ട്രക്കു കലന്തു ഇരണ്ടു കട്ടാക്കുവാണു ഇടൈവിനെയാക
ഉറുവാൻതേ മടക്കട്ടാക്കക്കലും എൻ്റാലു മികൈയാകാതു.

‘മടമും’ എൻപതു തുறവു വാഴിടമും എൻ്റുനുമും നിലൈയിലേയേ ഇന്തിയാ
ഉപ്പട അണെന്തു നാടുക്കുവാണു പയൻപെടുത്തപ്പട്ടുവാണു. ഇന്തി
യാവിലും ‘മടമും’ എൻപതു ‘ആചിരമും’ എൻപത്തരുകു ഓപ്പാനതാകുമും. അതാ
വതു ചമ്മണ പെണ്ഠതു കീരിശ്ശതവു ചമ്യംകുവാണു മടമും എൻപതു തുറവു
വാഴിടമാകവേ പയൻപെടുത്തപ്പട്ടുവാണു. ആണാലു യാഴ്പ്പാണ്ടത്തിലും
ഈവശമയമും ചാരന്തു അല്ലതു നുമ്പിക്കൈ ചാരന്തു ഒരു പോതു
വെണിയേ മടങ്കും. ഇവൈ തുറവവാഴിടമും എന്നുമും അടിപ്പത്തെയിലും
തോണ്റിവൈയെല്ലാം.

ഇവംവിടത്തിലും ആദ്യമുകനാവലർ ‘മടമും’ ‘സത്തിരമും’ എൻ്റുനുമും ഇരു
പത്തംകുവാണു തരുമും വിണക്കക്കുത്തെപ്പ് പാര്ക്കകലാം.

“മടമാവതു പെരിയോർ താങ്കിയിരുന്തു കല്ലി അനിവു ഒമുക്കമും ചമ
യമും അണെന്തെത്തയുമും വാണിപ്പത്തരുന്നു ഇടമും. മടത്തിലേ ചെപാമും,
പുച്ചു, തിയാനമും, മുതലിയവൈയുമും തിരുമുന്നേകൾ, വേതാകമംങ്കക്കണാം

படித்தல் படிப்பித்தலிற்கும், அதிதிகளிற்கு உணவு (அன்னம்) உடை கொடுப்பதற்குரிய இடமும், இதனை வழங்குவதற்கும் தயாரிப்பவர், ஆசிரியர், பெரியோர், அதிதிகள் தங்குவதற்கும் ஏற்ப விதிப்படி அமைக்கப்பட்ட இடமாகும்”.

“சத்திரமாவது ஞானிகள் துறவிகள் முதலிய பெரியோர்களுக்கும் தொழில் செய்து சீவனஞ் செய்யச் சக்தியில்லாதவர்களாகிய குருடர் முடவர் வியாதியாளர், வயோதிபர், சிறுபிள்ளைகள் என்பவர்களும், வழிப்போக்கர்களும் தங்குவதற்கும் அன்னதானம் வழங்குவதற்குரிய இடமாகும்”.

இதன்படி ‘மடம்’ என்பது சமயம் சார்ந்ததுமான செயற்பாட்டிற்குரிய இடமாகவும், சத்திரமாவது சமயம் சாரா தங்கு மிடம் எனும் செயற்பாடு பற்றிய இடமாகவும் கொள்ளப்பட்டுள்ள மையை அவதானிக்கலாம். இவை யாழ்ப்பாண மடங்களுக்கான மிகச் சரியான அர்த்தப்பாடாக அமையாவிட்டாலும் ஓரளவு கிட்டிய அர்த்ததைத் தருகின்றது.

யாழ்ப்பாணத்து மடங்கள் அறிவு, சமயம் என்பவற்றை வளர்க்கும் இடமாகவும் சமய நம்பிக்கையின் அடிப்படையில் எழுந்தனவாகவும் காணப்பட்ட அதேவேளை அவை சமூகத் தேவைகளையும் நிறைவு செய்தன. எனினும் துறவு வாழிடமாகப் பயன்படுத்தப்படவேயில்லை என்பதல்ல. இந்தியாவுடனே அல்லது பொதுமக்களுடன் போன்ற சமயங்களோடு ஒப்பிடுகையில் யாழ்ப்பாணத்து மடங்கள் துறவுவாழிடங்களாக உருவாகவில்லை என்பதே உண்மை.

பொதுவாக மக்களின் சமயப் பழக்கவழக்க பாரம்பிய நடைமுறைகள் அரசியல் பொருளாதாரம் காலநிலை என்பவற்றின் அடிப்படையில் எழுவனவே கட்டடக்கலை. மடக்கட்டடக்கலையின் தோற்றுத் திலே இந்த நடைமுறைகள் மிகவும் காத்திரமாகச் செல்வாக்குச் செலுத்தியுள்ளன.

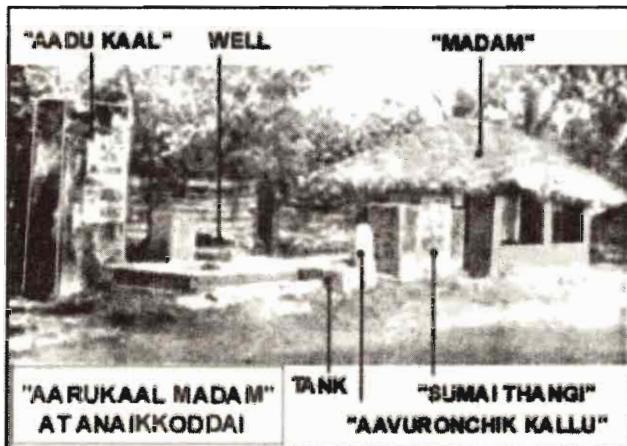
மக்களின் தேவை, புவியியல், காலநிலை, சமயம் / சமய நம் பிக்கை, தத்துவார்த்தம், பழக்கவழக்க நடைமுறைகள், அரசியல், பொருளாதாரம், தொழில்நுட்பம் என்பவை மடக்கட்டடக்கலையின் தோற்றுத்தில் மிகவும் செல்வாக்குச் செலுத்தியுள்ளன.

அடிப்படையில் மனிதன் ஓரிடத்தில் இருந்து இன்னோரிடத்திற்கு நகர்ந்து செல்லும் போது மனிதன் வெய்யில், மழையிலிருந்து ஒதுங்க வும், களைப்பைப் போக்கவும், மரநிழலைப் பயன்படுத்தினான். தனது தாகம் தணிப்பதற்கு நீர் நிலைகளைத் தேடினான். இத்தேவையைப் பூர்த்தி செய்யும் பொருட்டு உருவானதே மடங்கள்.

முதலில் வாகன வசதி குறைந்த காலத்தில் கால் நடையாகவும், வண்டில் மாடுகட்டியும்தான் பிரயாணம் செய்தனர். அவ்வாறு செல்லும் போது வீதியோரங்களில் தாம் இளைப்பாறுவது மட்டுமன்றி கால்நடைகளையும் இளைப்பாற்றிச் செல்லக் கூடிய தேவையையும் நிறைவு செய்யும் பொருட்டு உருவானதே அடிப்படையில் மடங்கள்.

மடங்களின் கட்டடவியல் ரீதியான அடிப்படைக் கூறுகள்

1. சுமைதாங்கிக்கல்
2. ஆவுரஞ்சிக்கல்
3. கேணி/கிணறு/குளம்
4. நீர்த்தொட்டி
5. உயர் திண்ணை
6. அடர்ந்தமரம்

இவ் அடிப்படைக் கூறுகள் எமது யாழ்ப்பாணத்து தமிழர் பண்பாட்டை உலகுக்கு எடுத்து கூறுவனவாக உள்ளன.

1. சுமைதாங்கிக்கல் / உயர்ந்த திண்ணை

கால் நடையாக வருவோர் தமது தோளிலோ அல்லது தலையிலோ சுமந்து வரும் பொருள்களை இன்னொருவர் உதவியின்றி இறக்கி வைக்கவும் இளைப்பாறிய பின் தூக்கிச் செல்லவும் ஏற்றவகையில் அமைக்கப்பட்டதே சுமைதாங்கிக்கல் / மடத்தின் உயர்ந்த திண்ணை.

உயர்ந்த திண்ணை - வண்டில் மாடு கட்டி வருவோர், நெல்லுப்போன்ற மூடையாக பொருள்களை ஏற்றிச் செல்வோர் அப்பொருட்களை இறக்கத்தக்கவகையில் அமையப் பெற்றதே மடத்தின் உயர்ந்த திண்ணை. இவ்வாறு இறக்கப்பட்ட பொருட்களை சில நாள் பாதுாகாத்து / சேமித்து வைத்து ஏற்றுவதற்கு உதவியாக அமையப்பெற்றது “கிட்டங்கி”. இது உயர்ந்த திண்ணையையும், 3 பக்கம் அடைக்கப்பட்ட பகுதியையும் கொண்டிருக்கும். இது துறைமுகப்பகுதிகளில் பெரும்பாலும் காணப்படும்.

இந்த சுமைதாங்கிக் கல்லின் உருவாக்கத்திற்குப் பின்னால் தழி மூர் தம் நம்பிக்கையுண்டு. கர்ப்பினித்தாய்மார் யாராவது இறந்துவிட

டால், அப்பெண் தனது வயிற்றுச்சுமையை இறக்கி வைக்காது இறந்துவிட்டால் அவளது அச்சுமையை இறக்க வேண்டும். இல்லை யேல் அவ்விரு ஆண்மாவும் அலைந்து திரியும் எனும் முடநம்பிக் கையை மாற்றியமைத்து இன்னொருவர் சுமையை இறக்க உதவியாக சுமைதாங்கிக் கல்லை உருவாக்குதல் எனும் நம்பிக்கையாக மாற்றி ஸ்ர். எமது சமூகத்தின் முடநம்பிக்கை இன்னொருவர் தேவையை நிறைவு செய்யும் நல்ல காரியமாக மாற்றப்படுகின்றது.

இந்த வகையில் சுமைதாங்கிக் கல் மட்டுமென்றி இவ்வாறான நம் பிக்கையின் அடிப்படையில் இளைப்பாற்று மடங்களும் உருவாகின. இதனால் இளைப்பாற்று மடங்கள் ‘பிள்ளைத்தாச்சி மடங்கள்’ என்றும் சிறப்பித்தழைக்கப்பட்டன.

2. கேணி / கிணறு

மடங்கள் அமைக்கும் போது தமது களைப்பைப் போக்குவதற்கு நீர் அருந்தவும், உடற்களைப்பைப்போக்கி உடலைத் தூய்மைப் படுத்தவும் ஏற்படும் நீர்த் தேவையைப் பூர்த்தி செய்வனவாக அமைந்தவை நீர் நிலைகள். இந் நீர்நிலைகளின் அருகாக அமைக்கப்பட்ட மடங்கள் என்பது பின்னர் மாற்றப்பட்டு மடங்களின் அருகாக கேணி களையும் கட்டினர். தமது மழைக் காலத்து நன்னீரைச் சேமித்து வைக்கக் கூடிய வகையிலும் இக் கேணிகள் அமைக்கப்பட்டன.

இக் கேணிகள் சமூக அடிப்படையில் மடங்களின் அருகாக கட்டப் பட்டது மட்டுமென்றி ஆகமரீதியாக ஆலயங்களின் அருகாமையிலும் கட்டப்பட்டுள்ளன. இவ் ஆலயக் கேணியின் அருகாமையிலும், மடங்கள் போன்ற எளிமையான அமைப்பில் மண்டபம் அமைக்கப் பட்டிருக்கும். இவை கேணி மடங்கள் என்று எம்மால் பின்னர் குறிக்கப் பட்டுள்ளமையை காணலாம்.

ஒவ்வொரு கேணிகளும் மிக அழகான கட்டடவியல் அமைப்பைக் கொண்டிருக்கும். குறிப்பிட்ட காலத்தில் இவை பரவல்டைந்துள்ள மைனை அவதானிக்க முடிகின்றது.

1. நீர்த்தொட்டி

பிரயாணம் செய்யும்போது வண்டில்மாடு கட்டி வந்தோர் அம்மாடு களை வண்டிலிருந்து இறக்கி அவற்றின் களைப்பைப் போக்கி புல்மேயவிட்டு நீர் அருந்த விடுவதற்கென மடத்தின் அருகாமையில் அமைக்கப்பட்டவையே நீர்த்தொட்டி கள். மாடுகள் மட்டுமன்றி ஏனைய உயிரினங்களும் நீர் அருந்த உதவியாக இத்தொட்டிகள் அமைந்திருக்கும்.

2. ஆவரஞ்சிக்கல்

நீர்த்தொட்டி போன்றே ஆவினங்கள் தமது உடலைத் தேய்த்து தம்மை ஆகவாசப்படுத் திக்கொள்ள ஆவரஞ்சிக்கல் அமைக்கப்பட்டுள்ளது.

உள்ளது. இவை வண்டில் மாட்டிற்கு மட்டுமன்றி அவ்வழியால் மேய்ந்து செல்லும் ஆவினங்கள் அனைத்திற்கும் உதவிபுரிவனவாக உள்ளது. உயிரினங்களை நேசிக்கும் தமிழர் தம் பண்பாட்டை எடுத்தியம்புவனவாக அமைகின்றன. இவை யாழ்ப்பானத்து நாற்சார், எட்டுசார் வீடுகளின் வாயிலில் அமைக்கப்பட்ட சங்கடம்படலையின் அருகாமையிலும் காணப்பட்டுள்ளன. இப் பண்பை வேறொந்த வளர்ச்சி யடைந்த நாடுகளிலும் காண முடியாது.

3. பாரிய அடர்ந்தமரம் / விருட்சம்

இது காற்றோட்டமாக வெம்மையைக் குறைக்கவும், ஆவினங்களின் உணவுத் தேவையை நிறைவு செய்யவும் என அமைந்தவை. மரங்களின் அருகாமையிலேயே மடங்கள் அமைக்கப்பட்டன. பின்னர் நாளடைவில் மரத்தைப் பாதுகாக்கவோ, புனிதப்படுத்தவோ அம்மரத்தின் கீழ் வைவரவர் குலத்தையோ / கல்லையோ வைத்து வழிபட்டு அதனை வழிபாட்டிடமாக மாற்றினர். அதன் தொடர்ச்சியில் அம் மடம் ஆலயமான வரலாறுகளும் உண்டு. இவ்வாறு இயற்கையோடு ஒட்டிய பண்பாடாக, உயிர்களை நேசிக்கும் பண்பாடாக எது மடக்கட்டக் கலைப் பண்பாடு தோற்றும் பெற்றுள் எது.

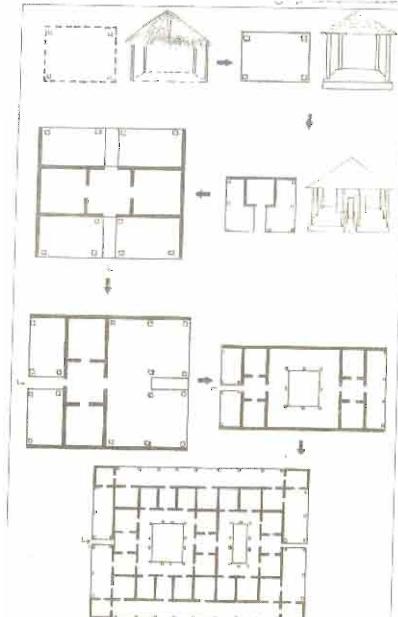
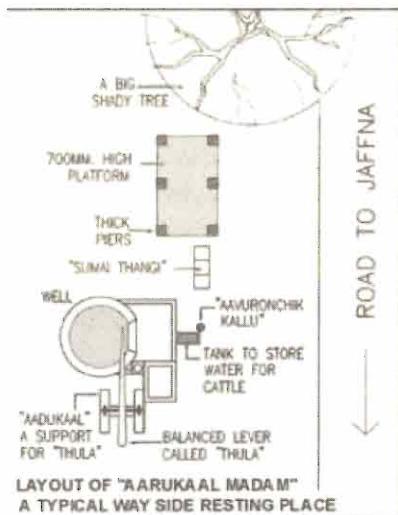
இந் நடைமுறை தொடரத்தொடர தெருவோரம், வயற்கரை, கடற்கரை, மக்கள் கூடுமிடம் (சந்தை போன்ற), ஆஸ்ய அருகாமை என பல்கிப் பெருகின.

அடிப்படையில் இளைப்பாற்று மடங்கள் மிக எளிமையான அமைப்புடையவை. வெறும் தின் ணையில் நான்கு தூண்களிடப் பட்டு கூரையிடப்பட்டிருக்கும்.

இதன் தேவை பெருகப்பெருக கட்டட அடிப்படையில் சிறிது சிறி தாக மாற்றும் கண்டது. இயற்கை அன்றத்தம், உடற்கூக்கல்வீனம் என வெவ் வேறு தேவைகளின் பொருட்டு ஓரிரு நாள்கள் தங்கிச் செல்ல வேண்டியேற்படும் போது ஒரு அறையுடன் கூடிய / மறைக்கப்பட்ட பகுதியுடன் கூடிய வழிப்போக்கர் மடம் உருவானது. உதாரணத்திற்கு தூர இடத்திற்கு கர்ப்பினித்தாயை ஏற்றிச் செல் லும் போது இடையில் வயிற்று வலியேற்பட இவ்வாறான வழிப் போக்கர் மடத்தில் தங்கி குழந்தையை ஈன்ற சம்பவம் நடை பெற்றதன் பின்னர் அம்மடம் ‘பிள்ளைத்தாச்சி மடம்’ என சிறப்பிக்கப்பட்டு தொடர்ந்து தாய், சேய், நல நிலையமாக மாறிய சம்பவம் அளவெட்டி, சுழிபுரம் பகுதியில் காணப்பட்டுள்ளமை அறியமுடிகின்றது.

இதேவேளை ஆலயத்திற்கு வருவோரின் குறிப்பாக விழாக் களில் தாகம் தீர்க்கவும், வயிற்றுப்பசியை போக்கவும் இளைப்பாறவும் என

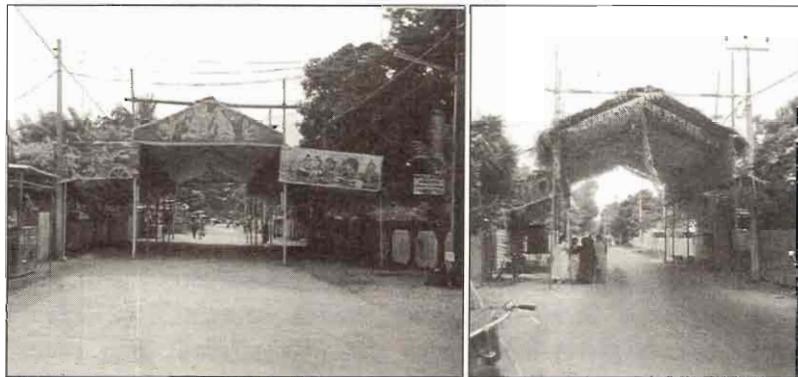
- ❖ தண்ணீர்ப் பந்தல்கள்
- ❖ தாகசாந்தி நிலையங்கள்

❖ அன்னதான் மடங்கள் என்பன உருவாகின.

இவை ஆரம்பத்தில் தற்காலிகமாக திருவிழாக்களில் மட்டும் பயன்படத்தக்கவகையில் உருவாக்கப்பட்டன. பின்னர் நிரந்தர மானவையாக கல்லால் அமைக்கப்பட்டதுடன் அவை என்றும் அன்னதான் வழங்குபவையாகவும் காணப்படுகின்றன. அவ்வாறு இன்றும் காணப்படும் மடங்களுக்கு உதாரணமாக நயினை நாகபூஷணி அம் மன் அன்னதான் மடம், சந்திதியான் மடம் என்பவற்றைக் குறிப்பிடலாம். இவற்றைவிட பொங்கிப்படைத்து தமது நேர்த்தியை / நம்பிக்கையை நிறைவெச்சியும் பொருட்டு பொங்கல் மடங்கள் உருவாயின.

ஆலயத்திற்கு யாத்திரையாக வருவோர் வெறுங்காலோடு கால்நடையாக நடந்து வருவதனால் அவர்களது களைப்பைப் போக்க உருவாக்கப்பட்டதே தெருமுடி தண்ணீர்ப்பந்தல்கள். இவை தெருவை மூடி கொட்டகையிடப்பட்டிருக்கும். இதன் அடுத்த கட்ட நகர்ச்சியாக ‘தெருமுடி மடத்தை’ நோக்கலாம்.

இத்தெருமுடிமடம் யாவரும் அறிந்ததே. பருத்தித்துறைப் பகுதி யில் கல்லால் அமையப்பெற்று எமது பண்பாட்டை எடுத்தியம்பும் சிறந்தசான்றாகும். பருத்தித்துறை துறை முகத்திலிருந்து பொருட் களோடு செல்வோர், தூர் இடத்திலிருந்து வருவோர் களைப் பாறத்தக்க வகையில் தெருவை மூடி கூரையிடப்பட்டு தெருவின் இருபக்கமும் திண்ணைகளுமாக அமைந்துள்ளது. இம்மடம் வல் வெட்டித்துறைச்சிவன் கோவில் குருக்கள் மடம் / அக்ரகாரம் என்ப வற்றோடும் கட்டடவியல் ரீதியான தொடர்புடையது.

இவ்வாறான இளைப்பாற்று மடம், அன்னதானம், தாகசாந்தி, என்பவற்றின் பன்முகத்தேவைகளை நிறைவு செய்யும் அடுத்தகட்ட நகர்ச்சியாகவே ‘சத்திரம்’ என்பதைப் பார்க்கலாம்.

இவ்வாறான மடங்களின், சத்திரங்களின் உருவாக்கத்தின் பின்னணியில் ஓய்விடமாக இருந்த நிலைமையை மாற்றி சமூக, சமய ஒருங்கிணைப்பு மையமாகக் கொண்டந்த பெருமை ஆழுமுகநாவ லரரேயே சாரும்.

அதாவது ஆரியசக்கரவர்த்திகள் காலம் முதல் மடம் பஞ்சிய குறிப்புகள் காணப்பட்டாலும் அவை சமூக அடிப்படையில் எழுந் தனவே. இவ்விடத்தில் பேராசிரியர் கா.சிவத்தம்பி கூறுவதனைச் சுட்டிக்காட்ட விரும்புகின்றேன்.

“காலனியத்திற்கு முன்னர் தமிழ் பேசும் மக்களின் பண்பாடென்பது - தமிழ் வழிவந்த மொழிவழிப்பண்பாடாகவே காணப்பட்டது. ஆனால் காலனித்துவவாதிகளின் மதமாற்ற நடைமுறையினால் அது சமயம்” சார் பண்பாடாக மாற்றம் கண்டது.’

இவ்வாறு அவர் கூறும் மாற்றம் யாழ்ப்பாணத்து மடக்கட்டக் கலையிலும் பிரதிவிளித்துவாளர்களுது. காலனித்துவ வாதிகளின் தாக்கத் தினால் சைவமும், தமிழும் பொலிவிழந்த வேவளையில் தமிழிலும், வடமொழியிலும், ஆங்கிலத்திலும் புலமைப்பற்றிருந்த நாவலர் புராட்டஸ்தாந்து மதத்தையும் நன்குணர்ந்து - அவர் பயன்படுத்திய அதே நியாயிக்கும் இடைவினை மாதிரியை பயன்படுத்தி பூர்ட்டஸ் தாந்து மதத்திற்கு எதிராக நாவலர் இந்துமதத்தை முன்வைத்தார். (பேணாட் பேற் கூறுகிறார்.) இதற்கான ஊட்கமாக பிரசங்கங்கள், துண்டுப்பிரசுரங்கள் என்பவற்றைப் பயன்படுத்தியதுடன் அதற்கான

வெளியாக ஆலய முன்றல் / முன் மண்டபத்தை தேர்ந்தெடுத்தது போன்று பொது வெளியாக மடங்களை இனங்கண்டார். நாயன்மார் வரலாற்றின் மூலம் தொண்டன், அடியார், யாத்திரை செல்லல், ஆவி னங்களைப் பாதுகாத்தல், கொல்லாமை என்பவற்றை வலியுறுத் தினார்.

அதுவரை வாழ்க்கை முறையாக இருந்த சைவத்தை ஒரு சமய மாக மறுவுருவாக்கம் செய்து தொடர்பாடற் புரட்சியை ஏற்படுத்திய போது அதற்கான வெளியாக மடங்கள் விளங்கின.

ஏனெனில் சாதியடிப்படையில் வீட்டின் திண்ணையிலும், திண்ணைக்கு வெளியேயும், ஆலயம், வழிபாடு, சமயம் என்பவற்றிற்கு வெளியேயும் நின்றவனை உள்ளூக்க வேண்டும். இதனுடாகவே ஒரு சமத்துவ அடிப்படை கொண்டுவரமுடியும்.

ஆசார அனுட்டானங்களைக் கூறி நிற்கும் மேல்வர்க்கத்தை கீழிறக்குவதுடன், கீழ்வர்க்கத்தை சிறிது பொதுவெளிக்கும் கொண்டு செல்ல வேண்டும். இதற்கான இடமாக வெறுமனே இளைப்பாற்றுத் தேவை / தங்குமிடத் தேவையைப் பூர்த்தி செய்து வந்த மடங்கள், சத்திரங்களை அதற்கான பொதுவெளியாகத் தேர்ந்தெடுத்தார்.

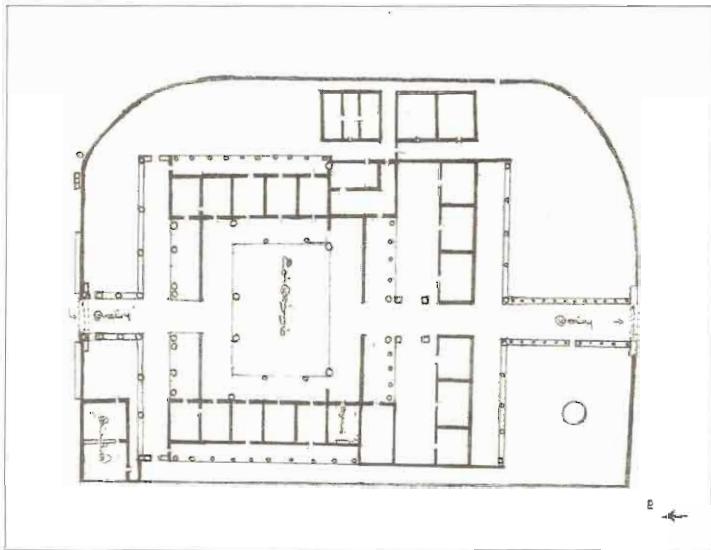
ஆலயத்தினுள் இருந்த சமயம் வெளியேடுக்கப்பட்டு மடங்களில் பிரசாரங்கள், புராணபடனம் என்பவற்றை நடாத்தி சமயக் கல்வியை யும் கூட்டுப்பிரார்த்தனை (பஜனை பாடுதல்) மூலம் வழிபாட்டையும் கொண்டுவந்தார். இதேயிடத்தில் அன்னதானம் வழங்கப்படும் போது விரும்பியோ விரும்பாமலோ அன்னதானத்திற்கு முன்னர் அங்கு நிகழும் இவ்வாறான பிரசங்கங்கள், கூட்டுப்பிரார்த்தனைகளில் பங்கு பற்ற வேண்டும். இதன் தொடர்ச்சியில் அங்கு அன்னதானத்தின் சிறப்பும் போதிக்கப்படும். இவ்வாறே அன்னதான மடங்களும் பல்கிப் பெருகின. இது போன்றே நாவலர் தனது பிரசங்கங்களுக்கூடாக நாயன்மார் வரலாற்றில் ‘தொண்டு’ எனும் நிலையை முதன்மைப் படுத்தியது போல ‘யாத்திரை’யையும் முதன்மைப்படுத்தினார். இதன் தொடர்ச்சியில் இலங்கையின் யாத்திரைத் தலங்கள் முக்கிய இடங்களாகின.

இவற்றுள் இலங்கையின் மிகப் பிரதானமான நீண்ட யாத்திரை கதிர்காம யாத்திரை. இவ்யாத்திரைத் தலங்களினருகாகவும், யாத்திரை செல்லும் வீதிகளினருகாக இடையிடையேயும் பலமடங்கள்

பல்கிப்பெருகின. இவ்வாறு மடங்கள் பல்கிப்பெருகுவதற்கு ஆழுமுக நாவலர் மடங்களை அமைப்பதனால் ஏற்படும் நன்மை பற்றி வளி யுறுத்திய கூற்று முக்கியமானது.

“மடத்தைக் கட்டுவித்தவரும், மடத்திலே வேதாகமத் திருமுறை களைச் சேகரித்து வைத்து பூசை செய்வதற்காகவும், வேதாகமங்களை படிப்பவரிற்கும், அன்னம், வஸ்திரம், மருந்து முதலியவற்றைக் கொடுப்பதற்காகவும், பொருட்களையும், நிலத்தையும் தானம் செய்த வரும், அழிந்த நிலையில் உள்ள மடத்தை புதுப்பித்தவரும் கடவுளுடைய உலகமாகிய சொர்க்கத்தை அடைந்து இன்பம் அனுபவிப்பர்.”

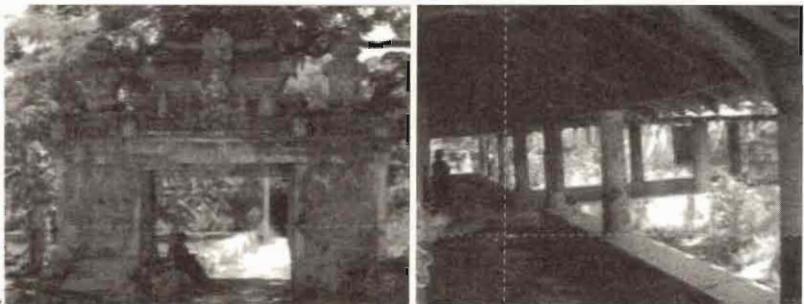
அடிப்படையில் மடங்கள் நான்கு தூண்களும், திண்ணையும், விருட்சம் என்பவற்றோடு மிக எளிமையும் இயற்கை எழில் கொஞ்சம் அழகும் உடையன. அவைகள் தேவைக்கேற்ப அறைகள், விறாந்தை என மாற்றம் காணும் போது கட்டடவியல் ரீதியாக யாழ்ப்பாணத் திற்குரிய தனித்துவப் பண்பினைப் பெறுகின்றது.

திண்ணை, நடை, உருளை வடிவத்தூண்கள், மரத்தூண்கள், விறாந்தை, இராச ஊசிக்கால் கூரை, சமூக, பண்பாட்டு குறியீடு களுடன் கூடிய செடிப்பலகைகள், இந்த நீட்சியிடுன் கூடிய அழகிய உள்முற்றம் என கட்டடக்கலையின் பண்புகளுடன் அழகியலும்

மிக்கவையாக உள்ளதுடன் ஓவ்வொரு மடங்களும், தத்தமது சூழல், இடம் காலத்திற்கேற்ப அமையப் பெற்றுள்ளமையையும் காணலாம். இவ் அமைவிற்கு பொருளாதாரம் பெரும் பங்கு வகிப்பதை உணரலாம். இவ்வாறு பெரும் பணத்தை செலவழிக்கக் கூடிய போ'கனின் வகிபாகம் கட்டடக்கலையில் பொதுவாக செல்வாக்குச் செலுத்துவது போல மடக்கட்டக்கலையிலும் குறிப்பாக சத்திரங்களில் பெரும் பங்காற்றியுள்ளமையை அவதானிக்கலாம்.

தேவை, பயம் என்ற இரண்டிற்காகவுமே மனிதன் இறைவனை நாடுகின்றான். பரிகார நடவடிக்கை, இவ்வுலக வாழ்வு மட்டுமன்றி மறு உலகு, இறந்த ஆன்மா பற்றிய பயம், கர்மா பற்றிய கோட்பாடு, ஊழ்வினை / வினைப்பயன் போன்ற இந்து சமய அடிப்படையிலேயே சமைதாங்கிக்கல், இளைப்பாற்று மடம் தொடக்கம் சத்திரம், அன்னதான மடங்கள் வரை கட்டுவிக்கப்பட்டன. இன்றுவரை அன்னதான மடங்கள் உருவாக்கப்படுவதுடன், பொதுவான மடங்களில் அன்னதானம் வழங்கப்படுவதையும் அவதானிக்கலாம்.

முன் ணைய காலத் தில் வயோதிபரில்லங்கள் காணப்படவில்லை. காரணம் மடம் அத் தேவையை நிறைவு செய்தது. குடும்பத்திலிருந்து வெறுப்படைந்தோர் தமது பின்னடி காலத்தில் கதிர்காமம், செல்வச் சந்திதி, நல்லூர், கீரிமலை போன்ற இடங்களில் உள்ள மடங்களிலேயே தங்கித் தமது மனம்மாறி சில காலத்தின் பின்

இறுதிக்காலத்தை கழித்துள்ளனர். குடும்பத்தோடு சென்று இணைந்தும்

உள்ளனர். இதற்கான மன அமைதியைத் தரும் இடங்களாக இம் மடங்கள் விளங்கியுள்ளன என்றால் மிகையாகாது. இன்று தர்மசாலைகளாக இயங்கும் மடங்களின் நிலை பல்வேறு காரணங்களால் இழிவழிந்து செல்ல பொதுவுடைமைகளாக இருந்த மடங்கள் வயோதிப்ர மடங்களாக பரிணமித்து அரசுடைமையாகி அரசு அங்கீராம் உடையதாக மாற்றியுள்ளமையை அவதானிக்கலாம்.

பஸ் போன்ற வாகனப் பயன்பாடும், பிரயாணங்களும் வளர்ச்சி யடைய இளைப்பாற்று மடங்கள் பஸ் தரிப்பிடங்களாயின. அன்ன தான் மடங்கள் பன்மைப்படுத்தப்பட்ட தேவைகளுடைய மண்டபங்களாகவும் திருமண மண்டபங்களாகவும் மாறின. சத்திரங்கள் ஹோட்டல்களாயின. அறங்காலைகளாகவும் தர்மசாலைகளாகவும் இருந்த மடங்கள் பணம் ஈட்டும் வியாபார நிறுவனங்களாயின.

இதில் இன்னொரு சுவாரஸ்யமான விடயம்,

ஆலயத்திலிருந்து வழிபாட்டை கீழ்க்குவதற்காக மடத்தினுள் கொண்டுவரப்பட்ட இறையிருவை கொண்ட வழிபாட்டையும், மடத்தைப் புனிதப்படுத்தவும்.

மரத்தைப் பாதுகாக்க மடத்தினருக்காக உள்ள மரத்தின் கீழ் வைக்கப்பட்ட இறை உருவுடன் கூடிய வழிபாட்டிடம்

காலனித்துவவாதிகளால் ஆலயங்கள் அழிக்கப்பட்ட போது அவ் விக்கிரகங்களைப் பாதுகாப்பதற்காக மடத்தினுள் உள்ளெடுக்கப் பட்ட வழிபாட்டிடம் எனும் 3 நிலைகளில் மடத்தினுள் கொண்டுவரப் பட்ட வழிபாட்டிடமானது கட்டடவியல் ரீதியாக இன்றியமையாத தொன்றாக அமையப்பெற்றது. மடம் / சத்திரம் எனில், வழிபாட்டிடமும் இணைந்ததாகவே கட்டடவியல் ரீதியாக கொள்ளப்படுமள விற்கு மாற்றும் கண்டது.

இவ்விடயம் இத்துடன் நின்றுவிடவில்லை, சத்திரங்கள் ஹோட்டல்களாகும் போது அவ் ஹோட்டல்களில் இவ்வழிபாட்டிடமும் அமையப் பெறுதலே இதன் சிறப்பாகும். இதற்கு எடுத்துக்காட்டாக யாழிப் பாணத்தில் வடிவமைக்கப்பட்ட Jaffna Heritage Hotel இனைக்கூறலாம்.

மொத்தத்தில் யாழிப்பாணத்தின் சமூக, சமய கலாசார வெளிப் பாட்டினைப் பிரதிபலிக்கும் பண்புகளை, பன்முகத்தன்மையை தன்ன கத்தே கொண்ட பரவலாக்கப்பட்ட ஒரு மையமாக, யாழிப்பாணத்தின் பண்பாட்டை வெளிப்படுத்தும் சிறப்படையாளமாக மடங்கள் விளங்கி யுள்ளன என்பதே உண்மை.

பண்பாட்டுப் பெருவிழாஸ் பதிவுகள் 2019

